

Giới thiệu Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Một tiệm ăn nhìn thì bình thường như lại ẩn chứa càn khôn... Truyền thuyết đều nói rằng trên thế gian có một tiệm ăn Âm Dương, ban ngày phục vụ người thường, đêm tối sẽ nấu com cho quỷ.

Mỹ nữ, muốn một đêm biến hóa sexy sao? Mời tới ăn chén trứng muối của quý giấy.

Tiên sinh, muốn không làm mà hưởng sao, ăn bần rau xanh xào Đồ Quý đậu cô-ve, cho người biến thân Đồ Thánh.

Muốn một chiều hàng phục của cô nàng sao? Nhiều gia vị quý keo kiệt, người đáng giá có.

Cái gì, người là tôi điều trị thật? Mời ăn chén canh Tráng Dương quý này.

Cái gì, người muốn báo thù cấp trên? Quý xui xẻo Hamburg, ai dùng người này biết.

Hoan nghênh đến chơi tiệm com Âm Dương, khách quan mời vào trong..

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trúng Chiên Cùng Canh Tráng Dương

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Đêm khuya, hèm nhỏ.

Lúc này đã gần đến nửa đêm, trên đường sớm đã không có một bóng người.

Nhưng ở trong hèm nhỏ này, lại có một quán com treo đèn lồng, trong đêm đen phát ra ánh sáng màu hồng ghê rợn.

Phía trên cửa hàng treo tấm bảng viết bốn chữ lớn: Bạch Quán.

Tiệm com này cũng không lớn, lại nằm ở chỗ hẻo lánh, có rất ít người biết, hơn nữa, này quán com chỉ có buổi tối mới có thể mở cửa...

Trong bóng tối, một nam nhân lắc lư đi tới.

Người này đại khái hơn 40 tuổi, vóc dáng không cao, mập lạ thường, đi trên đường thôi đã thấy thịt trên người cũng run lên, trên cổ còn đeo một dây chuyền vàng to bằng đầu ngón tay, hiển nhiên là một nhà giàu mới nổi.

Hắn đi thẳng đến cửa quán com, đẩy ra thò đầu hướng vô bên trong kêu: "Này, có ai không, ông chủ có ở đó hay không?"

Một cậu trai bước ra từ quầy phía sau đoán chừng 20 tuổi, tóc rối bời, đang ngủ gật, nghe tiếng ngồi dậy, một bộ dạng chưa tỉnh ngủ, lười biếng đuổi người, móc lỗ tai đi ra.

"Tôi chính là ông chủ, có chuyện gì nói với tôi đi." Người trẻ tuổi vừa ngáp vừa nói.

Nam nhân mập quan sát hắn mấy lần, đặt mông ngồi ở trên cái ghế băng.

"Đem Menu đem ra ta xem một chút, nghe nói món ăn ở đây cũng thật đặc biệt, giới thiệu cho ta mấy món ăn có thể giảm cân đi."

Người tuổi trẻ thụt tay cầm lên Menu thấy qua, lại ngáp một cái nói: "Giảm cân nà, rất đơn giản, ông muốn ăn cái gì tùy tiện gọi là được, bắt quá tốt nhất nhanh lên một chút, tôi muốn đóng cửa."

"Giảm cân, tùy ý gọi là được?" Nam nhân mập mặt đầy biểu tình không tin, suy nghĩ một chút nói: "Vậy tới cái làm vài món đơn giản đi, rau xanh xào cái trắng, nghe nói ăn rau có thể giảm cân."

"Rau xanh xào cái trắng, được, tám ngàn một phần, mời trả tiền trước."

"Cái gì?" Nam nhân mập lập tức há to mồm, con ngươi cũng sắp trùng ra ngoài: "Người không có làm chứ, một phần rau xanh xào cái trắng, muốn tám ngàn khối?"

"Xin lỗi, nơi này chính là cái giá như vậy, lại nói thức ăn là cái gì không trọng yếu, trọng yếu chính là giảm cân, đúng không?"

"Ông đây đổi món khác... Trúng chiên bao nhiêu tiền?"

"Cũng là tám ngàn."

"Thịt kho thì sao?"

"15,000."

"Tại sao cách nhau nhiều như vậy?"

"Bởi vì... Thịt kho làm rất phiền toái, ông rất dầy lười." Anh trai trẻ nhún vai một cái, móc lỗ tai nói.

"Người tại sao không đi giết tiền! Mười mấy đồng tiền nguyên liệu, người lại muốn bán hơn cả vạn?"

Nam nhân mập bắt đầu muốn giờ chân ra đi về, thật ra thì hắn sớm nghe nói tiệm này thức ăn rất đắt, lại không nghĩ rằng lại đắt tiền như vậy vượt quá bình thường, đây quả thực là thiên giới, con mẹ nó, Hắc Điểm, đây tuyệt đối là Hắc Điểm.

Anh trai trẻ thờ ơ mở ra tay: "Người có thể không ăn a, lại không bắt buộc người phải ăn. Nhưng ông đây nói trước khi người ăn chứ không phải sau khi người ăn, không tính là chém người chứ?"

Hắn đây cũng là nói thật, nam nhân mập suy nghĩ hồi lâu, cắn răng một cái nói: "Được, tám ngàn liền tám ngàn, cho ta tới một phần trứng chiên, nhưng ta muốn nói trước, nếu như ăn rồi chưa hiệu quả, ta muốn người bồi thường tiền."

"Ha ha, ông đây bồi thường người gấp đôi luôn cũng không có vấn đề gì." Anh trai trẻ ghi phiếu tính tiền xong liền, xoay người rời đi vào phòng bếp, đinh đinh đung đung một hồi, một mâm trứng chiên liền bung ra ngoài.

Nam nhân mập không kịp đợi nhặt lên trên chiếc đĩa đã gấp một khối, mới vừa hướng trong miệng để xuống một cái, trực tiếp liền mắng nhiếc phun ra ngoài.

"Con bà nó, người co biết xào thức ăn không vậy? Làm sao lại mặn như vậy..."

"Hi, ngưng ngưng, mới vừa rồi tay run một cái rắc hơi lỗ muối, bắt quá người đừng sợ, thêm muối sẽ không thu thêm tiền của người."

Nam nhân mập hít một hơi, trên bụng đích thịt cũng run rẩy, nhưng không có cách nào tiền đều đã tốn, không thể làm gì khác hơn là cố nén, từng miếng từng miếng đem này một mâm trứng chiên cũng nuốt vào.

Anh trai trẻ đưa qua một ly nước nóng, nam nhân mập cảm thấy đầu lưỡi đều muốn phun ra rồi, vội vàng nhận lấy ly nước uống vào.

Nói cũng kỳ quái, uống ly nước này vào, nam nhân mập liền cảm thấy cả người lỗ chân lông cũng mở ra,

Trong một khắc liền mở hôi đầm đìa, cả người trên dưới dính chặt lại nhau.

Hắn thờ hồng học, hỗn hển nửa ngày. Bỗng nhiên liền cảm giác mình trên người buồng lỏng không ít, dưới tay lần mò, thịt trên người tựa hồ thiếu một vòng, cúi đầu lại nhìn một cái, nhất thời mừng rỡ khôn kể xiết ---- lại có thể nhìn thấy bàn chân của mình rồi.

"A... Đây, đây là chuyện gì xảy ra, tại sao ta cảm giác chính mình thật giống như gầy hốc hác đi, có phải giảm được hơn mười cân..." Nam nhân mập đứng lên trên đất đi mấy bước, rõ ràng nhẹ nhàng không ít, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hi.

"Ít nhất 20 cân đi lên, không tin về nhà nhìn gương một chút là biết liền." Anh trai trẻ ngáp một cái nói.

Lúc này nam nhân mập là thật phục, nói cảm ơn liên tục nói: "Tiểu huynh đệ, không đúng, ông chủ, chương quý, ta chỉ nghe người ta nói người món ăn ở đây rất đắt, nhưng là thật xấu gì cũng có thể chữa, không nghĩ tới là thật a, tám ngàn đồng tiền quá đáng giá. Ông chủ, người lại làm cho ta thêm một phần..."

Mập nam nhân mới liền từ trong túi ra bên ngoài bỏ tiền, người tuổi trẻ lại lắc đầu một cái nói: "Xin lỗi, nơi này của ta có quy củ, mỗi cái khách hàng một tháng chỉ tiếp đãi một lần, cho nên, lần sau xin hãy đến sớm."

"Quy củ cái gì, người liền dứt khoát lại bán thêm một phần cho ta. Ta trả người thêm ít tiền không phải là thuận lợi đôi đường sao?"

"Không được, dù người trả ta gấp đôi cũng không được. Đây là quy củ từ tổ tiên ta truyền xuống rồi."

Anh trai trẻ vừa nói vừa làm tư thế tiễn khách, nam nhân mập không có cách nào, cũng không thể làm gì khác hơn là cất tiền lại. Rồi làm thêm một trận cảm ơn nữa rồi mới hi ha hí hửng mà bước đi.

Anh trai trẻ đóng cửa lại, trong lỗ mũi hừ một tiếng nói: "Người nghĩ rằng gia vị giảm cân này vừa tốt mà còn dễ làm sao? Bất quý chết đói khó không thời thì không nói, còn phải dùng cối đá mài nó ra, rồi đem xào qua vài giờ. Mỗi lần làm như vậy ông đây mệt như chó vậy, thu ông tám ngàn một phần, đó là tiền nghỉ cho ông rồi, vậy mà còn đòi thêm một phần..."

Hắn tự nói, rồi đi thu thập chén đĩa, gấp lại tạp dề, lười biếng đi vào trong bếp.

Không sai, thật ra thì cái này tiệm com, chính là tiệm com âm dương.

Vị lão chủ ở đây tên gọi là Bạch Thường, là tiệm com Đệ Ngũ Đại truyền nhân.

Chuyện này, còn phải nói lại từ đầu.

Bạch Thường từ nhỏ sinh ra ở một gia đình làm đạo sĩ, trong nhà hán Ngũ Đại đơn truyền, ăn com đều là com Âm Phủ.

Cái gì gọi là com Âm Phủ?

Ý nghĩa chính là trên mặt chữ, những ai làm nghề đạo sĩ, cơ bản đều có thể coi như là ăn com Âm Phủ mà sống, nhưng Bạch gia lại có chỗ khác biệt.

Truyền thuyết kể rằng, Bạch gia Lão Thái Gia từng là đầu bếp, sau đó trời xui đất khiến lại trở thành đệ tử chân truyền của Mao Sơn, cả đời hàng yêu tróc quỷ.

Nhưng vị Bạch Lão Thái Gia cùng các đạo sĩ khác không giống nhau, ông ta bắt rất nhiều quỷ sau đó, có một ý tưởng đột phát, sẽ dùng quỷ hồn Đặc Tinh chế thành rồi dù loại đồ gia vị, dùng cái này giúp đỡ được không ít người, vì thế còn có cái danh hiệu: Âm dương Quỷ Trù*.

*Đầu bếp nấu ăn bằng gia vị đến từ quỷ yêu.

Sau đó lại được truyền từ đời này qua đời khác, vì vậy Bạch gia mấy đời trước cho đến, đều là làm được cái này.

Bạch gia có Tổ Huân riêng biệt, nếu như đứt đoạn không kế thừa tổ nghiệp, liền chịu ba mươi sáu đại hình, cho nên đến Bạch Thường, mặc dù hắn là người sinh viên đại học, cũng chỉ đành thừa kế tổ nghiệp.

Bạch Thường thu thập chén đĩa, trở về lại trước quầy chuẩn bị ngũ gặt, lúc này ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, sau đó một người chừng 30 tuổi xuân phơi phới bước vào.

Bạch Thường ngẩng đầu nhìn lên, đây là khách quen, cũng là người khác giới thiệu, chỉ biết kêu là chị Hồ, đi theo người chồng làm buôn bán, là một tiểu phú bà.

"Bạch lão bản, ngưng ngưng, lại tới đã làm phiền người..." Thấy Bạch Thường, trên mặt tiểu phú bà nở nụ cười phong xuân vô hạn.

Bạch Thường cũng cười: "Là chị Hồ tới, để em đoán một chút, sẽ không là lão Vương chuyện kia... Lại không được?"

"Ồ kia, bị người đoán trúng... Ài, thật ra thì người lần trước cho ta canh Tráng Dương thật là rất có tác dụng, lão Vương ước chừng uy phong một tháng, nhưng là mấy ngày gần đây hắn lại tái phát bệnh cũ, cho nên..." chị Hồ khanh khách cười nói.

"Nếu như ta nhớ không lầm, lúc ấy đưa cho chị canh dùng cho cả nửa năm cơ mà, thế nào một tháng thì đã không được..." Bạch Thường nghi ngờ nói.

Chị Hồ lần này không lên tiếng, trên mặt hơi đỏ lên, có chút ngưng ngưng đứng lên.

Bạch Thường búng tính đại ngộ: "Được rồi, xem ra vợ chồng nhà chị gần đây thật cần mẫn... Bất quá chị tới không khéo, lần trước làm canh chỉ chứa ra một phần dư cho chị dùng, bây giờ đã hết, sợ rằng phải đợi mấy ngày."

"Như vậy a... Kia thật không sao, ta cũng không phải là vợ vã dùng..." chị Hồ quẩy rừ cười một tiếng, từ trong túi xách xuất ra hai chồng tiền để lên bàn, nói: "Đây là tiền đặt cọc, chờ em làm xong, chị trả gấp đôi aa."

"Chị Hồ đã quá khách khí rồi, đều là khách quen đến nói một tiếng là được." Bạch Thường cười đem tiền thu vào.

Chị Hồ thở dài thật sâu rồi nhìn Bạch Thường liếc mắt nói: "Thật ra thì, chị cũng có thể không cần cho ông ấy ăn canh Tráng Dương, chính là chúng ta gia lão Vương có chút gấp..."

Cô ấy nhìn hướng Bạch Thường trong ánh mắt phảng phất mang theo một tia khác thường, Bạch Thường vội vàng cười ha hả nói: "Không việc gì không việc gì, em sẽ mau làm xong sớm. Chị Hồ, chị xem chỗ này của em muốn đóng cửa, về nhà chờ em liên lạc lại."

"Há, vậy cũng tốt. Em cũng không cần quá mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút." Chị Hồ tựa hồ có hơi thất vọng, miễn cưỡng cười một cái, xoay người rồi đi ra tiệm com.

Bạch Thường thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng đóng cửa lại, nhưng là có chút nhũn mảy.

"Ai, đầu năm nay nguyên liệu lại càng ngày càng ít, sắc quý Tráng Dương, sắc quý Tráng Dương... Không có sắc quý không thể được, nhưng ta đi đâu bắt sắc quý đây?"

Bạch Thường khổ não nâng quai hàm, nhớ lại hai tháng trước, ông nội ra đi không từ già lúc lưu lại là thư.

"Ông đi, nhưng có khả năng sẽ trở về, tiền trong nhà ta đều mang đi, cuộc sống sau này phải dựa vào chính người. Khoảng cách ước hẹn âm dương 10 năm giờ đã chỉ còn nửa năm rồi, trước lúc này, con phải kiếm đủ hai triệu tiền ghi danh, nếu không, liền mãi mãi cũng không thấy được ta."

Ài, cũng không biết ai đã ra cái quy củ này, đầu tiên đầu đi còn nhất định phải có hai triệu tiền ghi danh, mặc dù nghe nói khen thưởng là giá trị Liên Thành đích thực là một món bảo bối gì đó, cho nên thời gian nửa năm phải kiếm hai triệu, độ khó ải này quá lớn thật không muốn chơi.

Dù sao, tiệm com này làm ăn bây giờ cũng không tiện bởi vì nguyên liệu càng ngày càng khó tìm, khách hàng ngày càng thưa thớt.

Nghĩ tới đây, Bạch Thường trong đầu lại xuất hiện mới vừa rồi chị Hồ dùng ánh mắt mập mờ nhìn hắn, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng.

"Hừ, muốn của ta, cũng không có cửa, ta chỉ bán nghệ chứ không bán thân!"

*Bán nghệ không bán thân: bán tài năng thôi nhé:))

Lịch ra truyện: tùy thời gian nhaa đạo này ta thực sự rất bận

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quỷ (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Muốn ăn cơm? Tự phục vụ

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Hôm nay là một ngày tươi sáng, tươi đẹp. Một buổi sáng thật khiến ngày khác có tâm trạng làm việc.

Bạch Thường ngồi một mình ở trong phòng bếp, nghiêm túc gọt khoai tây.

Hắn mặc dù chỉ là gọt khoai tây, nhưng về mặt lại chuyên chú giống như là đang nhìn một cô gái xinh đẹp cời áo ra vậy. Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào chiếc áo somi trắng của hắn, làm nên một vẻ đẹp khiến người ta không thể thờ nổi.

Tiệm cơm Âm Dương, mỗi ngày buổi trưa buôn bán hai giờ, hơn nữa thức ăn giá cả cực cao.

Đối với có vài người mà nói, nơi này của hắn nhất định chính là một Hắc Điểm.

Có thể việc buôn bán của hắn so với quán cơm khác không bằng, nhưng hẳn mỗi ngày chỉ buôn bán đến một giờ chiều, so với người khác cả ngày buôn bán thu nhập còn cao hơn.

Rất nhanh tới giờ cơm trưa, Bạch Thường đứng lên, đi ra ngoài nhìn một cái.

Ngoài cửa xa xa vọt tới rồi một đám người, cơ hồ đều là nữ sinh.

Quán cơm Bạch Gia, vốn là ở một cái phố cũ sau trường đại học ---- chỗ còn không để ý tới đường hẻm này, mà Bạch Thường tại chính là chỗ này mà tốt nghiệp.

Lúc trước hắn lúc đi học, thành tích các môn đều rất cao, khiến tất cả mọi người đều cho là hắn sẽ có tiền đồ rộng mở. Chẳng ai nghĩ tới, một năm trước hắn lựa chọn thừa kế cái quán cơm nhỏ cũ nát này, trở thành một đầu bếp.

Tiệm cơm có bảy cái bàn, trong nháy mắt liền bị ngồi đầy, vang lên thanh âm i i a a.

Bạch Thường ho khan một tiếng, chung quanh nhất thời an tĩnh, hắn cười híp mắt nói: "Hôm nay đến ăn cơm vậy thì theo luật cũ, muốn ăn cái gì viết ở trên tờ giấy, dựa theo số thứ tự, tới trước ăn trước."

Rất nhanh, từng tờ một được đưa vào phòng bếp.

Bạch Thường nhìn lướt qua tờ giấy, xoay người lại đeo tạp dề vào bắt đầu làm bếp. Ba..Ba..Ba đồng thời lấy ra bốn cái nồi để lên bếp.

Chảo nóng, rót dầu, gạo nổ thơm tho, xào sơ qua, Bạch Thường một người nhưng bốn cái nồi và bếp đang cùng lúc được nấu, động tác nhanh nhẹn vô cùng, một đôi tay trên dưới tung bay.

Chúng nữ sinh chỉ thấy trong phòng bếp có ánh lửa, tiếng xào đồ ăn, từng cá hành động, từng cái nhìn cũng toát ra sức hút mãnh liệt.

"Anh Bạch chẳng những rất soái, thành tích tốt, nấu cơm cũng lợi hại như vậy, đồng thời xào bốn chảo thức ăn ư."

"Cái này tính là gì, cậu không thấy có tới 6 cái chảo và 6 cái bếp sao? Có một lần tớ thấy tận mắt, anh ấy đồng thời xào sáu chảo thức ăn, hơn nữa mỗi một đều ngon đến chịu không được."

"Đúng vậy, đúng vậy, tất cả mọi người nói hắn là Thục Thần tái thế. Bằng không, làm sao mấy món ăn ở đây có thể mắc như vậy? Một phần cơm chiên trứng đến tám mươi tám đồng."

"Cất, thức ăn cái gì tớ mới không thèm để ý, tớ chỉ muốn xem Bạch sư huynh làm đồ ăn liền cảm thấy rất vui vẻ..."

Đối với mấy lời này, Bạch Thường sớm đã thành thói quen, bịt tai không nghe, hắn bỏ đồ ăn ra cái khay, nhanh chóng xếp thành một hàng, sau đó thêm gia vị, trang trí. Động tác làm liền một mạch, bốn món thức ăn trong nháy mắt liền hoàn thành.

Sau đó, Bạch Thường cầm một tờ giấy hồ: "Bàn số 2, anh nói này các em có thể ăn bớt một chút được không? Ba người ăn sáu món, nhà mấy đứa giàu lắm à?"

"Không mà không mà, người ta là muốn ăn sáu món khác nhau chứ sao..."

"Được được, năm phút nữa sẽ xong!"

Buổi trưa này, Bạch Thường vừa vội vàng vừa mệt mỏi. Thật vất vả mới đuổi được mấy cô gái này đi, liền chạy ra cửa, treo lên một tấm bảng đen, trên đó viết: Nguyên liệu nấu ăn bán hết, ngày mai xin hãy tới sớm

Cửa hàng thì lớn mà lại chỉ có mình hắn, đúng là vội vàng đến không thể tách rời ra, cũng may những nữ sinh kia sau khi cơm nước xong, đều rất tự giác đem cái mâm cùng chén rửa sạch, bàn cũng lau sạch sẽ rồi, ngay cả hột cơm lên trên đất, cũng đều nhặt lên vứt bỏ.

Đây cũng là quy củ của quán cơm Bạch Gia, không có nhân viên phục vụ, hết thấy là tự phục vụ.

Cho dù là như thế, Bạch Thường cũng cảm thấy mệt quá sức, tè liệt trên ghế ngồi lẩm bẩm: "Thức ăn giá cả cao như vậy, vừa không có nhân viên phục vụ, lại còn phải tự mình rửa chén bát. Vậy mà còn có nhiều người như vậy tới ăn, thật là không hiểu tại sao, những người này có phải bị bệnh hay không?"

Bảo Bối đại ca à, người ta tới ăn. Anh vừa có tiền vừa được khen mà anh còn dám ý kiến à?

Bất quá buổi trưa hôm nay thu nhập không tệ, Bạch Thường đếm tiền, có chừng hơn mười ngàn.

Ai, theo như theo tốc độ này kiếm tiền vẫn khó, khoảng cách hai triệu vẫn có chênh lệch rất lớn a.

"Mong là buổi tối khách hàng đến nhiều hơn một chút là được."

Bạch Thường lẩm bẩm, chuẩn bị đóng cửa quán, thì ngoài cửa bỗng nhiên có một chiếc BMW màu đỏ đậu trực tiếp cửa tiệm, một người mặc ăn rất xinh đẹp từ trong xe đi xuống.

Mỹ nữ này đại khái chừng hai mươi tuổi, vóc người cao gầy,tóc dài như thác rủ xuống, đeo kính đen, mặc một chiếc đầm ôm màu trắng, đem vóc người nổi lên cực kỳ hoàn mỹ, đứng ở cửa đi vào nhìn xung quanh.

"Xin lỗi, quán đã đóng cửa, muốn ăn cơm, ngày mai mới tới sớm."

Bạch Thường ngảnh đón, mang trên mặt nụ cười nói, bất quá hắn có chút kinh ngạc, phần lớn người tới tiệm cơm của hắn là học sinh ở trường đại học bên cạnh hoặc là vài người ở gần đây, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có loại tiểu thư nhà giàu.

Mỹ nữ bĩu môi, tựa hồ đối với cái này tiệm cơm cũ nát này nhìn rất không thuận mắt, bất quá vẫn là đi vào cửa nói: "Nếu còn không có đóng cửa, thì khách hàng đến cửa mà không chiêu đãi là đạo lý gì. Ta nghe nói đồ ăn trong tiệm này không tệ, đặc biệt tới nếm thử một chút, có món ăn sở trường nào, giới thiệu cho ta một chút, nếu quả như thật ăn thật ngon, tiền không phải vấn đề."

"Cái này..." Bạch Thường cũng không tiện ngăn cản, nhìn mỹ nữ này ở trước bàn ngồi xuống, có chút hơi khó nói: "Nhưng là chỗ này của tôi nguyên liệu nấu ăn có hạn, bởi vì mỗi ngày đều là đồ mới, chưa bao giờ hàng tích trữ. Bây giờ đã bán sạch rồi, nếu như ngươi muốn ăn đồ như lời ngươi nói, thì cũng chỉ có cơm trắng thôi."

"Ha ha, sau đó anh sẽ nói cho tôi biết, anh có thể cho xào cho tôi một phần cơm chiên trứng ngon nhất thiên hạ, ăn ngon chịu không được, nhưng là muốn bán 588 đồng một phần, tôi ăn sau khi sẽ đối với anh bội phục sát đất, từ nay người liền thanh danh vang dội, dựa vào một cái cơm xào trứng là có thể đi lên đỉnh vinh quang, đúng không?"

Mỹ nữ miệng lưỡi vừa nhanh lại còn độc, Bạch Thường trừng lớn con mắt nói: "Xin lỗi, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ dựa vào một món cơm xào trứng đi lên đỉnh vinh quang, hơn nữa ta chỗ này cơm xào trứng mặc dù mắc tiền một tí, nhưng không phải là 588 đồng, cũng không phải 298 đồng, chỉ có 88 đồng mà thôi..."

Mỹ nữ lại bĩu môi: "Được rồi, thật ra thì tôi mới vào ở trên mạng xem một cuốn tiểu thuyết, trong sách cứ như vậy viết... Bất quá ta đối với cơm xào trứng không có hứng thú, ồ, không phải ngươi đang chum cái gì trong phòng bếp?"

Mùi thịt từ phòng bếp bay ra, mỹ nữ ngửi được mùi thịt, con mắt cũng sáng, liền tiếp hít hít mấy cái.

"Ồ, đây là cái gì quý gì? Oa, là thịt kho, người còn nói không có đồ ăn, hừ, tên lười gât này, nhanh cho ta tới một chén thịt kho."

Hóa ra mũi của mỹ nữ này thật thính, bất quá Bạch Thường lại cảm thấy khó xử, bởi vì tối mai chính là mười lăm tháng bảy, vừa lúc là ngày quý lên, nời thịt kho là hẳn chuẩn bị dùng để tế quý, người sống là không thể ăn.

Hắn đang suy nghĩ thế nào cực tuyệt, bỗng nhiên nhìn thấy người mỹ nữ này cúi người ngửi mùi thịt, mặt đầy vui vẻ, đáng về hẳn nhiên không chú ý tới, cổ áo hình chữ V đã mở rộng ra, cái người vừa vận lộ ra một đường rãnh thật sâu khe.

Xuân quang tiết ra ngoài a...

Bạch Thường nhất thời trừng lớn con mắt, hai con mắt thiếu chút nữa rơi vào.

Bất quá hẳn nhìn cũng không phải là ngực của mỹ nữ đó. Có một đôi Âm Dương Nhân nên hẳn nhìn thấy rõ ràng thấy ở người mỹ nữ này, đích trước ngực, lẫn quần sường mù màu vàng xám.

Cái này giới ạ không phải là sắc quý sao?

"Cái đó... Xin hỏi một chút, gần đây có phải cô hay thường thấy Mộng Xuân*?"

Bạch Thường mặt dày không kịp chờ đợi hỏi.

* Mộng Xuân: là mơ thấy 18+ đừng hỏi thêm ta không già thích đâu aaa~

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ấm Cua Quý* (*Tiệm Ấm Âm Dương*) được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: 3000 đồng tiền thịt kho

Ba!

Bạch Thường trực tiếp bị tát một cái, mỹ nữ chỉ hần mà mắng: "Người có bệnh a, người mới thường xuyên mơ thấy Mộng Xuân!"

"Được rồi, nói như vậy có tí không đúng, ý tứ của tôi đó là, có phải cô hay vô tình muốn những chuyện ngưng ngưng kia?"

*Chuyện ngưng ngưng là gì thì ta không biết đâu a:))

Mỹ nữ đen mặt lại, gío tay lên, bất quá lần này Bạch Thường có phòng bị, trực tiếp tránh ra chỗ khác: "Được rồi tôi sẽ giải thích lại, người gần đây hay ở trong mơ, có hay không luôn bị một người đàn ông trêu đùa?."

Mỹ nữ mặt đang tràn đầy tức giận, đột nhiên sắc mặt lại biến trắng.

Cô gần đây đúng là mỗi buổi tối đều thấy giấc mơ kì lạ, cái này chủ tiệm com nói giống nhau y như đúc. Trong mơ giống như có một nam nhân mặt mũi mơ hồ, thời điểm cô ngủ say, đối với cô táy máy tay chân, tỉnh lại nhưng lại cái gì cũng nhớ không ra được.

"Anh... Làm sao anh biết mỗi ngày tôi mơ cái gì?"

"Ha ha, tôi chẳng những biết cô mỗi ngày nằm mộng thấy gì, mà còn biết bụng của cô có phải hay mơ hồ đâu?"

Bạch Thường vừa nói vừa chỉ chỉ ngực của mỹ nữ.

"Còn có phải nơi này, có phải hay không cũng sẽ vô hình căng đau?"

Lần này mỹ nữ đỏ mặt lên, hẳn nói hoàn toàn đúng. Nhưng đây là chuyện bí mật của mình, cho tới bây giờ không nói với bất kỳ người nào, làm sao hẳn lại biết?

Thật ra thì, Bạch Thường nói đều là triệu chứng sắc quý nhập vào người sẽ có hơn nữa đây chỉ là sơ kỳ*, nếu như thời gian lâu dài, nữ ngoan cũng sẽ biến thành râm phụ**.

*Sơ kỳ: thời kỳ đầu tiên

**Râm phụ:)) tự hiểu nha nha

"Anh... Anh làm sao biết?" Mỹ nữ kinh ngạc nhìn Bạch Thường.

Bạch Thường nhún vai, ngoa mạn hồ hét nói: "Ha ha, đương nhiên tôi biết, không nói gât cô, thật ra thì tôi chẳng những là đầu bếp, mà tôi còn biết một chút Trung y cùng Đạo Thuật tổ gia truyền lại, có muốn tôi đến giúp cô chữa trị một chút?"

Mỹ nữ do dự, thật ra thì mấy ngày cô có tìm đến bác sĩ lấy thuốc. Thậm chí bởi vì ác mộng này đích thực có vấn đề, còn tìm qua một vài đạo sĩ để hỏi, cũng đều không hiệu quả gì, ngược lại còn bị mất tên đó lừa mất khá nhiều tiền bạc.

Cái tên Bạch Thường này liếc mắt là có thể nhìn ra chứng bệnh của mình, có nên để cho hắn thử một lần không đây?

"Người đàn ông xa lạ đó... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chứng bệnh của tôi có quan hệ gì với hắn sao?" Cô nghi ngờ đích hỏi.

"Đương nhiên là có quan hệ. Không nói gât cô, ở trên người cô bị quý ám. Đừng sợ, không phải là ác quý, chẳng qua là sắc quý*."

*Sắc quý: quý hao sắc

"Cái gì, sắc quý trên người tôi?!" Mỹ nữ tròn lớn con mắt, khó tin nhìn Bạch Thường.

Trước kia, Hữu đạo sĩ nói cô là bị quý ám, nhưng lại không có nói là quý gì, mà chủ quán com, lại có thể kết luận mình bị sắc quý ám.

"Cô gặp phải tình huống này thì có thể ăn thịt kho."

Bạch Thường cười một tiếng, đi vào phòng bếp, dùng chén đựng một khối thịt kho đi ra. Mỹ nữ vừa nhìn thấy thịt ngon giống như liền quên đi chuyện sắc quý, bấu môi một cái nói: "Không phải đây chứ, chỉ một miếng thịt? Tôi cũng không phải là không trả cho người tiền."

Bạch Thường cười thần bí: "Không phải sợ người không trả tiền, mà là cái thịt này của tôi... Có chút đắt."

"Cái gì đó, thần thần bí bí, chẳng lẽ một miếng thịt anh còn có thể bán một ngàn đồng tiền?"

Mỹ nữ về mặt cổ quái nhìn khối thịt kia, không thể không nói, cái này thật kho làm rất đẹp mắt, chẳng những mùi thơm nức mũi, mỗi một khối cũng bọc đậm đà gia vị, nhìn qua liền muốn ăn

Bạch Thường bung thịt ra chưa kịp nói, mỹ nữ đã không kịp chờ đợi cầm thịt kho lên ăn, a ô một cái liền nuốt xuống.

Khối này thật ăn vào miệng, chỉ cảm thấy mờ mờ không ngán, bơ mà không bẻ, ném ở trong miệng chỉ nhẹ nhàng mím một cái liền tan ra, cảm giác ngọt mà không dính, nồng mà không mặn, nhất định chính là cực phẩm mỹ vị nhân gian.

Mỹ nữ này cũng chính là một kẻ tham ăn, nếu không cũng sẽ không lái xe thật xa chạy tới một tiệm nhỏ không có danh tiếng gì của hắn. Nhưng nhờ một miếng thịt kho, liền hoàn toàn chinh phục được vị mỹ nữ này.

Lại nói đây vẫn là lần đầu tiên ăn một miếng thịt kho ngon như vậy a, đầu lưỡi cũng mềm nhũn, đáng tiếc mới vừa mới có cảm giác thì cái này thịt kho liền trượt vào trong bụng, chỉ chừa mùi hương vị ngon ấy.

"Oa, thật là đồ ăn ngon a. Người đã thêm gia vị gì, thế nào mà ăn ngon như vậy?"

"Ha ha, đây chính là thịt kho chân chính, không cần quá nhiều gia vị, gia vị cho nhiều ngược lại sẽ ngăn chặn thịt mùi thơm"

Bạch Thường ra vẻ cao thâm nói, nhìn mỹ nữ khỏe mạnh nước miếng cũng sắp chảy ra, lại uyển chuyển mà nói rằng: "Dĩ nhiên, chỗ thịt kho này của tôi cùng người khác bất đồng, phải biết, một miếng thịt này 3000 đồng."

Phốc xuy!

Mỹ nữ thiếu chút nữa phun thịt ra, trừng mắt nói: "Cái gì, một cục thịt này bán 3000 đồng, anh thêm tiền đến điên rồi à?"

Bạch Thường không cho là đúng nói: "Cái này tính là gì, ngày hôm qua tôi bán một đĩa trứng chiên tới tám ngàn. Phải biết là thịt chỗ ta đương nhiên khác với những quán khác bên trong còn cho thêm lá cây liễu, lại thêm hỗn hợp mào gà và, nước tiểu của chó mực, còn có một ít giấy làm đen lông quý..."

Oẹ...

Mỹ nữ vừa nghe thấy nước tiểu của chó mực, trực tiếp ói ra.

Bào Bối: ta nghe thôi ta cũng muốn ói))

Bạch Thường giống như biết cô muốn ói, sớm đã chuẩn bị xong một cái chậu, đặt ở trước mặt người đẹp.

Mỹ nữ một mực ói năm phút, ước chừng ói hơn nửa chậu, thế nào cũng không ngừng được, ngay khi cả ruột thiếu chút nữa cũng nhảy ra đến, thì cuối cùng phun ra được một vật đen thùi lù, phía trên lượn lờ một tầng dịch màu đen.

Bạch Thường bước lên kiểm tra, cục màu đen đó là Hắc Vực* nhưng chỉ là một luồng âm khí.

*Hắc Vực: vật thể màu đen

Hắn nhàu mày một cái, vẩy tay xua tan âm khí, mỹ nữ ở bên cạnh trợn mắt há mồm nói: "Cái này là cái gì quý?"

"Đây không phải là quý, chẳng qua là âm khí. Tôi vốn là muốn đem quý sắc bên trong cơ thể cô kia lấy ra, không nghĩ tới nó cũng không ở trong cơ thể của cô. Bất quá, tôi đã xua tan âm khí trong người cô, bây giờ cô phải là cảm thấy ngực phồng đau bụng đều biến mất?"

"Ồ, thật giống như vậy. Không còn đau nữa." Mỹ nữ khó tin nhìn Bạch Thường. "Nói như vậy, tôi thật bị quý bám vào người?"

"Bây giờ nhìn lại, không nhất định là bám vào cô, nói không chừng, nó chẳng qua là ở nhà của cô."

Mỹ nữ sợ hết hồn: "A, tôi nên làm cái gì đây a, "

"Rất đơn giản, đương nhiên là đến nhà cô bắt nó rồi."

"Vậy người thu lệ phí nhất định rất đắt?"

Mỹ nữ cảnh giác nhìn Bạch Thường, tuy nói hắn nhìn có chút bản lĩnh, nhưng dù sao cũng chỉ là đầu bếp của một tiệm cơm, hơn nữa một miếng thịt liền bán 3000 đồng, nếu là đi bắt quý, vậy còn phải lấy giá trên trời sao?

Những ngày gần đây, cô thật sự là bị những người kia lừa bịp mà sợ, nói ít tốn nhưng cũng có thể hơn trăm ngàn, mà tác dụng gì cũng không có.

"Trừ là bắt quý mà, chỗ này của tôi luôn luôn là lấy giá cả công đạo, hơn nữa còn là giá tỏ truyền..."

Bạch Thường nói đến đây, mỹ nữ liền chuẩn bị nghe hắn đòi hỏi quá đáng, dù sao nhắc tới Tổ Truyền hai chữ này thời cũng đã rất đắt.

Bất quá, giá cả còn có tỏ truyền?

Bạch Thường dừng lại, mới đưa ra ba ngón tay, ở trước mặt người đẹp quơ quơ.

"Ba chục ngàn?" Mỹ nữ suy đoán nói.

Bạch Thường lắc đầu một cái.

"Chẳng lẽ là 300,000?" Mỹ nữ tiếp tục suy đoán.

Bạch Thường vẫn lắc đầu.

"3000 vẫn đủ tiện nghi... Uy, người chung quy sẽ không nói là ba triệu chứ?"

"Ha ha, ngưng ngưng, chỗ này của tôi bắt một con quý giá cả chỉ cần 30 đồng."

"Cái gì, ba mươi đồng, như thế vẫn chưa đủ tiền xăng đi đây!"

Mỹ nữ khó tin trừng lớn con mắt, bĩu môi nói: "Trước nói được, nếu như người còn muốn cái gì thêm tiền, tốt nhất ở đây nói ra một lượt, nếu như đến lúc đó lại thêm tiền, nhiều một đồng tôi cũng không đưa."

"Ài, không có thêm tiền, ba mươi đồng chính là ba mươi đồng. Tôi thề, nếu như tôi thu nhiều thêm một đồng tiền, liền bị thiên lôi đánh, chết không được từ tế, tổ tông dưới đất cũng không được an bình."

Bạch Thường than thở nói, thật ra thì hắn cũng rất là bất đắc dĩ, giá tiền này đúng là Bạch gia lão tổ tông định, hơn nữa còn lưu lại Tổ Huấn, con cháu họ Bạch đều không cho dùng cái này hốt bạc, phải vĩnh viễn giữ vững ba mươi đồng tiền đĩnh "Thần dân giá cả".

Nếu như vi phạm Tổ Huấn, liền bị thiên lôi đánh, chết không được từ tế, tổ tiên dưới đất không được an bình.

Bạch tổ tiên đương nhiên là lấy dân làm gốc, tâm là tốt, lại khổ đời sau, phải biết thời đó ba mươi đồng, cùng hiện tại sao lại có thể như nhau? Đầu năm nay ăn chén bún cay cũng sắp hai ba chục rồi, nếu là bắt một con quý chỉ ba mươi đồng, con cháu nhà họ Bạch đều sớm chết đói.

Cũng may Bạch gia đời sau cũng có đối sách khác, bắt quý thì ba mươi đồng là giá không thể thay đổi, nhưng món ăn thì có thể tăng giá cao lên nha. Cho nên, quán cơm này thức ăn không thể làm gì khác hơn là đắt kinh khủng rồi.

"Híc, như vậy không tốt đâu, ba mươi đồng tiền không đến mức phải thế như vậy."

Nhìn Bạch Thường nói như vậy, mỹ nữ có chút ngưng ngưng, ngẩng đầu nhìn Bạch Thường liếc mắt, lại thấy Bạch Thường cười híp mắt nhìn cô.

Mắt đối mắt, mặt mỹ nữ không khỏi có chút đỏ, vội vàng quay đầu

Kỳ quái, đầu bếp này mặc dù được khăn choàng làm bếp, ăn mặc cũng rất bình thường, tựa hồ không có gì đặc biệt. Nhưng nhìn lại sạch sẽ thoải mái, để cho người rất thoải mái, nhất là áo sơ mi trắng, ngay cả một chút nếp nhăn cũng không có, cái này quả thực không giống như là một tên đầu bếp bình thường.

Không giải thích được, cô lại có một tia động tâm

Cô suy tư một chút, liền đáp ứng: "Được rồi, tôi dẫn anh đi tới nhà của tôi bắt quý. Bất quá, muốn đợi đến buổi tối sao?"

"Ai nói chỉ có buổi tối mới có thể bắt quý?"

Bạch Thường cười rồi quăng cái tạp dề.

"Chúng ta bây giờ liền đi, bắt quý háo sắc nào."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Đi bắt quỷ háo sắc

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Bạch Thường ngồi trên xe thể thao của mỹ nữ, đi tới một khu biệt thự yên tĩnh sang trọng.

Tuy nói gặp qua đủ loại người giàu, nhưng chân chính đi tới nhà giàu vẫn là lần đầu tiên.

Nơi này nổi một tòa biệt thự đều giống như có một vườn độc lập riêng, nước hồ cây xanh vòn quanh, nhất định chính là một cái Thế Ngoại Đào Nguyên*.

* Là thế giới biệt lập với bên ngoài

Bạch Thường mặc dù không có biệt thự cùng xe thể thao, nhưng những người từng tìm hân nhò và đều là những người nhà giàu đều là đối với hân củi người gặt đầu.

Cho nên, Bạch Thường dạo cũng không cảm thấy mất bình tĩnh, mặc dù hân lúc ra cửa ngay cả áo làm bếp cũng không thay.

Sau khi xuống xe, Bạch Thường nghiêng ngang đi theo sau lưng mỹ nữ, vào biệt thự, phát hiện trong biệt thự yên tĩnh, không có một người, nhưng cùng lúc cũng có chút âm khí đi vào phòng, so với bên ngoài nhiệt độ thấp rất nhiều.

Bạch Thường tùy ý đi hai vòng trong phòng, liền phát hiện trong biệt thự chỗ dị thường.

Ở thời điểm này, hân đã biết tên của mỹ nữ này là Khâu Tiểu Diệp, là một thiên kim nhà có công ty riêng.

Lúc này, Khâu Tiểu Diệp đang cảm thấy tên đầu bếp này thật là giống như Hoàng Đế đang đi lanh quanh cung điện của mình như thế.

Đồ cô chủ về đều có giá trị liên thành, đủ loại đồ trang trí bằng gốm, thiết kế xa hoa, những thứ này đủ khiến một người bình thường trợn mắt hốc mồm hết thấy. Bạch Thường thật giống như hoàn toàn không nhìn thấy những thứ quý giá như thế, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn qua.

Khâu Tiểu Diệp hơi có chút ngoài ý muốn, đứng nói là một tên đầu bếp, ngay cả những công tử nhà giàu tiểu thư kia, đến nhà cô, còn phải khiếp sợ.

"Thật giống như không có gì đặc biệt, phòng ngủ của cô ở đâu?" Bạch Thường quay đầu nói.

Khâu Tiểu Diệp cảm giác mình đầu hơi choáng váng, chỉ môn đồ cổ kể bên Bạch Thường nói: "Không có gì đặc biệt? Người đang nói đùa sao, bên cạnh người là gốm màu đời Đường hàng thật, ba ba của ta tốn mấy triệu mua về..."

"Há, mấy triệu? Ha ha, thi có quan hệ gì với tôi, tôi chỉ là tôi bắt quỷ, ba mươi đồng một con. Còn nhà, gốm màu đời Đường là vật chôn theo người, không có chuyện không nên sắp xếp ở nhà, mời quý à." Bạch Thường từ tốn nói.

"Híc, được rồi, lát tôi báo người ta dọn đi..." Khâu Tiểu Diệp hậm hực nói, cô càng ngày càng cảm thấy, cái tên đầu bếp này thật đặc biệt.

Hai người sau đó lên lầu hai, đi tới phòng ngủ của Khâu Tiểu Diệp, Bạch Thường ngay cả giày cũng không cởi, trực tiếp liền bước lên tấm thảm lông Italy mấy trăm vạn.

Khâu Tiểu Diệp có chút nhức nhối bủi môi, cũng không tiện nói gì, đem giày cởi ra, lộ ra một đôi chân trắng như tuyết, cứ như vậy để chân trần, phơi bày chân dài ra về công chúa ngồi ở trên giường.

Bạch Thường quan sát một vòng, vừa vận quay đầu, đã nhìn thấy Khâu Tiểu Diệp dùng cái tư thế này để chọc hân, con mắt lập tức ngây dại, có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Khâu Tiểu Diệp.

Không thể không nói, cô bé này thật sự là rất đẹp, hơn nữa vừa lúc là Bạch Thường thích cái loại này thanh thuần, ngũ quan tinh xảo, vóc người lại rất tốt.

Tuy nói có chút đại tình tiểu thư, nhưng ở trong một gia đình như vậy lười biếng một chút cũng phải, đùi đẹp nhìn không sót một cái gì, cô áo mở rộng ra, đầy ngực nửa lộ, thật đủ để cho bất kỳ người đàn ông nào có thể làm người tốt, ý nghĩ kỳ quái.

Khâu Tiểu Diệp hiểu lầm, lập tức đứng lên, khẩn trương nói: "Thế nào, trên giường của tôi có phải quý hay không?"

Bạch Thường lúc này mới phục hồi tinh thần lại, sờ lỗ mũi một cái nói: "À, đó cũng không phải, bắt quá, làm phiền cô mặc quần áo lại, cái bộ đáng này, không cần phải nói sắc quý muốn ám lên cô, ngay cả tôi cũng không nhận được."

Khâu Tiểu Diệp mặt đỏ lên, bẹn rộn đem váy sửa lại, sau đó chỉ thấy Bạch Thường quay đầu đi, từ trên người lấy ra một bọc gạo, lấy một cái thanh đang rút trong xô phòng ngủ.

"Đây là cái gì?" Khâu Tiểu Diệp tò mò hỏi.

"Nếp." Bạch Thường lại đi trên đất vẩy một cái, nói: "Trong phòng này âm khí rất nặng, tôi có thể cảm giác được nó đang ở gần đây, nhưng nó giấu đi, tôi muốn dùng loại phương pháp này tìm ra nó."

"Nếp không là chi dùng để đối phó cương thi ư, bắt quỷ cũng được?"

"Cái cô nói đó là phẩm Hồng Kông à. Cương thi thực sự cũng không phải dùng nếp là có thể bắt được."

"Chẳng lẽ anh đã gặp qua cương thi?"

"Ha ha, nếu cô muốn gặp, tôi có thể dẫn cô đi xem, về vào cửa ba chục ngàn, không bớt."

Khâu Tiểu Diệp càng nghe càng hiểu kỳ, trên đời này chẳng lẽ còn có chuyện nuôi cương thi làm cảnh cho người ta đi thăm quan? Nói vậy nói bạ...

Bạch Thường vừa nói chuyện, bỗng nhiên nhét một hạt nếp vào trong miệng, nhắm ngay lên góc xô xinh trên trần, há mồm liền phun ra ngoài.

Nếp trực tiếp bám ở trên trần nhà, sau đó, hình ảnh mờ ảo của quý hiện ra.

Là một nam quý hơi 20 tuổi, mặt màu xanh trắng không rõ, trên mặt có mấy chỗ bị thương, mặt đầy tà ác nhìn chằm chằm Bạch Thường.

Bạch Thường không chút do dự, trực tiếp bắm một đạo Khốn Hôn*, quát một tiếng: "Định!"

*Khốn Hôn: khống chế hồn

Một đạo phù đánh ra, quý nam lập tức bị trói lại, không ngừng giùng giằng, từ trên trần nhà rút xuống, hiện ra một mình xanh thẫm thẫm.

"Tôi còn tưởng rằng là nhân vật lợi hại nào. Thì ra là một đám quý không dám gặp người." Bạch Thường nhìn người nam kia quý, dễ dàng nói.

Bạch gia từng có một Bàn Tổ truyền Bách Quý Chí Di, bên trong ghi lại, sắc quý chỉ là một loại gọi chung, ở Đạo Môn toàn bộ danh hiệu đều nói là muốn có sắc quý, là một loại nhân vật rất mạnh mẽ, trong truyền thuyết muốn bắt được sắc quý thì ở ban đêm vào mộng cùng cùng đàn bà, hơn nữa pháp lực cường đại, rất khó đối phó.

Mà đám quý, ngay cả sắc quý cũng không phải, chẳng qua là đáng thương một chút âm hồn không tiêu tan, bọn họ nhiều lắm là có thể ở trong mơ quấy rầy một chút, để cho người con gái làm Xuân Mộng, còn cái khác cũng không có năng lực.

Bất quá đối với Bạch Thường mà nói, một con đám quý cũng đủ để làm gia vị, dù sao sắc quý năng lực quá mạnh mẽ, chồng của chị Hồ cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, chỉ sợ là không dùng được a...

Hơn nữa cái này là Quý Môn*, xuyên qua, đi ra ngoài là Lục Hóa**, cái này đã nói lên, đây chỉ là một sơ cấp oán linh, đối với Bạch Thường mà nói, rất dễ dàng đối phó.

* tại giải nghĩa là nơi yếu nhất trên cơ thể của quý

** cấp bậc màu sắc phân chia sự oán khí

Rất nhiều người đều biết, quý hồn có màu sắc khác nhau. Thực tế, màu sắc này chính là quý hồn, Hồn Hỏa. Chỉ có ở Quý Môn, cũng chính là cái trản, nơi có thể thấy được.

Thông thường Quý Hồn, theo như màu sắc cùng việc hại người cấp bậc mà nói đại khái chia làm tam đại loại.

Màu trắng phổ biến nhất, đây là Quý Hồn vô hại, ở Tây Phương bị kêu là u linh, cũng là thường là loại dễ thấy nhất, dưới tình huống bình thường, mọi người thì sẽ không thấy bọn họ.

Quý Hồn màu xám tro cũng vô hại cơ bản, bọn họ phần lớn sau khi chết có lòng ràng buộc, hoặc là không cam lòng, thích đùa dai, ví dụ như trong nhà xuất hiện vô hình tiếng động lạ, nếu như có người bị nhiều bệnh, lại không đủ dương khí, dụng loại này quý sẽ bệnh nặng một trận.

Quý màu xanh là thuộc về oán linh loại một rồi, bọn họ có lúc sẽ chủ động công kích con người. Thật ra thì loại quý này tụ tập lại rồi lại sinh ra nhau, nửa đêm đi bộ không đúng lúc một khi đụng vào, không chết cũng bị thương.

Đương nhiên, dân gian trong truyền thuyết còn có Hoàng Y quý, Hồng Y quý, Nhiếp Xanh quý vân vân.

Nhưng đạt tới loại trình độ đó, thật ra thì đã không phải là quý.

Là Sát.

Đối với Bạch Thường mà nói, như vậy một cái màu xanh oán linh, hoàn toàn chính là thức ăn khai vị.

Khâu Tiểu Diệp tro mắt nhìn trên đất một mảnh lục quang không ngừng giãy giụa, biết Bạch Thường tìm thấy con quý đó, vội vàng kêu lên: "Quý ở chỗ nào, ở chỗ nào, tôi muốn nhìn một chút, cho tôi nhìn thử một chút không sao chứ."

Bạch Thường cạ lời nói: "Xin nhò, đại tiểu thư, gặp quý không phải là chuyện đùa, cô nhất định phải thấy?"

Khâu Tiểu Diệp cắn răng nghiền lợi nói: "Người này hành hạ tôi hơn nửa tháng nay, tôi không phải là muốn nhìn một chút hấn rồi cuộc là cái thứ gì sao. Lại nói, tôi đều bị những tên kia lường gạt làm sợ, ai biết anh có phải lừa tôi hay không?"

"Cô nói như vậy..." Bạch Thường suy nghĩ một chút, nếu cô hoài nghi, vậy hãy để cho cô gặp một chút cũng không sao.

Bạch Thường đưa cho Khâu Tiểu Diệp một cái bình nhỏ: "Đem đồ vật bên trong bôi ở trong mắt, là có thể nhìn thấy quý."

"Đây là cái gì?" Khâu Tiểu Diệp hỏi.

"Đây là Liễu Diệp Thủy* cùng nước mắt trâu, hòa chung một chỗ, có thể làm cho cô mờ mắt âm dương trong vòng nửa tiếng.

*nước của cây liễu

Khâu Tiểu Diệp không kịp chờ đợi đem nước trong bình nhỏ bôi lên mắt, liền xuất hiện một bộ mặt dữ tợn

"Thì ra là người!" Khâu Tiểu Diệp kinh hãi, cả người run rẩy không ngừng lui về phía sau, cô nhìn đám quý, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Bạch Thường có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ Khâu Tiểu Diệp cùng tên đám quý... Lại còn là người quen?

Bảo Bối: Đạo này ta rất siêng năng, còn post trước hạn nữa. Sau khi lọt hồ ta mới phát hiện là truyện khá dài nên nếu có khả năng và sự lười biếng không trời dấy thì ta sẽ làm thêm một truyện ngắn nữa nhé

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nghề hàng ngày của ta là đầu bếp

"Lâm Khai, cái chết của anh là anh tự tìm, lại không phải lỗi của tôi, tại sao anh lại dấy đưa với tôi!"

Khâu Tiểu Diệp kêu lên, tên đám quý lại cắn răng nghiền lợi nói: "Là cô hại chết tôi, tôi không tìm cô tìm ai, Khâu Tiểu Diệp, tôi thích cô như vậy, cô còn tìm người đi đối phó tôi, tôi không để yên cho cô."

"Nói vậy, ngày đó là anh gạt tôi đi ra ngoài, lại lái xe đến nơi hoang dã phi lễ với tôi, tôi mới đoạt tay lái với anh, về phần anh đụng xe chết, là chính anh mưu đồ gây rối trước, vốn là đáng đời."

"Tôi chết, cô lại chẳng có chuyện gì, tôi không cam lòng, tôi không cam lòng a..."

Quý Hồn của Lâm Khai không ngừng giãy giụa, Khâu Tiểu Diệp sợ lên tiếp lui về phía sau, tay bịt mắt nói: "Nhanh, mau bắt hấn lại, hấn là cái người xấu, hấn rõ ràng là tự mình đụng xe chết, chuyện không liên quan gì đến tôi..."

Bạch Thường đã thấy rõ rồi, không khỏi thờ dãi nói: "Coi như người thích đi nữa người ta, cũng không thể làm người khác khó chịu, đụng xe là cái ngoài ý muốn, nhưng cũng là người mưu đồ không tốt, nên mới chết yếu. Anh thử suy nghĩ một chút, anh cho rằng anh thích cô ấy thì cô ấy phải thích lại anh sao?"

Lâm Khai thống khổ hô: "Tôi thích rồi có ấy vài năm, tại sao cô không chịu quen tôi, chẳng lẽ những việc tôi làm cho cô chưa đủ nhiều sao?"

Bạch Thường lắc đầu nói: "Xem ra anh đến chết cũng không biết, nếu như một cô gái thích anh, cái gì anh cũng không cần làm, đối với cô ấy cười một chút, cô ấy liền nguyện ý ở bên cạnh anh. Nhưng nếu cô ấy đã không thích anh, cho dù anh có đem trăng sáng trên trời đưa đến trước mặt thì cũng vô dụng."

Lâm Khai kinh ngạc nhìn Khâu Tiểu Diệp, tựa hồ bị Bạch Thường nói xúc động, yên tĩnh lại.

"Chẳng lẽ tôi đã sai rồi sao, chẳng lẽ tôi đã sai rồi sao..."

Hắn lăm lăm, Khâu Tiểu Diệp cũng lần nữa lấy dũng khí nói: "Anh không có sai, tôi cũng không sai, sai chỉ là bởi vì anh là con nhà giàu, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa, cho nên tôi mãi mãi cũng sẽ không thích anh."

Lâm Khai về mặt âm đạm đi xuống, lục quang trên người cũng dần dần âm đạm, phảng phất tùy thời đều có thể hồn phi phách tán.

Nói tới chỗ này, cơ bản cũng không tính hai người có ân oán, coi như Lâm Khai không cam tâm nữa cũng chỉ có thể thành thật trở thành nguyên liệu trong tiệm cơm của Bạch Thường.

Bất quá, Bạch Thường lại thờ dãi, đối với Lâm Khai nói: "Được rồi, mặc dù hành vi của anh không ngay thẳng, nhưng đầu gì cũng là khổn khổ vì tình, là một người si tâm, tôi thành toàn cho anh, vào luân hồi đi."

Quý Hồn của Lâm Khai vốn là chết yếu, ở nhân gian quanh quẩn, lại mắc phải tội, theo lý là rất khó khăn lại vào luân hồi rồi, coi như đến Âm Ti, đó cũng là xuống Địa Ngục vượt qua được núi đao biển lửa.

Vừa nghe mình còn có thể lại vào luân hồi, Lâm Khai liền hướng về phía Bạch Thường liên tục bái tạ.

Bạch Thường tay lấy ra lá bùa, một nhánh Chu Sa, lẳng không hư điểm*, liền về một đạo Độ Hóa Phù, hướng Lâm Khai mà ném một cái. Lâm Khai sau đó bay lên, bóng người ghé vào phù chú trên.

*kiểu như là chỉ vào không khí ấy

Bạch Thường trong tay bấm ấn quyết một cái, lá bùa kia liền trong nháy mắt bốc cháy, một lát sau hóa thành bụi rơi xuống đất, nhìn lại Lâm Khai đã biến mất không thấy.

"Hắn đã đi đâu, bị người bắt rồi sao?" Khâu Tiểu Diệp kinh ngạc hỏi.

"Ài, ta chỉ là đem hấn đưa đi Âm Ti rồi, có đích thực Độ Hóa Phù của tôi, hấn có thể ít bị chút tội, sớm một chút lại vào luân hồi." Bạch Thường biểu tình khó chịu trên mặt, cái này chỉ lát nữa là thành nguyên liệu, cứ như vậy mà mất, bận rộn cả nửa ngày, liền chỉ kiếm ba mươi đồng.

Nhưng hẳn cũng phải làm như thế, bởi vì Lâm Khai cũng không phải là tội không thể tha thứ, huống chi đối với Khâu Tiểu Diệp là thật tâm, nếu như mê muội bỏ qua lương tâm đem Lâm Khai làm thành gia vị, từ nay vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không được siêu sinh, hẳn không làm được loại chuyện đó.

Khâu Tiểu Diệp nhìn Lâm K hái đích thực Quỷ Hồn đã biến mất, cũng kinh ngạc cả nửa ngày ngây ngô, thờ dài nói: "Thật ra thì tôi cũng không muốn hẳn như vậy, chỉ mong hẳn đời sau, có thể thật tốt làm người, lại tìm cô gái tốt đi."

"Ha ha, phỏng chừng hẳn đời sau, rất khó lại làm người."

Khâu Tiểu Diệp im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên xoay người, thật thấp khóc sụt sùi.

Cô bé này, tâm dù sao vẫn còn rất mềm.

Bạch Thường chụp hai cái tay, cười ha ha nói: "Tốt lắm tốt lắm. Nhiệm vụ hoàn thành, chỉ phí 30 đồng, xin trả tôi tiền đi."

"Thật chỉ lấy 30 đồng? Cái này, không khỏi cũng quá ít chứ?" Khâu Tiểu Diệp ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc mà nhìn Bạch Thường.

"Ài, không nói gât người, không nói bất quý, một tấm Phù kia, liền đầu chỉ vạn kim. Vốn là cho là bất quý, nếu sớm biết..."

Bạch Thường mặt đầy cười khổ, lúc này coi như là thiết thời lớn rồi, nếu sớm biết muốn Độ Hóa cái tên quỷ, hẳn liền mang một Độ Quỷ bánh bao tới, dầu gì cái đó còn có thể bán mấy ngàn khối...

Nhưng hẳn dừng là Phù, cái này lại không thể quá mức thu lệ phí, Bạch gia Tô Huấn như thế, trừ phi mạo hiểm Ngũ Lôi Oanh Đình đích thực nguy hiểm, nếu hẳn không là là vạn vạn không dám vi phạm.

Khâu Tiểu Diệp thấy hẳn một bộ dạng có nỗi khổ khó nói, thật cũng không hỏi nhiều cái gì, trực tiếp xuất ra một trăm đồng tiền đưa cho Bạch Thường.

"Được rồi, coi như người hàng tốt giá rẻ, giá trẻ không gât, được tôi đưa cho anh một trăm đồng, cảm ơn người giúp ta bất quý, không cần thôi ha."

"Cái này không thể được, một phần cũng không thể thu nhiều hơn."

Bạch Thường vội vàng tìm bảy mươi đồng tiền cho nàng, vừa cười nói: "Nói đúng giá 30, chính là 30, tuyệt không thu nhiều. Cái này là nghề nghiệp của tôi thường ngày, giống như tôi làm thức ăn, tôi nói một miếng thịt 3000, đó chính là 3000, tuyệt không trả giá."

Khâu Tiểu Diệp lúc này mới nhớ tới, cái này bất quý đại sư nghề chính lại là đầu bếp.

Cô xoay người, liền cười tùm tùm nói: "Lời nói thì như vậy, bất quá tôi vẫn là phải cảm ơn anh, như vậy đi, người không chịu thu tiền, vậy anh xem trong phòng này có đồ cổ a, chữ vẽ a, anh nhìn trúng cái nào, tôi tặng cho anh có được hay không? Nếu không, tôi đem cái gốm màu đời Đường đưa cho anh?"

Bạch Thường sợ hết hồn, nói đùa gì thế, nhà cô ta đồng tây liền cầm đại một cái gì cũng có giá trị không nhỏ, Bạch gia Tô Huấn mặc dù không nói không thể lấy đồ, nhưng hẳn cũng sẽ không làm như vậy.

Bất quá Khâu Tiểu Diệp đại tính tiêu thụ, nhất định phải bắt Bạch Thường cầm chút gì đó, Bạch Thường bị cô nói đến mức không có cách nào không thể làm gì khác hơn là ở biệt thự trong phòng khách vòng vo hai vòng, nhìn hồi lâu, liền lấy một bức tranh nhỏ trong góc phòng.

"Liền lấy cái này đi."

"Cái này? Cái này không thể được, vật này không bao nhiêu tiền, là mua từ người khác, một phần tiền đều không đáng."

Bạch Thường vui vẻ: "Một phần tiền đều không đáng? Vậy thì tốt quá, ta chỉ thích như vậy... Đúng rồi, Khâu đại tiểu thư, cái đó đảm quý mặc dù trừ đi, nhưng cái này trong biệt thự âm khí có chút nặng, cũng quá trống trải, sống một mình không được, ta xem người gần đây hay là đi khác chỗ ở đi."

Khâu Tiểu Diệp còn tính nói thêm cái gì, bỗng nhiên sắc mặt trở nên rất khó coi, vội vàng xoay người đỡ giường nòn ọc.

Bạch Thường còn tưởng rằng nàng mang thai, không nghĩ tới Khâu Tiểu Diệp oa một tiếng, phun ra một khối vật đen thui lù.

"Đây là cái gì?" Bạch Thường ngồi chồm hồm xuống kiểm tra một hồi, ngay lập tức sẽ phát hiện, kia là một khối một tác vuông thịt.

Chỉ bất quá khối này thật đen khô cứng, giống như là hong gió rất lâu, nhìn rất giống là thịt bò khô, nhưng bằng nghề nghiệp nhạy cảm, Bạch Thường hay lại là liếc mắt nhận ra được, cái này là một khối thịt, hơn nữa khối này thịt cân bản cũng không phải là làm cho người ta ăn.

Đây là mộ địa cùng bãi tha ma trong cho người chết, đích thực là đồ cứng.

Bảo bối: ta quá lười, thực sự lười nhưng ta sẽ cố gắng ra đều. Cảm ơn đã ủng hộ taaa ♥□

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Cửa Quý (Tiệm Ẩn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đi Thăm Người Già, Cầu Hồn

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Tên chương và chương không có liên quan tới nhau đâu haha.

"Tôi nói này Khâu đại tiểu thư, khối này thịt là sao thế?"

"Cái này, đây là..." Khâu Tiểu Diệp sắc mặt cũng thay đổi, mặt đầy mờ mịt nhìn khối thịt kia.

Bạch Thường chỉ chỉ cô ta nói: "Thật ra thì tôi đã sớm phát giác, trên người của cô không chỉ đeo một cái Pháp Khí*, như trước ngực đeo Ngọc Trụ, còn nữa tay trái cô đeo cái vòng tay này, cũng là có thể nói là cực phẩm trừ tà. Lúc ấy còn tưởng rằng cô là người của ai đến xỏ xét tới, nhưng đến nhà cô tôi liền hiểu. Cô chỉ là một người giàu có thích sưu tầm đồ cổ mà thôi."

* dụng cụ trợ giúp trấn giữ

"Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?" Khâu Tiểu Diệp nhìn Bạch Thường.

"Ý tôi muốn nói là, chẳng những trên người của cô có Pháp Khí, nhà của cô vật trấn tà có cũng không ít, cái đó Lâm Khai, chỉ là một Oán Quỷ bình thường, theo lý thuyết không vào được thân thể của cô. Bất quá thấy khối này thịt tôi liền hiểu. Bạch Thường cầm lên khối thịt kia, nói tiếp: "Bây giờ có tốt nhất nhớ lại một chút khối này thịt cô ăn ở đâu? Tôi hoài nghi, sau khi cô ăn khối thịt này, Quỷ Hồn của Lâm Khai mới nhân cơ hội bám thân thể của cô."

Khâu Tiểu Diệp khiếp sợ bùng tình nói: "Tôi nhớ ra rồi, mấy ngày trước tôi đi ngoại ô Phong Sơn chơi, sau khi xuống núi bởi vì lạc đường, ở trong núi một mực tới khi trời tối. Kết quả ở ven đường gặp phải một người đạo sĩ, cho tôi ăn khối thịt này, nói là cái gì té thịt, ăn xong có thể cầu phúc, tôi liền mơ mơ màng màng ăn..."

"Cầu phúc cái rắm, té thịt ngược lại thịt, cái này con mẹ nó là té thịt cho quỷ ăn. Bạch Thường mặt đầy bất đắc dĩ, cái này Khâu Tiểu Diệp, nhìn như nước trong veo, thế nào đối với việc ăn thịt lại đầy si mê như thế?

Khâu Tiểu Diệp khiếp khiếp nói: "Bây giờ Quỷ Hồn của Lâm Khai đã đi Âm Tĩ*, khối này thịt cũng ỏi ra, tôi sẽ không có chuyện chứ?" Bạch Thường lắc đầu một cái: "Cổ chẳng qua là tạm thời không có chuyện gì, nhưng tôi hoài nghi có người âm thầm muốn hại cô. Không được, cô đưa tôi đi một chuyến đến Phong Sơn đi, đem vấn đề giải quyết triệt để, nếu không, sợ rằng sau này còn sẽ xảy ra chuyện."

"Đi ngay bây giờ sao?"

"Trời tối lại hăng đi, cái này gọi là đi đêm có ngày gặp mà. Nơi núi rừng nhất định có cách, trời tối, mới có thể thấy được những thứ bình thường không thấy được." Khâu Tiểu Diệp mặc dù mười ngàn cái không muốn, nhưng tình huống vừa rồi là cô tận mắt nhìn thấy, sợ hãi trên người mình còn chưa biến mất không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Thời gian còn rất dư dả, Bạch Thường mang theo cái đồ bức tranh đó, đầu tiên là trở về tiệm cơm một chuyến, lấy nhiều bữa bất quý một chút, nhìn thời gian còn sớm, hẳn liền buồn chán mở ra cái bức tranh đó ra, muốn nhìn một

chút tai sao cái này một phần tiền cũng không đáng giá. Tranh này hẳn là có chút lâu lắm rồi, giấy vẽ cũ nát ố vàng, hình ảnh sắc điệu cũng rất là u ám, phần lớn đều là xám và đen hai màu, nhìn có chút mơ hồ không rõ.

Hắn mở ra nhìn hồi lâu, mới nhận ra, bức họa này bên trong, tựa hồ vẽ Sơn Xuyên Hà Lưu*, nhưng hình ảnh cực kỳ quái dị, núi là núi đao, sông là biển máu, trên vùng đất khắp nơi đều là quần áo lam lũ, hình thù kỳ quái của người đi đường. Ngay u tối, tràn đầy màu đỏ ngòm trên mặt đất, núi đao cùng biển máu. Còn có vô số hình người ở bên trong thống khổ gầy gầy, gào khóc. Cái này cuối cùng một bức Âm U Địa Ngục. Khó trách một phần tiền cũng không đáng giá, thứ này lại có thể là một bộ Địa Ngục đồ, quý dị như vậy, có người mua mới lạ. Bạch Thường cười khổ một tiếng, đem vẽ thu vào, thờ dài. "Trên giang hồ đều nói, âm dương bát môn người người đều là Tà Môn Ngoại Đạo, nếu như bức họa này bị người khác nhìn thấy, thì càng không nói được."

Đúng như hắn từng nói, Bạch gia là âm dương bát môn, nhưng thật ra là tám môn phái khác nhau, bởi vì làm việc thần bí quý dị, một mực bị coi như tà phái, bị những "Người trong chính đạo" thật sự khinh thường. Nhưng Bạch Thường lại cũng không cho là như vậy, quán com của hắn chỉ là dùng Quỷ Hồn làm đồ ăn mà thôi, nơi nào tà môn? Lại nói Bạch gia một mực nhân số thừa thót, từ khi ông nội không tử mà biệt liên chi còn lại một mình hắn, cái này cái quái gì vậy cũng coi như một cái môn phái? Được rồi, trên thực tế, quán com của hắn ở trên giang hồ còn có một danh hiệu, gọi là ngũ tạng môn, ở âm dương bát môn đứng thứ sáu.

Bạch Thường chính là Tân Dệ Ngũ Đại chương môn. Sắc trời dần tối, Bạch Thường đi tới điểm hẹn cùng Khâu Tiểu Diệp, hai người đi bằng xe thể thao, trong đêm đến Phong Sơn. Dọc theo đường đi, Khâu Tiểu Diệp nhìn lên thấy Bạch Thường, mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc đành bạo hơi: "Tôi nói này, rốt cuộc anh là làm gì, làm sao biết biết những thứ này, anh là đạo sĩ sao?"

"Ha ha, tôi không phải là đạo sĩ, tôi chỉ là một đầu bếp mà thôi."

"Là đầu bếp vì sao lại bắt quý nhĩ?"

"Bối vì... Tôi không như thiết là đầu bếp."

"Vậy anh còn biết trung y sao?"

"Biết một chút."

"Rất lợi hại, bản lĩnh của anh là học từ ai? Anh làm đồ ăn ngon như vậy, vợ của anh nhất định rất hạnh phúc nha..."

"Tôi chưa lập gia đình."

"Vậy anh đang có bạn gái sao?"

"Tôi độc thân..."

"Đúng rồi, thật mà anh đưa cho tôi anh, tại sao phải thêm đèn lồng quý?"

"Híc, cô đúng là nhớ dai mà, đó là chuẩn bị cho Quỷ Hồn, đèn lồng quý có thể giúp nó chiếu sáng tìm đường về..."

"Vậy lồng đèn quý là cái gì?"

"... "Đoạn đường này Khâu Tiểu Diệp riu rít không ngừng, làm Bạch Thường một cái đầu cũng phải có tới hai cái não. Trong lòng nói Khâu Tiểu Diệp bề ngoài nữ thần phong phạm, không nghĩ tới lại cũng nói nhiều như vậy.

Bách Quỷ Chi Dị ghi lại, đèn lồng quý là truyền thuyết dân gian một loại quỷ, bình thường xuất hiện ở ban đêm thích treo ở trên cây, tựa như đèn lồng, màu đỏ, sáng lên. Người đi đường lúc đó, thường thường sẽ bị đèn lồng quý truy đuổi.

Nửa giờ sau, hai người tới ngoại ô một ngọn núi, xe thể thao lại bị tắt máy, hai người xuống xe đi bộ. Phong Sơn này là một nơi có phong cảnh nổi tiếng, trên núi có một tòa Hải Vân, hương hỏa rất là thịnh vượng, nghe nói còn là Triều Thanh khai phá ra, đến bây giờ cũng có hơn hai trăm năm lịch sử.

Hai người đi rồi một lúc sau, Khâu Tiểu Diệp không nhận được liên hướng hai bên quan sát, Bạch Thường nhàn nhạt nói: "Đêm khuya đi đường, không nên tùy tiện hết nhìn đông tới nhìn tây, cẩn thận hiếu kỳ lại thấy quỷ."

"Ý của anh là nói, chung quanh chúng ta có quỷ?" Khâu Tiểu Diệp lập tức trừng lớn con mắt, "Cái nước mất trâu đâu rồi? Lấy ra bồi cho tôi đi."

"Xin nhò, cô cho rằng là gặp quỷ rất thú vị sao, ban ngày thấy Lâm Khai cũng còn đỡ, nếu như lúc này thấy ác quỷ, tôi sợ cô sẽ trực tiếp bị sợ mà chết."

"Cất, có gì phải sợ, tôi thích xem nhất chính là phim kinh dị rồi. Không phải là Liễu Diệp Thủy cùng mất trâu lệ sao, anh đi đi tôi tự đi kiểm"

"Ha ha, vậy cô tự phải đi làm đi. Bất quá tôi nói cho cô biết, chân chính gặp quỷ phương pháp cũng không đơn giản như vậy. Liễu Diệp Thủy cùng mất trâu lệ chỉ là một loại môi giới, giống như là công tác điện, cô chỉ biết là ấn vào đèn liên sáng, nhưng vấn đề đầu tiên là cô phải có điện, bóng đèn vẫn không thể sáng."

"Có ý gì?"

"Không có ý gì, chẳng qua là nhắc nhở cô một chút đừng để bản thân làm việc càn rỡ, mất trâu lệ cũng phân là rất nhiều loại, cô tùy tiện xài, cẩn thận hai mắt bị mù."

"Anh..." Khâu Tiểu Diệp tức giận nói "Vậy anh nói xem, rốt cuộc muốn thế nào mới có thể thấy quỷ a?"

"Thật ra thì cũng rất đơn giản, tôi biết ít nhất mười mấy cách gặp quỷ, sau này chờ tôi có rảnh rồi sẽ nói cho cô biết."

Bạch Thường dừng lại, lại từ tốn nói: "Bất quá tôi phải nhắc nhở cô, quỷ trong thực tế cũng trong phim ảnh không giống nhau. Có lúc thật ra quỷ ở bên cạnh cô, chẳng qua là cô không cảm giác được, bởi vì chúng nó đại đa số đều là không có ác ý. Bọn họ có thể sẽ ở nhà cô ở trong gương, có thể sẽ ăn ở dưới ghế sa lon, có thể là ở đầu giường, cũng có thể là đêm khuya về nhà, đẩy cửa ra chớp mắt một cái quỷ hiện ngay tại trước mặt của cô."

Trong đêm tối, thanh âm của hắn nghe có chút mờ mịt, Khâu Tiểu Diệp trên người không khỏi có chút phát lạnh, mới vừa rùng mình một cái, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh bóng đen, cô định thần nhìn lại, liền chỉ trước mặt kêu lên.

"Đến đến, có một rừng cây nhỏ, chính là ở chỗ này vòng vòng nửa ngày, sau đó liền gặp vị đạo sĩ kia."

Lúc này hai người đi tới, Bạch Thường đi phía trước nhìn lại, Khâu Tiểu Diệp nói nơi này rõ ràng là một mảnh đất trống, khắp nơi đều là ngôi mộ, hoang khí khắp nơi. Khắp nơi cũng mọc đầy cỏ dại, phía sau một ngôi mộ có một cây cỏ thụ, gương nanh múa vuốt đứng ở đó.

Đây rõ ràng là một cái bài tha ma, làm gì có rừng cây nhỏ?

"Xem ra cô ngày đó gặp phải hẳn là quỷ, vị đạo sĩ kia không chừng cũng không phải người." Bạch Thường đi tới dưới gốc cây kia, trên đất có một đôi màu đen giày.

"Này, anh đang nhìn cái gì đấy?" Khâu Tiểu Diệp đi tới nói.

Bạch Thường lấy ra một cái bình nhỏ đưa tới, "Đem đồ ở bên trong bôi lên mắt, cô liền hiểu."

Khâu Tiểu Diệp vội vàng đem chất lỏng trong bình bôi lên mắt, cúi đầu nhìn một cái, cả người liền ngây dại.

Trước mặt đất, có một đôi giày.

Một trận gió lạnh thổi qua, cô giật mình, đột nhiên, trong bóng tối phảng phất như có người sờ tóc của cô.

Cô có một tiếng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện trên cây, rõ ràng treo một người chết, thân thể tại trong gió đêm có chút đong đưa, chính là chậm rãi hướng về phía cô.

Mới vừa rồi chính là chân của người chết này, đã rồi tóc của nàng

"A..."

Khâu Tiểu Diệp mặc dù coi như là gan thật lớn, nhưng lần này ngay cả ba giây cũng không chịu đựng nổi, con mắt đảo một vòng liền bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Bạch Thường nhìn quen rồi nên không trách cô, lạnh nên rên một tiếng, tiến lên trước liền muốn ra tay đem cái con quỷ thất cổ trên cây này xuống, nhưng định thần nhìn lại, trên tảng cây đó lại rõ ràng là Khâu Tiểu Diệp.

Bạch Thường trong lòng rét một cái, sau lưng truyền tới một trận cười lạnh, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mới vừa rồi "Khâu Tiểu Diệp" về xui trên đất chậm rãi đứng lên, tóc dài rũ thấp, che mặt, hắc hắc cười lạnh ngẩng đầu lên.

Trên người mang theo một cỗ âm khí, rừ tóc xuống đúng lúc lộ ra một bên không có mắt, ác độc nhìn chăm chăm Bạch Thường, trong miệng lộ ra cái lưỡi dài màu đỏ...

Bạch Thường ngược lại hít một hơi khí lạnh, đây hoàn toàn là một khuôn mặt xa lạ quý dị, căn bản không phải Khâu Tiểu Diệp!

Trong đêm tối, trước mặt Quý Môn, lộ ra ánh sáng màu xanh, có chút óng vàng.

Không được, đây chính là muốn tiến hóa thành Sát của quý thất cổ!

Bảo Bối: Thật xin lỗi, đạo này ta thực sự rất bận. Bận tới tám mắt mũi. Cho nên từ giờ đến hết tuần sau chương ra sẽ rất chậm aaa~ Mong hãy tha lỗi cho taaa

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ấn Cửa Quý (Tiệm Ấn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lạ Miếu Hoàng Bì Tử

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Bách Quý Chỉ Dị ghi lại...

Quý thất cổ thì không cần giải thích, Bạch Thường bây giờ cũng không cái công phu đó.

Bất quá, Bách Quý Chỉ Dị có nói, muốn giết quý thất cổ, trước tiên phải cắt đoạn giấy thừng của nó!

Bạch Thường tâm vừa động, vung tay từ trong tay áo bắn ra một đạo bạch quang, soạt một cái đem giấy thừng trên cây chặt đứt.

Quý thất cổ chết là vì giấy thừng, cho nên oán khí đều ở trên giấy thừng, chỉ cần trước chặt đứt giấy thừng, thì đồng nghĩa với phá vỡ một nửa bản lĩnh của nó.

Giấy thừng vừa đứt, quý thất cổ trước mặt phát ra một tiếng la to, tóc đột nhiên nổ tung, lộ ra một bên mặt bầm tím thấy ghê.

Một cỗ sát khí mãnh liệt tán ra, trong đêm tối nhất thời càng lạnh thêm mấy phần.

"Chửi thề một tiếng, xấu như vậy còn ra dọa người, người đi chết đi!"

Bạch Thường một tiếng quát to, vung một tấm Phá Sát Phù liền bay đi, đánh thẳng vào quý thất cổ.

Vừa đụng đến lá Phá Sát Phù khí liền bốc cháy, cơ hồ là trong nháy mắt liền biến thành rồi tro bụi, bay xuống đất.

WTF..., ngay cả Phù cũng không sợ a, Bạch Thường sắc mặt nhất thời có chút thay đổi.

Có lẽ một chiều này đã làm cho quý thất cổ nổi giận, há miệng to đến mức nứt ra, cái lưỡi dài màu đỏ xông tới nhanh như như tia chớp, thoáng cái quấn ở trên cổ Bạch Thường.

Bạch Thường né tránh không kịp liền trúng chiêu, trở tay liền tóm lấy cái lưỡi dài, chỉ cảm thấy dính dính mà còn lạnh, đồng thời đầu lưỡi vẫn còn đang tìm cách vòng quanh cổ của Bạch Thường, tìm xem miệng hân ở đâu.

"Cái con em gái người, lão tử không gay!"

Bạch Thường né tránh, một tay nắm cái lưỡi của nó, dùng sức kéo một cái, quý thất cổ liền lao đảo nhào tới hấn.

Nhưng bởi vì đầu lưỡi của nó ở Bạch Thường trong tay, lần này mặt của hai người thiếu chút nữa dính vào cùng nhau, nháy mắt gần nhau trong gang tấc, Bạch Thường mắng một câu, bay lên đá một cước vào quý thất cổ làm nó bay xa ba mét ra ngoài.

Thừa cơ hội này, Bạch Thường một tay lấy ra hai tờ Phù, trong miệng nói lầm bầm, thật nhanh quấn ở quý thất cổ của lưỡi dài bên trên, hung hăng cột nút.

Quý thất cổ trong miệng kêu gào, đầu lưỡi dài không dùng run run, hai tờ Phù bịch một tiếng. Lần này, quý thất cổ cuối cùng bị thương, máu đỏ đầu lưỡi bốc lên tí tách khói xanh, liền rụt cổ quay đi trở về.

Nhưng vẫn chậm một chút, đầu lưỡi của nó đã bị đứt nửa đoạn.

Quý thất cổ che miệng, nhìn chòng chọc vào Bạch Thường, xoay người liền chạy trốn.

Bạch Thường đương nhiên sẽ không cho thêm nó cơ hội chạy trốn, quý thất cổ am hiểu nhất chính là Áo thuật, du thân lên trên cây, thứ yếu chính là cái đầu lưỡi có lực công kích. Bạch Thường trước đó chặt đứt sợi dây thừng, bây giờ lại đốt gãy đầu lưỡi của nó, đồng nghĩa với việc sức mạnh của nó hoàn toàn bị phá.

Từ trong tay áo hần lấy ra một cây kiếm gỗ đào dài 3 tấc.

Cái này kiếm gỗ đào rất là xinh xắn tinh xảo, màu sắc rất sâu, thân kiếm gốc cạnh đã sớm mài tròn, phía trên có khắc hoa văn phức tạp, xem ra giống như là một đạo phù chú cổ xưa.

Thanh kiếm này chính là khi Bạch Thường còn bé, gia gia dùng lấy Chung Nam Sơn của lời kích mọc, cố ý cho hấn làm.

Mới vừa rồi thứ chặt đứt dây thừng, chính là cây kiếm gỗ đào này.

Đuôi kiếm có một dây dài màu đỏ, Bạch Thường đem dây đỏ cuốn nơi cổ tay mấy vòng, dùng hai ngón tay nắm kiếm gỗ đào, lạnh rên một tiếng, trong tay ấn quyết chỉ xuống một cái, chỉ thấy một đạo bạch quang bắn ra, đánh trúng lưng của quý thất cổ.

Một tiếng nổ vang trong bóng tối, quý thất cổ bị một kích này từ trên người Khâu Tiểu Diệp biến ra, không tiếng động rơi ở trên mặt đất.

Khâu Tiểu Diệp cũng ùm té xuống đất, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

"Hắc hắc, đây cũng là thu hoạch ngoài ý muốn rồi."

Bạch Thường bước lên trước đem quý thất cổ thu lại, sau đó đưa tay thử xem Khâu Tiểu Diệp còn thở hay không, phát hiện cô ấy chẳng qua là hôn mê.

Bất quá cái này chuyện cứu người, Bạch Thường thật đúng là không thường xuyên làm, nhất là giúp mỹ nữ xoa bóp thuận khí, chỉ cảm thấy tay của mình chạm được chỗ mềm mại đó cả người cũng không được tự nhiên.

Cũng may Khâu Tiểu Diệp rất nhanh tỉnh lại,

Bạch Thường vội vàng thu tay về, đỡ Khâu Tiểu Diệp ngồi dậy.

"Đầu của tôi thật là đau a, mới vừa... mới vừa rồi lại xảy ra chuyện gì?" Khâu Tiểu Diệp mơ mơ màng màng đỡ đầu nói.

"Chính cô nhìn một chút sẽ biết." Bạch Thường chỉ trên mặt đất nói.

Khâu Tiểu Diệp nghi ngờ cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy trên đất bắt ngờ có nửa đoạn máu đỏ, còn trên mặt đất thì vụn vụn y như mới trải qua một hồi lăn lộn, bất quá trong chớp mắt thì trở thành cảnh khô, nhanh chóng nám đen, hóa thành một sợi khói xanh, phiêu tán ở trong gió đêm.

"Cái này, cái này là cái quý gì vậy..."

Khâu Tiểu Diệp sợ đầu lưỡi đến cứng cả lại, Bạch Thường nhún vai một cái nói: "Không có gì, một con quý thất cổ mà thôi. Cô ngày đó ở đây gặp phải quý, lại có thể còn sống trở về, cũng thật sự là mạng lớn."

Hắn đứng lại rồi nói tiếp: "Cô xem, nơi này khắp nơi đều có cây ngải, chỉ có mỗi cái cây khô này chết lè lòi đứng ở đây, ở trong phong thủy học, cái này gọi là Cô Âm Sát, hung ác cực kì."

Lúc này gió đêm thổi qua, khắp nơi đều là âm khí âm u, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp.

Khâu Tiểu Diệp không nhịn được rung mình một cái, chợt phát hiện cái gì, kinh hoàng trốn ra sau lưng của Bạch Thường, chỉ dưới tàng cây nói: "VẬY, cái đó là cái gì a..."

Nhìn theo ngón tay của Khâu Tiểu Diệp dưới tàng cây tóe một cái bóng đen, Bạch Thường đề phòng đi tới, mới phát hiện là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nằm trên đất, thử một chút, còn sống.

Người này quàng hai cái chân lại với nhau, nhìn thêm chút nữa thấy trên đất có đôi giày, Bạch Thường biết, mới vừa rồi người treo ở trên cây chắc là người này.

Không nghĩ tới trong lúc vô tình lại cứu được một người, Bạch Thường đang muốn đem người này cứu tỉnh, bỗng nhiên xung quanh phát ra thanh âm quái dị.

Trong bóng tối, phảng phất chung quanh cất giấu vô số thứ quý quái không thể nhìn thấy.

Cách đó không xa, chẳng biết lúc nào xuất hiện một ánh sáng màu đỏ.

Khâu Tiểu Diệp lập tức la lên: "Chính là vậy, tôi nhớ đến lúc ấy cũng xuất hiện ánh sáng màu đỏ, sau đó liền thấy vị đạo sĩ kia."

Bạch Thường suy nghĩ một chút, đối với Khâu Tiểu Diệp nói: "Cô ở nơi này chờ tôi một chút, tôi đi qua nhìn một chút xem có chuyện gì."

Khâu Tiểu Diệp lập tức tắc đầu, liền bắt lấy cánh tay của Bạch Thường, mặc kệ Bạch Thường nói cái gì, như thế nào cũng không buông ra.

Đùa, lúc này để cô ở lại một mình, vậy đơn giản so với giết cô còn còn đáng sợ hơn.

Huống chi, nơi này trên đất còn nằm một cái không biết là người hay quý gì đó.

Bạch Thường bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là cùng cô đi về phía trước, bên người gió đêm ô ô thổi đến, nhánh cây hoa lạp lạp rung chuyển, Khâu Tiểu Diệp sợ mặt mũi trắng bệch, gắt gao ôm lấy cánh tay của Bạch Thường.

"Không cần để ý tất cả đều là tác động bên ngoài, chuyên tâm đi tới. Nhớ, sợ là do tâm, nghi ngờ mới có thể sinh quý, chỉ cần không tự mình hù dọa mình, trên đời này liền không có gì quý quái." Bạch Thường lãnh đạm nói.

"Bớt đi, trên đời này không có quý, vậy quý thất có từ đâu ra?"

Bạch Thường không nói gì, hai người đi không tới trăm mét, liền thấy phía trước, có một tòa miếu nhỏ lè lói, ngọn đèn đèn đỏ liền treo ở cửa miếu.

Bạch Thường liếc mắt nhìn cửa miếu liền nhận ra được, những động vật này không phải là con chuột, mà là một đám Hoàng Bì Tử.

Quý dị hơn là, bàn thờ trong miếu tựa hồ thờ một cái tượng.

Hai người thoáng đến gần chút để nhìn, mới phát hiện trên bàn thờ là một cỗ khô.

"Cái này, cái này thật giống như cái tên đạo sĩ đưa tôi ăn..."

Khâu Tiểu Diệp không che giấu được sợ hãi, giọng nói run rẩy, chỉ trước mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mượn Thể Tu Luyện

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Đôi lời: dạo này thực sự rất bận. page ta cũng đã lên kế hoạch xóa. Nhưng truyện sẽ không drop, vẫn tiếp tục tới khi full. Nên hãy mau mau tiếp sức mạnh cho taaa ~ Ta cảm ơn

Phải nói mấy con Hoàng Bì Tử, thứ nhất là rất Tà Tính, hơn nữa tâm trả thù cực mạnh.

Đêm hôm khuya khoác, Hoang Sơn Dã Linh*, đột nhiên thấy một đám Hoàng Bì Tử ở quỳ lạy một cụ Hủ Thi*, Bạch Thường cũng biết sự tình này không đơn giản.

*núi non hẻo lánh

*cây khô

Khâu Tiểu Diệp mở Linh Nhãn, cũng nhìn đến rõ ràng, cả người sợ truyền hình trực tiếp sợ đến run.

Bạch Thường để cho cô ở tại chỗ, sau đó cắn ngón trỏ phải, ở lòng bàn tay trái vẽ một đạo Ngũ Lôi Phù.

Ầm!

Theo Bạch Thường thủ thế đánh xuống một cái, mặt đất bằng phẳng lại nổi lên một đạo tiếng nổ.

Hoàng Bì Tử bị kinh sợ, lập tức tứ tán chạy trốn, rất nhanh thì đến một con cũng không thấy.

Lôi Phù ở đối giữa không trung đánh, Bạch Thường chỉ hù dọa chạy bọn chúng, dù sao hắn cũng không muốn gây phiền toái cho mình.

Hai người trở lại đến miếu nhỏ trước, liền thấy cây khô đã bị Ngũ Lôi Phù đánh cho gục xuống. Xuất hiện một cái xác chết khô.

Không nhìn ra cái xác chết này ở đây bao lâu, quần áo trên người đã sớm rách nát, trên mặt loang lổ vết thương, hai cái hốc mắt khô đét sụp đổ, nhìn qua đáng sợ cực kỳ.

Khâu Tiểu Diệp thấy rõ bộ dáng của cái xác khô, lấy tay che miệng, cả mặt đều là kinh hoàng.

"Không sai, đây chính là tên đạo sĩ đã cho tôi miếng thịt..."

"Cô chắc chắn chứ?" Bạch Thường cau mày nói.

"Không sai, tôi nhớ rất rõ ràng, vị đạo sĩ kia có một cái nốt ruồi đen ở dưới mắt, người xem, đây không phải là."

Bạch Thường dựng lên đi cẩn thận nhìn một chút, quả nhiên, đang dưới khoé mắt có nốt ruồi màu đen, bất ngờ là có một số lớn nốt ruồi đen, mặc dù thi thể này đã sớm không nhìn ra hình mạo, nhưng nốt ruồi đen này lại là có thể thấy rõ ràng.

Hơn nữa trước mặt của cái xác khô, còn bày một ít hũc ăn.

"Lúc này cô có thể tin tưởng người đưa thịt cho cô ăn không phải là thịt người đi." Bạch Thường chỉ một chén đen thùi lù thịt nói.

Kia thịt không biết đã bao lâu, đã thối rữa biến chất, nhìn qua rất khó phân biệt ra là cái gì.

Khâu Tiểu Diệp lại thêm một trận nôn mửa, sợ nói: "Cái này, thi thể này làm sao biết đưa thịt cho người khác ăn?"

Bạch Thường nói: "Cầm thật cho cô ăn, cũng không phải là người này, mà là đám Hoàng Bì Từ kia. Phải là súc sinh tu đạo, có rất nhiều loại cũng sẽ mượn Thể Tu luyện, cổ thi thể này, chắc là bọn họ mượn tới gửi thể*. Bọn họ nhập vào thi thể này. Lúc cô đi ngang qua, dùng Áo thuật làm cho cô ăn khối thịt kia, rồi chờ cô chết đi, cô cũng sẽ trở thành thứ cho bọn chúng gửi thể."

* mượn thân xác

Khâu Tiểu Diệp lúc này mới dọa sợ, vội vàng thúc giục Bạch Thường rời đi nơi này, đang lúc này, cái xác khô bỗng nhiên cử động.

Bạch Thường liền kéo Khâu Tiểu Diệp lùi một bước, nhưng sau đó cái xác khô lại không có động tĩnh, Bạch Thường lại liền kiểm tra trước, mới phát hiện phía sau của cái xác bị móc ra một cái lỗ thủng to, bên trong rõ ràng là một thi thể của cụ Hoàng Bì Từ.

Con Hoàng Bì Từ này không biết tu luyện bao nhiêu năm, cả người lông cũng trắng bạch, khúc miệng phun đầy máu, đôi con mắt lồi ra, nhìn chòng chọc vào Bạch Thường.

Lần này nguy rồi, nhất định là mới vừa rồi Ngũ Lôi Phù, đánh xuống làm cho cái con đang tu luyện này chết rồi.

Bạch Thường âm thầm giậm chân, nhưng bây giờ hồi hận cũng không kịp rồi, hần lập tức tay lay ra Độ Hóa Phù, nhét vào kia cổ cái xác khô đó.

"Trần Quy Trần Thổ Quy Thổ, thiên đạo luân hồi, Nhân Quả Tuần Hoàn, kiếp này của tai ách, đều là kiếp trước nhất định, các người kiếp sau có thể đầu thai làm người, không muốn nhớ kiếp trước chuyện."

Bạch Thường thi thảm một phen, Độ Hóa Phù liền với hai cổ thi thể cháy hừng hực đứng lên, trong không khí tàn mát ra mùi khó ngửi.

Bạch Thường kéo Khâu Tiểu Diệp lùi về phía sau, đứng ở đằng xa, Khâu Tiểu Diệp hỏi: "Như vậy là được rồi à ư, tôi nghe nói Hoàng Bì Từ tâm trả thù rất mạnh, nó sẽ tới tìm chúng ta báo thù à?"

Bạch Thường lắc đầu một cái nói: "Tôi cũng không biết, theo lý thuyết sẽ không có chuyện gì. Sợ cũng vô dụng, chúng ta hay đi nhìn một chút xem người bên kia thể nào, sau đó xuống núi thôi."

Lần nữa trở lại cái cây kia, Bạch Thường tiến lên đem hần cứu tỉnh, ai ngờ hần hướng chung quanh nhìn hai lần, liền đầm ngực dậm chân rồi khóc lớn lên.

Bạch Thường cùng Khâu Tiểu Diệp hai người trở mặt nhìn nhau, bọn họ đã tưởng tượng ra nhiều cảnh sau khi cứu người,

Lại không nghĩ rằng, vậy làm sao còn khóc lên?

Bạch Thường vỗ lưng của hần an ủi: "Không phải sợ, anh đã không sao, mới vừa rồi là anh đụng phải lão người đi viếng cầu hồn, thiếu chút nữa thì mất mạng."

Lão người đi viếng chính là chỉ quý thất cổ, Bạch Thường đang muốn hỏi hần là thế nào chọc phải vật kia, được cứu người này lại càng khóc dữ dội hơn.

"Các người tại sao phải cứu tôi a, để cho tôi chết đi..."

Ách, Bạch Thường trừng lớn con mắt, đây là ý gì, chẳng lẽ hần vẫn muốn tự sát?

Khâu Tiểu Diệp không nhịn được nói: "Trước đừng khóc, có nói chuyện rõ ràng, một người đàn ông đang êm đẹp đừng động một chút là chết a chết, nhà anh không có vợ con à?"

Nghe nói như vậy, người đàn ông lau nước mắt nói: "Nếu không phải vì chuyện gia đình, tôi không đến mức đến nơi này tìm chết, tôi cái đó vợ tôi... Tạo nghiệt a..."

Giống như là đầy bụng khổ thủy không nơi ngã*, nam nhân này ngồi dưới đất, liền nói về nguyên nhân hần tự tìm cái chết.

* một bụng nổi khổ không thể nói ra

Hần là vốn là một ông chủ nhỏ của một cái công ty, tên gọi Hác Đại Lực, vốn là làm ăn làm không tệ, trong nhà cũng có chút tích góp, còn cưới được một người vợ đẹp.

Nhưng người vợ này của hần là một người phá của, một ngày không mua đồ cả người khó chịu, chỉ là chuyển phát nhanh mỗi ngày liền muốn chạy nhà bọn họ mười mấy chuyến, bắt kẻ hữu dụng vô dụng, đều mua về chất đầy nhà.

Không chỉ như thế, vợ hần không có chuyện gì làm còn thích đi ra ngoài đánh bài, một lần thua chính là mấy chục ngàn, hần ở bên ngoài khổ cực đánh liều, kiếm về của tiền cuối cùng trôi theo dòng nước như thế.

Vì cái này, hần không ít lần cãi nhau với vợ mình, nhưng cũng không có tác dụng gì, hơn hai năm qua, hần tích góp chẳng những không được bao nhiêu lại còn sắp bị xài hết, hơn nữa làm ăn cũng càng ngày càng khó.

Ngày hôm nay buổi tối, hần và vợ lại âm ỉ một trận sau khi bực mình liền chạy đến nơi này, cũng không biết thế nào, liền muốn tìm cây treo cổ liền như vậy.

Kết quả hần ở nơi này tìm được một cái cây, vừa vặn, trên cây lại còn có sợi dây, vì vậy hần mơ mường màng, liền đem sợi dây treo ở trên cổ mình, hai vừa nhắm mắt, liền cái gì cũng không biết.

Thật không nghĩ đến, chết một lần còn chưa có chết được, tỉnh lại mở mắt vẫn còn ở trong núi, vừa nghĩ tới còn phải về nhà đối mặt cô vợ phá của, hần liền gặm không chỗ phát tiết, cho nên liền gào khóc đứng lên.

Bạch Thường nhìn không được bật cười, chuyện này nếu là đặt ở trên người người khác, đó là bỏ tay toàn tập, có thể đối với hần mà nói, đây chính là một đĩa đồ ăn.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc, ta còn tưởng rằng bao lớn chuyện, người yên tâm đi, chuyện này giao cho ta, bảo đảm chữa khỏi tính phá của của vợ anh."

"Cái gì, anh nói cái gì, anh có thể để cho vợ tôi sau này không phá của nữa?" Hác Đại Lực mặt đầy kinh ngạc, cái này còn có thể chữa?

"Không sai, thật ra thì phá của là loại bệnh, phải trị." Bạch Thường nói như thật, "Thật không dám giấu giếm, tôi cũng biết một cô nàng phá của, từ đó tôi một phen điều chỉnh sau đó anh đoán thế nào?"

"Sau đó thế nào?"

"Hắc hắc, bây giờ đến xen hơi cũng không dám đi, đến tiệm cơm cũng phải cho vào vài đầu tôi mang về nhà."

Hác Đại Lực nghe một chút nhất thời mừng rỡ khôn kể xiết, vội vàng đứng dậy nói: "Cái này tốt cái này tốt, nếu là thật có thể trị hết tật xấu này, bao nhiêu tiền tiền thù lao đều được."

Bạch Thường vui vẻ: "Không cần anh trả tiền thù lao, chỉ cần ngày mai anh dành thời gian mang cô đi một chuyến tới Cầu Bất Lý (chó không để ý tới) đường hẻm của quán cơm Bạch, bao anh ăn thức ăn đến hết bệnh, mà anh chỉ cần trả thức ăn tiền là được."

"Ăn thức ăn đến hết bệnh?" Hác Đại Lực mặt đầy khó hiểu, không biết đây là ý gì, chữa bệnh tại sao phải đi đến tiệm cơm đây?

Khâu Tiểu Diệp hơi không kiên nhẫn rồi, ở bên cạnh nói: "Cho anh đi anh phải đi, kia nói nhầm nhiều như vậy, nhớ mang nhiều tiền, thức ăn có chút đắt..."

"Hào hào hào, tôi nhớ kỹ rồi, ngày mai tôi nhất định mang cô ấy tới đi."

Hác Đại Lực cũng là hoảng hốt chạy bữa, bụng đói ăn quăng, cho một củ cái trắng liền coi như nhân sâm, hi ha hí hửng của đối với Bạch Thường nói cảm ơn, xoay người liền như một làn khói xuống núi.

Bạch Thường lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, quay qua Khâu Tiểu Diệp nói: "Tốt lắm, bây giờ chúng ta cũng nên đi."

Khâu Tiểu Diệp gật đầu một cái, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, liền hướng về phía Bạch Thường mà ngã xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9: Đắt chính là đạo lý cứng rắn

Edit: **Hân Hân Bảo Bối**

Cũng còn khá là Khâu Tiểu Diệp chẳng qua là kinh sợ quá độ, thoáng cái buông lỏng đã bất tỉnh, không có gì đáng ngại.

Nhưng Bạch Thường bận làm việc nửa ngày, Khâu Tiểu Diệp lại bất tỉnh, không có cách nào Bạch Thường đánh công Khâu Tiểu Diệp, tìm tòi đường đi xuống Phong Sơn.

Cũng may Bạch Thường nhớ nhà của Khâu Tiểu Diệp, lúc này, cũng chỉ có thể lái xe đem Khâu Tiểu Diệp đưa trở về rồi tính tiếp.

Xe một đường chạy như bay, rất nhanh đi tới khu biệt thự, Bạch Thường dừng lại, sau đó định đánh thức Khâu Tiểu Diệp. Khâu Tiểu Diệp không biết thế nào vẫn chưa tỉnh lại.

Bình thường mà nói, bị ác quỷ phụ thể hơn nửa bị kinh sợ, rất dễ dàng xuất hiện loại tình huống này, Bạch Thường liền tiếp dùng mấy loại thủ pháp, lại dùng Lục Đình Lục Giáp tinh Thần Phù, thật vất vả mới làm Khâu Tiểu Diệp tỉnh lại.

Khâu Tiểu Diệp vô tri vô giác tỉnh lại, toàn bộ hốc mắt đều là màu xanh, hiển nhiên chịu kinh sợ không nhẹ.

"Này, cô không sao chứ?" Bạch Thường quan tâm hỏi.

"Chúng ta đây là ở đâu..." Khâu Tiểu Diệp mặt đầy mê mang mà nhìn chung quanh.

Nói xong mới phát hiện là mình đang ở gần nhà, lại đang nắm tay Bạch Thường, mặt đầy khăn trương.

Bạch Thường khẽ mỉm cười: "Yên tâm đi, bây giờ cô đã an toàn."

Khuôn mặt Khâu Tiểu Diệp thoáng buống lỏng, lộ ra vẻ tươi cười, ngọt ngào nói: "Vây thì thật là quá cảm ơn anh, vì tôi hại anh gắng co hơn nửa đêm..."

Cô nói những lời này vô cùng dịu dàng, Bạch Thường có chút không tự nhiên nói: "Không có gì, không có gì, ai bảo tôi lấy của cô ba mươi đồng rồi, ha ha ha..."

Hắn bỗng nhiên dừng lại, hai người đồng thời nhận ra được cái gì, cúi đầu nhìn một cái, nguyên lai là tay của hai người còn nắm thật chặt, Khâu Tiểu Diệp mặt đỏ lên, vội vàng thả lỏng buông tay ra.

Lần này xấu hổ, Khâu Tiểu Diệp ngượng ngùng cười một tiếng, đưa tay vuốt xuống bên tai tóc rối bời, nghiêng đi cả mặt.

Trong bóng đêm, Khâu Tiểu Diệp quần áo lung lay, từ Bạch Thường của góc độ nhìn, dung nhan cô đẹp thật là giống như Tiên Tử.

Bạch Thường nhìn đến có chút ngây người, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên xa xa xe đèn sáng lên, một chiếc màu vàng xe thể thao lái tới.

"Tiểu Diệp, là cô sao?"

Một người trẻ tuổi từ xe bên trong đi ra đến, nhìn bên này hồ.

Khâu Tiểu Diệp sắc mặt bỗng nhiên thay đổi một chút, sau đó quay đầu nhìn Bạch Thường, lộ ra một cái nụ cười có quái.

"Thật xin lỗi, muốn ủy khuất anh một chút."

"Hà, có ý gì?"

Bạch Thường sững sờ, sau đó Khâu Tiểu Diệp liền xé ra cổ họng hô to lên.

"Người tới đây mau, bắt lưc mạnh a, vô lễ a..."

"Này, cô có ý gì a..."

Bạch Thường sợ hết hồn, trực tiếp ép buộc, đây là trực tiếp gây ra à?

"Không có thời gian giải thích cho anh, nếu là không muốn bị bắt lại, tốt nhất vẫn là chạy mau đi." Khâu Tiểu Diệp hướng về phía Bạch Thường trừng mắt nhìn, nói nhanh.

Bạch Thường đã hoàn toàn tròn tròn mắt, hắn mặc dù không biết Khâu Tiểu Diệp tại sao phải làm như thế, nhưng nhìn Khâu Tiểu Diệp bộ dạng cũng không giống như là đùa giỡn, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, cho nên.. Hay lại là chạy mau đi.

"Xem như ngươi lợi hại, Khâu Tiểu Diệp, cô, cô chờ tôi..."

Bạch Thường gần như nhảy xuống xe, thừa dịp bóng đêm, như một làn khói biến mất ở rồi trong bóng tối.

...

Lần này làm ăn thiệt thòi lớn rồi, Bạch Thường buồn bực về nhà tính toán, tự chạy hơn nửa đêm, ngoại trừ đắc tội một đám Hoàng Bì Tử, thu cái quỷ thất cổ, còn bị người kêu vô lễ ra, liền kiếm được ba mươi đồng.

Nha đúng rồi, còn có một bộ tranh tấm thường không đáng tiền.

Bất quá cũng còn khá, có thể dùng đến mãi thành bột quý.

Đồ chơi này dùng để chinh đốn người khác không thể tốt hơn nữa, nếu như lại thêm liều lượng cao bỏ vào trong thức ăn, ai ăn thì bị treo ngược.

Có thể nói là ở nhà lữ hành, giết người diệt khẩu là đồ vật thiết yếu.

Bất quá Khâu Tiểu Diệp sau dùng hành vi quái dị, để cho hắn lần qua lộn lại suy nghĩ một đêm.

Lại nói, cô ấy tại sao phải làm như vậy chứ?

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Thường từ trong ngủ say bò dậy,

Hắn lười biếng xuống giường, đứng ở cửa đuổi người.

Ánh mặt trời ấm áp, ừ, khí trời tốt, vừa vặn thích hợp chế tác quỷ bột.

Tạm thời không đề tâm đến chuyện khác, Bạch Thường cầm bút lông lên, vẽ một tấm Khốn Hồn Phù.

Sau đó đem tấm bùa này thêm hiệu, hóa một chậu Phù Thủy, đem quỷ thất cổ tới ngày hôm qua bắt được bỏ vào, dùng Phù Thủy vây khốn, sau đó để dưới ánh mặt trời, bạo chiếu.

Đây là bước đầu tiên chế tác quỷ bột chột, đại khái hơn một tiếng sau đó, quỷ thất cổ liền không chống đỡ được, bắt đầu ở trong Phù Thủy trong sôi trào, toát ra ừng ực ừng ực màu đen bột khí, giống như sôi tựa như.

Bạch Thường nhàn nhã đem ghế tới, ngồi ở bên cạnh, lắc lư con mắt, tai vừa nghe âm thanh Phù Thủy sôi trào.

Lại qua nửa giờ, hắn đứng dậy nhìn một cái, trong chậu nước đã bốc hơi một nửa, thế nhưng quỷ thất cổ vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, một đoàn hắc khí bao phủ ở chậu nước phía trên.

Xem ra người này đạo hạnh xác thực không thấp, Bạch Thường cũng không quá coi là chuyện to tát, so với cái này quỷ lợi hại hắn cũng đã gặp, nhiều lắm là ba giờ, phỏng chừng cũng liền Tán Hồn rồi, chờ đến chậu đáy chỉ còn một bãi đen hồ trạng gì đó, tróc xuống, trở lên nổi bọt nường hơ khô sau khi, liền có thể mài phấn.

Nhưng mà, lần này quỷ thất cổ ước chừng dùng hơn bốn giờ, mắt thấy đều phải đến trưa rồi, cuối cùng mới hoàn toàn Tán Hồn.

Càng ngoài dự liệu của hắn là, trong chậu nước lưu lại Hồn Thể lại là hắc hoàng hai màu, sẫm trộn chung.

Loại tình huống này rất ít phát sinh, Bạch Thường lấy tay sinh chút, bỏ vào trong miệng nếm nếm, nhất thời liền vui vẻ.

Thật là vạn vạn không nghĩ tới, cái này quỷ thất cổ chẳng những là quỷ thất cổ, hơn nữa còn là một sắc quỷ!

Ha ha, loại này song thuộc tính của quý, đến mấy năm cũng không thấy rồi.

Thu hoạch ngoài ý muốn!

Bạch Thường lăm le sát khí, trong đầu lại nổi lên gia gia thường thường nói.

"Tiểu tử, bây giờ nguyên liệu càng ngày càng khó tìm, nếu như có một ngày, hai nhà chúng ta có thể tìm được nguyên liệu Bạch gia trong thực đơn, làm ra Kinh Thiên Địa Khiếp Quý Thần của đạo gia thức ăn, hắc hắc hắc, đó mới kêu chân chính hành diện, từ nay là Bạch gia chính danh."

Ai, làm ra đạo gia thức ăn... Nói dễ vậy sao.

Bạch Thường thờ dài, lại nhìn thời gian một chút, đã sắp đến buổi trưa, không thể lăm gì khác hơn là đem đồ vật thu vào, mở cửa buôn bán.

Mỗi ngày như thế, buổi trưa lại vừa là đầy ắp cả người, Bạch Thường bận rộn nửa ngày, mới đem thực khách cũng đuổi đi, sau đó đang định đóng cửa thời điểm, bên ngoài có hai người đi tới.

Bạch Thường nhìn một cái liền vui vẻ, đi ở phía trước chính là người tối hôm qua treo ngược tìm chết, Hắc Đại Lực.

Đi cùng hắn đến là một cô gái trang điểm lông lầy, muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, cả người trên dưới đều là nhãn hiệu nổi tiếng, trên cổ đeo dây chuyền kim cương, trên tay đeo bốn cái chiếc nhẫn, mặt đầy không tính nguyên đi ở phía sau Hắc Đại Lực.

Vừa đi vừa lăm bằm

"Đi theo người cái tên keo kiệt này thật là xui xẻo, thật vất vả mới mời em ăn bữa cơm, lại còn muốn tới loại địa phương này, nơi này có món ăn gì ngon?"

"Lão bà anh đã nói với em, tiệm này có rất nhiều tên gọi, ăn có ngon hay không anh không biết, nhưng là tiệm cơm này rất đắt a."

Hắc Đại Lực phụng bồi một bộ mặt này vui vẻ nói, cô gái kia nghe một chút rất đắt, con mắt ngay lập tức sẽ sáng.

"Phải không, nếu như rất đắt, bất kể ăn có ngon hay không, nhất định phải ăn."

Bạch Thường dờ khóc dờ cười nghênh đón, lòng nói nữ nhân này thật đúng là phá của, bất kể ăn có ngon hay không, đắt chính là đạo lý cứng rắn a!

"Hai vị mời ngồi, muốn ăn chút gì không?" Bạch Thường hướng về phía Hắc Đại Lực chen lấn chen chúc con mắt, cười chào hỏi.

"Ăn cái gì không quan trọng, đem món đắt tiền nhất trong tiệm hết thấy cũng tới một phần, là được rồi." Nữ nhân ngồi xuống, một bộ tôi là thổ hào tôi không sợ ai giọng nói.

Bạch Thường sờ lỗ mũi một cái: "Cái này hà, hai vị tới không khéo, bây giờ giờ cơm vừa qua khỏi, nguyên liệu nấu ăn không nhiều, chỉ còn lại điểm đậu hủ cùng cái xanh."

Nữ nhân lập tức lộ ra biểu tình khinh thường.

"Tôi đã nói rồi, một cái tiệm cơm nhỏ, có thể có thứ tốt gì. Được rồi, đậu hủ cũng được, mang đến Ma Bà Đậu Hủ ném thử một chút."

Bạch Thường khẽ mỉm cười: "Không thành vấn đề, một phần Ma Bà Đậu Hủ, có giá... Sáu ngàn đồng tốt lắm!"

Nghe thấy con số này, tuy nói đã có chuẩn bị, lại kinh ngạc há to miệng.

Dù sao sáu ngàn một phần Ma Bà Đậu Hủ, đời này cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Cái này cái quái gì vậy cũng quá bất hợp lý rồi!

Cái gì tôm bự Thanh Đào, thần cá Cáp Nhĩ Tân, so với cái này, nhất định chính là lương tâm giá cả a!

Hắc Đại Lực cũng là trợn mắt hốc mồm, hần mặc dù nhưng đã làm xong chuẩn bị tâm tư, nhưng vẫn là không nghĩ tới, món ăn ở đây lại...

"Được, sáu ngàn một phần Ma Bà Đậu Hủ, tới một phần!"

Nữ người trong đôi mắt tỏa sáng, mặt đầy hưng phấn vỗ bàn một cái.

Lông Hắc Đại Lực run lẩy bẩy.

Cái này sáu ngàn một phần Ma Bà Đậu Hủ ăn xong rồi, chính mình nữ nhân liền không nữa phá của?

Giời ạ, cái này mở tiệm cơm không phải là đi cướp của chứ...

* Ta thành thật xin lỗi, đạo này bài vở quá nhiều, đã thế mạng con mắt lên mắt xuống. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không ngưng truyện đâu aaa ~ Yên tâm và luôn ủng hộ ta nhé. Xie Xie

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý* (*Tiệm Ăn Âm Dương*) được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 10: Phá của là một loại bệnh

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Đôi lời: Như mọi người cũng đã biết mi đã xóa page vì không có nhiều thời gian chăm sóc. Nhưng hôm nay một lần nữa mạo muội mở blog. Mong người tiếp tục ủng hộ. Link: <https://www.facebook.com/Kho%E1%BA%A3ng-Tr%E1%BB%9D%E1%BB%A7a-T%E3%B4-198890034260768/>

"Đây là của cô này, Ma Bà Đậu Hủ*."

*Đậu hũ ma bà (麻婆豆腐) còn có tên gọi khác là **Mapo tofu**, là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh. Đậu hũ ma bà do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà đã sáng tạo nên món ăn ngon miệng, từ đấy dân gian đã lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này

Bạch Thường rất nhanh bụng ra một mâm tăn ra xống vào mũi tiêu thơm tho của Ma Bà Đậu Hủ, bày ở trên bàn.

Món ăn này vừa lên đến, Hắc Đại Lực cùng cô gái kia trợn hết mắt lên rồi.

Thơm tho, thật sự là quá con mẹ nó thơm a!

Khác hẳn với những Ma Bà Đậu Hủ khác, cái Ma Bà Đậu Hủ này màu sắc vàng nhạt, Hồng Bạch thích hợp, bên trong lại rải vài củ tỏi tươi, ở trong khay màu lục xanh thắm, phảng phất như vừa mới hái.

Phía trên trái là bánh nhân thịt trâu, đó mê người, khối viên tròn, mùi thơm xống vào mũi.

Dùng muỗng múc, đậu hủ này nhưng lại sắc bạch như ngọc, vừa vào miệng liền thay đổi, vừa cay vừa thơm, lại không có chút nào mùi của gia vị.

Đây quả thực là Ma Bà Đậu Hủ cực phẩm!

Cô gái đó chỉ ăn một miếng, cả người giống như say mê ở tràn ngập mùi vị thơm tho bên trong, không nhận được phát ra thật thấp rên rĩ.

"A... Thật là ngon..."

Bạch Thường khẽ mỉm cười, nói "Món Ma Bà Đậu Hũ này, có bốn ý chính là tề đại, cay, nóng, thơm. Tám Nguyên liệu chính bao gồm, hạt tiêu được lựa chọn kĩ càng là long đàm tự đại hồng bào dầu tiêu đặc chế đậu, lại thêm dầu được chế riêng, vừa cay vừa thơm. Hoa tiêu chính là Hán Nguyên Cổng Tiêu, vị tề đại thuần khiết, thấm vào ruột gan. Đậu hũ này cũng là đậu hũ thủ công chân chính, không có vị thạch cao, càng không có ngấn nước vị. Ài, không phải là tôi nói khoác, bây giờ mở tiệm cơm, cũng không có mấy nhà giống tôi có lương tâm làm đồ ngon như vậy đâu."

Hắn lời nói này nói xong, کیا bàn Ma Bà Đậu Hũ cũng chỉ còn dư lại một nửa, lòng tham của Hắc Đại Lực cũng không nhịn được liền nói.

"Anh nói này, em có thể chữa lại một chút cho anh không?..."

Cô gái kia cũng không để ý hân, gió cuốn mây tan liền ăn hết một chén cơm, ăn sạch một mâm lớn Ma Bà Đậu Hũ.

Hắc Đại Lực tròn mắt hốc mồm, Bạch Thường cười không nói, hai người cùng đưa ánh mắt cùng nhìn cô ấy.

"A... Quá đã..."

Nữ nhân quyền duyên không thôi để đùa xuông, lúc này mới thờ dãi cho hà giận, gương mặt thỏa mãn.

"Không ngờ Ma Bà Đậu Hũ, có thể trở lại một phần sao?"

Nữ nhânlàm ra biểu tình của tiểu hài tử thỉnh cầu thức ăn ngon, Bạch Thường cười lắc đầu một cái nói: "Xin lỗi, nơi này của tôi có quy củ, đồ ngon như vậy, mỗi tháng chỉ có thể ăn một lần, bây giờ mời tính tiền đi."

Hắn mắt nhìn không chớp nữ nhân, chỉ thấy nữ nhân thất vọng vênh quyết miệng, quay đầu nói với Hắc Đại Lực: "Này, thanh toán đi, còn đứng ngốc ra đó làm gì vậy, đứng rồi, thức ăn này của anh bao nhiêu tiền đó?"

"Sáu ngàn, không bớt, cũng không có hóa đơn." Bạch Thường nhìn nàng cười nói.

"Cái gì?!" Nữ nhân sùng sốt một chút, biểu tình trên mặt liên tục biến hóa, sau đó vỗ bàn một cái, đứng thẳng lên.

"Một phần đậu hũ, người lại dám bán sáu ngàn, Hắc Diêm, đây tuyệt đối là Hắc Diêm!"

Bạch Thường tâm lý cười trộm, xụ mặt nói: "Xin lỗi, mới vừa rồi tôi cũng đã báo thức ăn giá cả, cô cũng đồng ý, cho nên đây là công khai báo giá, hơn nữa thức ăn cô cũng ăn hết sạch, xin đừng ăn vạ ở đây chứ."

Nữ nhân hấp tấp kéo Hắc Đại Lực: "Có thật không, hân mới vừa nói sáu ngàn phải không?"

Hắc Đại Lực rụt đầu một cái: "Híc, hân có nói qua, anh còn nói quá mắc, là em muốn ăn cơ mà..."

"Không thể nào!" Nữ nhân gào lên giống như là con sư tử gầm lên, cắn răng nghiêng lợi nói: "Em mà biết đất như vậy, đánh rụng răng em cũng sẽ không ăn, nói cho anh biết, đừng nghĩ nói xấu em là được. Cái món đậu hũ này, nhiều lắm là cho tám mươi đồng, không, năm mươi đồng!"

"Này, nói chuyện phải trái có được hay không, tôi đây đã cho hai người giá ưu đãi rồi, bình thường tôi bán tám ngàn một phần..."

"Lão bà, như vậy không tốt đâu? Em, tối ngày hôm qua mua cho con chó ở nhà cái nơ con bướm, liền xài hơn hai ngàn..." Hắc Đại Lực đã từ kinh ngạc liền trở lại trạng thái bình thường, nội tâm vui vẻ, chính mình lão bà cũng biết tiết kiệm tiền rồi hả?

"Cái gì, mua nơ con bướm thôi liền xài hai ngàn?"

"Còn nữa, ngày hôm qua em mua bốn cái chiếc nhẫn, sáu chục ngàn, hai cái dây chuyền kim cương, tám chục ngàn, mua thêm một cái túi Hermes, cộng thêm vài vật nhỏ khác. Tổng cộng, tổng cộng tốn chừng hơn ba mươi vạn..."

"Trời ơi, tồn thọ a..."

Cô ấy há to miệng khó tin, một bộ dạng vô cùng đau đớn lập tức từ trên người đem đồ trang sức tháo hết xuông.

"Quá mắc quá mắc, nhanh, mau trở về nhà. Một ngày tốn hơn ba mươi vạn, cái này, đây quả thực không phải là người mà..."

Không nghĩ ngờ chút nào, món ăn này của Bạch Thường, đã phát huy tác dụng, nữ nhân này đã từ một cô nàng phá của, thành công biến thành một cô nàng keo kiệt.

Về phần nguyên liệu nấu ăn, cũng rất đơn giản, chính là ở trong Ma Bà Đậu Hũ tăng thêm một chút bột quý keo kiệt.

Bạch Thường nhớ lại, cái tên quý keo kiệt này chính là lúc ăn cơm, bởi vì không nỡ bắt đền lên mà ăn, không cẩn thận làm rơi vào trong thức ăn của một cây đinh sắt rồi ăn vào bụng, sau đó lại không nỡ bỏ tiền ra làm giải phẫu, nghĩ là đi nhà cầu kéo liền ra ngoài... Sau đó hân đã chết rồi.

Bách Quý Chí Dị ghi lại, quý keo kiệt...

Không được, không có thời gian giải thích, bởi vì nữ nhân đã tháo xuông đồ trang sức, vội vội vàng vàng ném lên bàn năm chục đồng, liền không nói hai lời, kéo Hắc Đại Lực chạy ra ngoài.

"Bạch lão bản, tôi, tôi sẽ cho người đưa tiền tôi, cảm ơn a..."

Hắc Đại Lực bị kéo đi ra ngoài, quay đầu cảm kích nói vọng lại.

"Anh thử dám đưa thêm cho hân một đồng xem, đồ ăn mắc như vậy anh còn cảm ơn hân, sau này không cho tôi nói mắc như vậy ăn cơm nữa!"

Hắc Đại Lực bị xách lỗ tai càng đi càng xa, về mặt vừa khóc vừa cười, vô cùng vui vẻ.

Bạch Thường nhìn năm mươi đồng trên bàn, cười khổ thờ dãi một hơi.

"Ai, lúc này coi như là đại phát từ bi vậy, năm đồng này, cũng đủ mua hai khối đậu hũ."

Bất quá, cũng chỉ có thể như vậy, đối với một người mới vừa ăn món có bột quý keo kiệt mà nói, một phần Ma Bà Đậu Hũ nếu như nhất định phải cùng với nàng thu sáu ngàn, phỏng chừng cô gái kia sẽ đập cả tiệm ấy chứ?

Tuy nói chưa lấy được tiền, còn bị ăn mất một trận, bất quá cứu vớt một cô nàng phá của cũng là chuyện tốt, cho nên tâm trạng buổi chiều của Bạch Thường cũng không tệ, vì vậy liền đóng cửa tiệm, bắt đầu chế tác bột quý.

Đây là việc làm đòi hỏi kỹ thuật, Bạch Thường từ mười hai tuổi đã bắt đầu, ước chừng dùng thời gian mấy năm mới nắm giữ được cơ bản.

Đầu tiên, dựa theo truyền thừa của Bạch gia, bởi bước này cần dùng Tam Nguyên chân hòa.

Nhưng là muốn tu luyện tới trình độ đó, không phải đã có ba chục năm chục năm đạo hạnh thì không làm được, ngay cả gia gia của hân cũng làm không được.

Về phần Bạch Thường, Tam Nguyên bên trong hân chỉ luyện được Nhất Nguyên.

* Tam nguyên là nguyên tinh, nguyên khí, nguyên thần

Cái gọi là Tam Nguyên chân hòa, chính là bên trong cơ thể có ba loại hóa, Mộc Quang Chi Hóa, Ý Niệm Chi Hóa, Khí Động Chi Hóa.

Bạch Thường tính tình tương đối lười, đến trước mắt cũng chỉ tu luyện ra loại thứ nhất, Mộc Quang Chi Hóa, cũng gọi là Linh Hồn Chi Hóa.

Loại này hòa chỗ tốt duy nhất chính là có thể để cho trong ánh mắt của hân ẩn chứa Linh Hồn Chi Lực, chỉ cần hân muốn, bất luận kẻ nào cũng đều không có cách nào ngăn cản ánh mắt của hân.

Thật ra thì, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu khiến tiệm cơm của hân có đông tới như vậy.

Đối với những nữ sinh kia mà nói, ánh mắt của hân, nhất định chính là vũ khí nguyên tử, là bom hạt nhân.

Về phần bồi dưỡng Quý Hồn, trước mắt công lực của hân, cũng chỉ có thể luyện hóa ác quý thông thường, nếu như là Hồng Y quý nhiếp xanh quý gì đó, hân cũng không có biện pháp.

Cũng may ngày hôm qua chỉ là quý thất cổ bình thường, còn xa mới đạt tới trình độ hóa sát.

Bạch Thường đem quý thất cổ bọ chiều còn sót lại ít chất màu đen, đặt ở chiếc nồi kia, sau đó hai tay bóp ấn, đưa mắt nhìn, một lát sau, một luồng khói lửa màu đỏ có chút trắng bệch từ hai tay của hắn giữa toát ra.

Ngón tay hắn khẽ bung, ngọn lửa bay ra, gặp phải Quý Hồn Tân Thể, bắt đầu cháy rừng rực.

Quý thất cổ đỏ không có hoàn toàn chết đi, ở trong nồi không chịu được liền gãy giữa, giống như cá nhỏ còn sống nằm trong chảo nóng.

...

Cùng lúc đó, trong một toà cao ốc khác.

Hai người đứng ở cửa sổ trước mặt, một người mặc đồ một xanh, người đàn ông trung niên ước chừng chừng năm mươi tuổi, người mặc âu phục màu đen, trong tay chống một cây ba tong màu đen, sắc mặt âm u nhìn bầu trời.

"Ông chủ, tin tức mới nhất, Giang Nam Mã gia cũng cử người đến."

Người đàn ông trung niên quay ra sau lưng, người tuổi trẻ thái độ kính cẩn nói.

"Giang Nam Mã gia, người tới là ai?" Người đàn ông trung niên từ từ nói.

"Là một... Cô gái, nghe nói tuổi tác không lớn, có muốn xử lý hya không?" Người tuổi trẻ dò xét nói.

"Được rồi, đại hội cũng sắp tới, không cần phải nhiều sinh thêm chuyện, cảnh cáo một chút, để cho cô ta dằn hoảng một chút là được. Bắt quí..."

Nam tử trung niên thanh âm đột nhiên âm trầm.

"Hồn phách của Lâm Khải biến mất, nghi thức cuối cùng cũng bị phá hư, lập tức đi tra cho ta, là ai làm"

Người tuổi trẻ khom người đáp dạ, trong mắt lóe lên một tia tà mị cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý* (*Tiệm Ăn Âm Dương*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiên Nhân Chỉ Lộ

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Một giờ sau, tại Bạch quán cơm

Lúc này bởi nường Quý Hồn đã thành công, trong nồi chỉ còn lại tảng cháy, làm cháo.

Bạch Thường chậm rãi lại lấy ra một cái cối xay đá xinh xắn, bắt đầu mài bột quý.

Đồng thời, còn không ngừng bỏ thêm vào bên trong bột đặc chế của Bạch gia Tổ Truyền----- Âm Dương Hòa Hợp Tán.

Đây cũng không phải là Xuân Dược, mà là lấy âm dương dung hợp, có thể làm cho Quý Hồn gia tốc cổ hóa, càng dễ dàng bị mài chế thành bột.

Nghe nói, cái Âm Dương Hòa Hợp Tán này là Bạch gia Đệ Nhất Đại Lão Thái Gia truyền xuống, có cách điều chế nhưng ở đệ tam đại liền thất lạc.

Bây giờ còn sót lại mấy chai Âm Dương Hòa Hợp Tán, cho nên hiện tại chính là cơ phẩm.

Dùng loại phương pháp này mài chế ra bột quý, đương nhiên là thiên hạ độc nhất vô nhị.

Cho nên nói, tiệm cơm của hắn bán thức ăn giá cả thật là không mắc chút nào.

Cối xay đá có một lỗ thùng, bột quý liền từ nơi này rơi vào bình sứ màu trắng phía dưới.

Bạch Thường hết sức chuyên chú xoay cối đá, qua thật lâu, trong cối xay mới không còn chút bột nào.

Hắn ngừng tay, đem nắp bình đập lại, cẩn thận thu dọn, sau đó lại đem cối đá còn dư lại một ít cặn bã đổ vào cống thoát nước.

Từ nay về sau, quý thất cổ cùng sắc quý song thuộc tính hòa, sẽ vĩnh viễn ở lại trong bình sứ đặc chế của Bạch gia cho đến Hồn Thể hoàn toàn bị dùng xong.

Bạch Thường cảm thấy, loại phương pháp này mặc dù nghe rất tàn nhẫn, nhưng so với hình phạt của mười tám tầng địa ngục, lại nhẹ hơn rất nhiều, lại nói, những thứ này bởi vì làm việc ác nên mới bị chế thành bột quý gia hòa, cũng là trừng phạt đúng tội.

"Một bình này đại khái cũng chỉ có thể dùng bốn năm lần, haizz, nguyên liệu còn chưa đủ a." Bạch Thường cảm thán, đem cối đá cất vào.

Cõi đời này quý mặc dù thật nhiều, khả năng trở thành nguyên liệu dùng được lại rất có hạn, cái cũng khó trách Bạch Thường thường xuyên rầu rĩ.

Phải biết, quán cơm của nhà hắn ở chỗ này đã trải qua vài chục năm, mặc dù có không ít khách hàng giàu có tới, nhưng muốn duy trì kinh doanh quán cơm, đem truyền thừa của Bạch Gia phát huy, đối với Bạch Thường mà nói, cũng không dễ dàng.

Đang lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Tam trưởng lưỡng đoán, người tới hẳn là khách quen.

Bạch Thường mở cửa, đứng ngoài cửa là một người trung niên hơn 40 tuổi.

"Bạch lão bán làm ăn tốt chứ a."

Người này vào cửa liền ra một bộ mặt mày vui vẻ, Bạch Thường định thần nhìn lại.

Là người chủ thầu, họ Lý, đoạn thời gian trước từng tìm tới Bạch Thường, cầu xin mới đạo Phù Xui Xẻo, dùng để đối phó một tên mượn tiền nhưng không trả.

Lúc đó quý xui xẻo thiếu hàng, Bạch Thường còn cố ý chạy qua nhà hoàng* ngồi một đêm, mới lấy được một con quý xui xẻo.

* kiểu như là nơi chôn cất hoặc thiêu người chết ấy

Nhưng ước định giao hàng là ngày mai, thế nào hôm nay ông ta đã tới rồi?

Bạch Thường có chút ngoài ý muốn, bất quá cũng không suy nghĩ nhiều, cười cười đi vào lấy tấm Phù đã làm xong mang ra nói: "Lý lão bán tới thật đúng lúc, đây là đồ của ông..."

Bỗng nhiên thấy sau lưng Lý lão bán có một người, mặc một cái áo thun lố loẹt, tóc dựng kiêu mào gà, giống như một con nhím nằm úp sấp trên đầu, mặt không cảm giác quét nhìn tiệm cơm.

Bạch Thường vừa nhìn thấy người này liền ngay ngăn, đây không phải là người tới ngày hôm qua, ở trước cửa nhà Khâu Tiểu Điệp?

"Đây là đồ của ông Phù Xui Xẻo." Bạch Thường sửa lại, cười đem tấm Phù đưa tới.

Cái này trong quy củ của Bạch gia có nói, hại người là chuyện không thể nói, không thể làm...

Huống chi lần này Bạch Thường lấy được quý xui xẻo, lại là một quý xui xẻo Tam thể.

Người này đòi thứ nhất là lúc ăn cơm bị nghẹn chết, đòi thứ hai là nhặt được tiền liền ngựa đầu lên trời cười liền bị sét đánh trúng, đòi thứ ba là đang ở đi cưới đường, bị chậu bông rơi xuống đập chết.

Không thể không nói, thật sự là quả xui xẻo rồi.

Bách Quý Chi Dĩ ghi lại, loại quý xui xẻo, là loại kêu xui ma quý, trên người mang theo mùi mốc, bọn họ thật ra thì cũng có thể đầu thai, nhưng cũng có một loại cũng không muốn đầu thai, bởi vì chúng nó cho là mình quá xui xẻo,

Đầu thai cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể là tiếp tục xui xẻo.

Dùng một con quý xui xẻo như vậy chế thành Phù xui xẻo, có thể tương tượng được...

"Híc, cái này hiện tại không cần nữa rồi." Sắc mặt Lý lão bán có chút không đúng lắm, lúng túng cười một cái.

"Đề tội giới thiệu một chút, đây là Thiệu công tử, Thiệu Vô Ưu, cũng là ân nhân của tôi, chỗ tiền kia đúng là rất khó kiếm về, là Thiệu công tử hỗ trợ..."

"Không cần phải nói nhiều như vậy, tôi giúp ông chỉ là vì muốn tìm cái tiệm cơm này thôi."

Con nhím bên cạnh ngắt lời, vẻ mặt ngao nghể nhìn Bạch Thường, tựa hồ rất khinh thường.

"Tim tôi?"

Bạch Thường nhìn con nhím đầu to trước mắt, cũng chính là Thiệu Vô Ưu, trong đầu nghĩ hẳn không phải là vì chuyện hôm qua của Khấu Tiểu Điệp, tôi hưng sư vấn tội chứ?

Lý lão bán vội vàng nói: "Là như vậy, mấy ngày nữa nhà của Thiệu công tử có một gia yến, muốn mời một vị đầu bếp, Bạch lão bán tổ truyền tay nghề xa gần nổi tiếng, cho nên..."

"Muốn mời đầu bếp là không có sai, bất quá, nhưng thật ra là lão gia từ nhà ta chính là muốn ăn một món ăn, tên gì Tiên Nhân Chi Lộ." Thiệu Công Tử lần nữa cắt đứt lời Lý lão bán nói.

Trái tim nhỏ của Bạch Thường bùm nhảy lên một cái, liền giống bị thứ gì trong nhảy mất đánh trúng.

Tiên Nhân Chi Lộ?

Cái này, món ăn này, là truyền thuyết kinh thiên động địa thức ăn, ở Bạch gia trong thực đơn cũng là món ăn có tiếng tâm lừng lẫy, đừng nói mình, Liên Gia Gia cũng còn chưa từng làm.

"Lão gia từ cổ ý giao phó, nói là chỉ có Bạch quán cơm mới có thể làm. Ha ha, tôi còn tưởng rằng cái tiệm cơm này lớn lắm, hại tôi tìm một ngày..."

Quét,ắt nhìn quán cơm nhỏ mọc mọc, giọng của Thiệu công tử tràn đầy khinh bỉ.

Bạch Thường "Nga" một tiếng, bất động thanh sắc nói: "Tiên Nhân Chi Lộ, đúng là chỉ có Bạch quán cơm mới có, nhưng không biết thù lao như thế nào đây?"

"Một món ăn chính, cho người nằm ngày thời gian chuẩn bị, tiền thù lao mà, số này." Thiệu công tử đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp giơ lên một ngón tay, mặt không cảm giác nhìn Bạch Thường.

Bạch Thường khẽ mỉm cười, nhưng là quay đầu bước đi.

"Xin lỗi, tiền thù lao quá thấp, không nhận."

Thiệu Công Tử khinh thường hừ một tiếng: "Anh nhìn kỹ, tôi nói tiền thù lao không phải là mười ngàn, là một triệu."

Lý lão bán ở bên cạnh nghe được câu này, sắc mặt bị hù dọa đến mức biến dạng, hẳn chỉ biết là thức ăn của Bạch quán cơm rất đắt, có thể nếu chẳng qua là làm một món ăn, cho dù đắt đi nữa, một trăm hai trăm ngàn cũng đủ rồi chứ?

Nhưng hẳn vạn vạn không nghĩ tới, Thiệu Công Tử lại mở miệng chính là một triệu.

Bất quá, để cho hẳn càng không nghĩ tới chính là, nghe được một triệu con số này, Bạch Thường lại không phản ứng gì, chẳng qua là quay đầu nhàn nhạt quét mắt nhìn Thiệu công tử liếc mắt.

"Tiên Nhân Chi Lộ, là Bạch gia Bất Truyền Chi Bí, nguyên liệu nấu ăn hiếm thấy, huống chi chỉ có năm ngày thời gian chuẩn bị, đã khó lại càng khó hơn. Nếu như các người thật lòng có thành ý, vậy thì tổng cộng hai triệu, một phần tiền cũng không thiếu được."

Lúc nói lời này, Bạch Thường lại ra bộ dáng vẻ lười biếng, mang trên mặt một nụ cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thần Quỷ Toàn Tịch

Edit: Hân Hân Bảo Bối - Khoảng Trời Cửa Tôi

Hai triệu...

Lý lão bán cảm giác mình càng không tiếp thu nổi cái thể giới này nữa rồi, hẳn thực sự cảm thấy....

Sự thật chứng minh, có một nghề cho nên hơn chín nghề là có thật mà...

Thiệu Vô Ưu cũng ngần ngại, thật ra thì cái giá tiền này là lão gia từ nhà hẳn định ra, hẳn vốn tưởng rằng nói ra một triệu,thì ông chủ nhỏ này khẳng định sẽ sợ trực tiếp quý xuống nhận làm.

Không nghĩ tới tên này chẳng những không coi là chuyện gì to tát, lại còn ra vẻ có lý trực tiếp đem giá cả tăng lên gấp đôi, lăm ra vẻ chê hẳn ra giá quá bèo.

Nhưng mà lúc này Bạch Thường lại tặng thêm một câu, trực tiếp làm tin hẳn tan vỡ.

"Ồ đúng rồi, bởi vì tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn khá là phiền toái, anh trả trước một nửa tiền đặt cọc, nếu như sau năm ngày nguyên liệu nấu ăn không cách nào gop đủ, không làm được món ăn này, thì goài trừ xin lỗi ra, tiền đặt cọc mà, một xu cũng không trả."

Một món ăn hai triệu, còn không bảo đảm có thể làm ra được hay không, cho dù không làm được cũng phải trả hẳn một triệu tiền đặt cọc.

Cái này là cái quái gì vậy rồi cuộc đó là món ăn như thế nào? Chẳng lẽ trong món ăn có kim cương, có thể kéo dài tuổi thọ, chữa được bách bệnh, lại còn có thể thăng thiên?

Bạch Thường lời nói này nói ra, Thiệu thiếu gia trực tiếp ngây người, nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, liền cảm điện thoại di động lên đi tới cửa.

Thật ra thì trước khi đi tới Bạch quán, hẳn liền thấy được có phải cha của mình tinh thần không bình thường, nên muốn tiêu cả triệu chỉ để ăn một món ăn.

Thấy cái quán cơm mọc mọc gần như đồ nát thế này thì hẳn càng thêm chắc chắn, cha hẳn nhất định là điên rồi.

Mà bây giờ, hẳn cảm giác mình cũng muốn điên rồi...

Thấy Thiệu thiếu gia thờ hồn hên đi gọi điện thoại, Bạch Thường khẽ cười lại, cầm lấy Phù Xui Xẻo nói: "Lý lão bán, vì cái Phù này, tôi phí không ít sức, thế nào, thật không cần?"

"Híc, muốn muốn muốn, chúng ta có nói trước, dĩ nhiên không thể để cho Bạch lão bán lãng phí thời giờ." Lý lão bán vừa nói vừa từ trong túi lấy ra hai chồng tiền giấy để lên bàn.

Đây là mua bán quy củ, Bạch Thường đã làm xong tờ Phù, coi như hẳn không cần, cũng nhất định phải mua lại.

Ai biết Bạch Thường lại lắc đầu một cái, không có thu tiền.

"Được rồi, tiền của ông cũng đã lấy lại được, như vậy Phù này đổi với ông cũng vô dụng. Quy củ của nơi này, đồ hại người tuyệt sẽ không vô có bán ra."

"Cái này, như vậy không ổn đâu..." Lý lão bán cũng là không ngờ, đặt ở trước mắt tiền cứ như vậy không cần?

"Không có gì không ổn, lại nói ông còn giới thiệu cho tôi một mối làm ăn, nhắc tới tôi còn phải cảm ơn ông mới đúng." Bạch Thường cười híp mắt nói

Thật ra thì lúc hẳn mới vừa nghe được Tiên Nhân Chi Lộ, nhịp tim cũng đã bắt đầu tăng, bởi vì Tiên Nhân Chi Lộ chính là công thức nấu ăn cao cấp nhất của Bạch gia ---- trong Thần Quý Toàn Tịch là món ăn đứng thứ nhất.

Liên quan tới món ăn này rất thần kỳ, từ nhỏ đến lớn hẳn cũng chỉ là nghe nói qua, bởi vì từ một đời gia gia của hẳn qua đời. Trung Hoa biến hóa long trời lở đất, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều đã mất tích, hơn nữa hội Âm Dương cũng xảy ra rất nhiều chuyện khó lường được trước.

Không nghĩ tới, ở thời đại này vẫn còn có người biết đến Tiên Nhân Chi Lộ.

Hẳn vốn là không nghĩ tiếp tục buôn bán, nhưng không thể không nói, Lâm gia ra tiền thù lao đúng là làm cho hẳn động tâm, có khoản tiền này, hai triệu tiền ghi danh liền không cần lo lắng.

Nhưng hẳn cũng hoài nghi, người có thể biết tên món ăn này, chỉ sợ cũng là người của hội Âm Dương mượn cơ hội dò xét hẳn.

Cho nên hẳn mới có ý nói ra giá cao. Nếu đối phương đồng ý hẳn liền vớt được một khoản, đồng thời cũng có thể để cho Bạch quán lần nữa nêu cao tên tuổi.

Nếu như không chấp nhận, hẳn cũng có thể tránh thoát lần thăm dò này.

Bạch Thường vừa nói chuyện, đang muốn thu hồi cái Phù này, Thiệu Vô Ưu bỗng nhiên đi tới, nắm tay đè ở trên bàn, cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói: "Thành giao, hai triệu, nếu như năm ngày không làm được, tiền đặt cọc thuộc về người."

Bạch Thường hơi có chút ngoài ý muốn, nhìn Thiệu Vô Ưu liếc mắt nói: "Anh không sợ tôi lừa bịp lấy tiền không làm việc?"

Thiệu Vô Ưu lạnh rên một tiếng "Chỉ cần anh không sợ tôi đập nát quán cơm này, dù anh có chạy trốn tôi cũng tìm được thôi."

Bạch Thường nhìn hẳn, bỗng nhiên cười một tiếng: "Được, sau năm ngày, nếu như không làm được món ăn này, không cần anh đập, chính tôi sẽ tự tay đập quán cơm này."

"Một lời đã định."

"Quyết không đổi ý."

Thiệu Vô Ưu ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: "Cái Phù này, nếu Lý lão bán không cần, vậy thì đưa cho tôi đi. Bạch lão bán, anh sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Lý lão bán trực tiếp ngắt ngắn, hẳn biết Bạch Thường là có ý đem Phù xui xẻo nói thành Thôi Vạn Phù, nhưng lại không thể nói toạc ra.

Nhưng đồ chơi này không phải là thứ tốt gì, nếu như bị Thiệu thiếu gia lấy được...

Bạch Thường hơi suy nghĩ một chút, liền nở nụ cười.

"Nếu Thiệu thiếu gia thích, vậy thì cứ việc cầm đi. Nhưng là vật này có chút bá đạo, Thiệu thiếu muốn vãn cẩn thận."

"Vây cũng không cần anh quan tâm." Thiệu Vô Ưu chợt đem Phù xui xẻo cướp ở trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười châm biếm.

"Đây là chi phiếu một triệu, Bạch lão bán tùy thời có thể đi lấy. Sau năm ngày, ta sẽ phái người tới đón Bạch lão bán." Thiệu thiếu đem tờ chi phiếu buông xuống, cũng không quay đầu lại xoay người đi.

Nhìn lấy trong tay mình là "Thôi Vạn Phù", Thiệu Vô Ưu mặt đầy kinh bị, cũng không biết lão gia từ quất cái khi gió gì, một cái đầu bếp về Phù, bắt vào tay có thể có tác dụng chó gì?

Thiệu Vô Ưu lên một chiếc Ferrari, nổ máy to tiếng nghênh ngang mà đi, Lý lão bán cũng cáo từ đi, Bạch Thường tiện tay đóng cửa, cười khổ sờ lỗ mũi một cái.

"Ai, cái này cũng không trách ta, anh hãy tự cầu nhiều phúc đi Thiệu thiếu à..."

Nhìn tờ chi phiếu trên bàn, Bạch Thường hồi hộp, Lão Từ bây giờ cũng là Triệu Phú rồi!

Bất quá, một triệu này ngay cả tiền ghi danh cũng không đủ, vẫn là phải dành thời gian, làm ra cái món Tiên Nhân Chi Lộ kia.

Bạch Thường thu cất chi phiếu, đi vào bên trong căn nhà, tâm lý bỗng nhiên trở nên kích động.

Tiệm cơm âm dương Bạch Gia, bị coi như Tà Môn Ngoại Đạo đã sắp gần trăm năm, nếu như mình có thể làm ra món ăn này, đó chính là là bước đầu tiên giúp Bạch gia chính danh ngôn thuận.

Hẳn không kịp chờ đợi nữa liền cúi xuống dưới giường lấy ra một cái hộp gỗ phủ đầy bụi, mở ra lấy một quyển sách cũ nát.

Vào giờ phút này, Thiệu Vô Ưu rời đi bỗng nhiên truyền tới tiếng xe dừng...

Nhưng Bạch Thường đối với lần này hẳn nhiên không cảm giác, hẳn mở ra quyển sách kia ra trang thứ nhất, phía trên viết tám chữ.

Bạch Gia Công Thức Nấu Ăn, Thần Quý Toàn Tịch.

* Nghỉ hè rồi, nên ta sẽ ráng 2 ngày một chương aaa. Nếu có thông báo gì sẽ đăng lên mục truyện nhé. À ta đang tính làm thêm một truyện, mọi người thích thể loại thanh xuân hơn hay showbiz hơn? Mau Mau cho ta biết nhé

*Mong được mọi người góp ý nhiều hơn để hoàn thiện truyện nhé. Xie Xie

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý* (Tiệm Ăn Âm Dương) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 3 Món Ăn Chính

Tiên Nhân Chi Lộ, chính là món ăn đầu tiên của Thần Quý Toàn Tịch.

Nhắc tới món ăn này, nhất định phải nói đến lịch sử của Bạch gia.

Lúc ban đầu, người truyền tay nghề là Bạch gia Lão Thái Gia, vốn là truyền nhân của Mao Sơn, cả đời hàng yêu tróc quỷ, cứu không ít người, cuối cùng lại bị người ta hãm hại, may mà có một Âm Quý xa thân cứu giúp, nhưng cũng là nửa người bị liệt, nửa đời sau chỉ có thể làm bạn với giường chiếu.

Lão nhân gia vì vậy ngộ ra được một đạo lý, ai cũng nói trên đời này quý hại người, thật ra thì người so với quý càng đáng sợ hơn, hẳn nhớ tới nửa đời hàng yêu tróc quỷ, trên thực tế là trị ngon không trị gốc, thù trừ quý, không bằng

Độ Quý:

Từ đó về sau, Bạch gia ở bất quý bỏ vào thức ăn đồng thời cũng bắt đầu Độ Quý, nói trắng ra là nuôi quý, dùng cơm ăn cấp dưỡng những thứ không nhà để về, chúng được gọi là Du Hồn Dã Quý, hơn nữa cũng Độ Hóa không ít oan hồn Âm Quý, dùng cái này tích lũy âm đức.

Độ Quý nuôi quý, cái này mặc dù là chuyện tốt, nhưng nhưng cũng không phải ai cũng hiểu.

Đại khái ở khoảng 100 năm trước đã từng náo loạn qua một lần, khi đó Mao Sơn, bị mấy cái môn phái tìm tới cửa, nói trắng ra nhà mở tiệm cơm âm dương, bất quý làm đồ ăn, có lợi cũng có hại, đồng thời lại nuôi quý chính là mối họa, nhất định phải đòi một lời giải thích.

Lúc đó người nhà họ Bạch còn thừa thốt, mấy lần đánh nhau đều ở thế hạ phong, đối phương được nước càng làm tới, còn tuyên bố phải xóa tên Bạch gia ra khỏi giang hồ.

Vì vậy Bạch gia tộc dưới cơn nóng giận, dứt khoát thả ra mười mấy con Sát cấp bậc đại quý.

Một phen đại chiến thảm thiết, mặc dù Sát lớn và mạnh nhưng cũng bị giết chết, mà mấy cái môn phái cũng là tổn thất nặng nề, từ nay không dám khinh thường nữa.

Nhưng cùng lúc đó, Bạch gia cũng được thêm vào "Danh sách đen", cùng Âm Thị gia tộc ở Quảng Tây chuyên buôn bán trẻ con chết nổi danh, bị liệt vào tà đạo của Bát Âm Dương môn phái.

Lúc đó có một câu nói lưu truyền rộng rãi, gọi là: Ăn cơm chó lên Bạch gia quán, nửa đêm mộ phần Âm gia cười.

Trong giang hồ, Bạch quán là một nơi thần bí nhất, bởi vì không có ai chân chính biết lai lịch của người nhà họ Bạch.

Bạch gia một mình đối chọi với mấy cái môn phái, chấn nhiếp tứ phương, để giúp cho nhân số thừa thốt Bạch gia, lại nhảy lên trở thành một phần của Bát Âm Dương - Ngũ Tạng môn.

Ngoại giới đối với Bạch gia quả thật có nhiều hiểu lầm, thật ra thì ai quen biết người của Bạch gia đều biết, Bạch gia đối với người và quý là đối xử bình đẳng, Thần Quý Toàn Tịch, Bạch quán dựa vào nó mà thành danh.

Cái "Thần Quý Toàn Tịch", chính là vị Bạch lão thái gia sáng chế, truyền thuyết tổng cộng có mười tám món thức ăn, mỗi một loại đều cần dùng hồn phách đặc thù riêng hoặc nguyên liệu nấu ăn khác biệt.

Nghe nói, Thần Quý Toàn Tịch vừa có lợi vừa có hại, mười tám món thức ăn, sử dụng nguyên liệu nấu ăn bất đồng, tác dụng cũng khác nhau.

Người có bệnh hiểm nghèo, ăn là có thể trừ đi bệnh tật.

Trong địa ngục ác quý, ăn liền phải chịu Độ Hóa, trừ đi Ác Nghiệp, thậm chí được vào vòng luân hồi.

Nếu là người tu đạo ăn thì có thể tăng cường tu vi, vậy thì càng là có thể tiến hoá, công lực cường đại.

Món cuối của Thần Quý Toàn Tịch trong truyền thuyết càng là kinh thiên địa khiếp quý thần, làm đảo lộn trời đất.

Đáng tiếc, món Thần Quý Toàn Tịch này cho tới bây giờ cũng không có ai đem mười tám món ăn gom lại đủ, ở trăm năm trước trong lần đại chiến đó, Bạch gia tổn thất nặng nề, càng không có người có năng lực đem "Thần Quý Toàn Tịch" hoàn thành.

- -----

Mà liên quan tới Tiên Nhân Chi Lộ, còn có một chuyện rất truyền kỳ.

Truyền thuyết ở thời kỳ Dân Quốc, khu vực Hồ Nam có một đội quân, đang đánh nhau rồi bị đánh bại liền rút lui lên núi dọc theo một đường cướp bóc, thậm chí hạ lệnh tàn sát một thôn làng có hơn trăm nhà của Miêu gia thôn Trại.

Sau chuyện này không lâu, liền có hai người ăn mặc quái dị người tìm tới cửa, tuyên bố vì làng của họ mà báo thù, để cho quân lính giao ra 10 vạn đồng Đại Dương, nếu không thì để cho bọn hán chết không có chỗ chôn.

* Đồng Đại Dương: đơn vị tiền tệ người Pháp cho phát hành và lưu thông tại trong thời gian từ năm 1885 đến năm 1954

Quân lính trong tay có súng, người lại đông, nghĩ sao sẽ coi bọn họ ra gì, lúc ấy liền bắn chết một tên, tên còn lại bị thương chạy trốn, nhưng trước khi đi hướng quân lính nhờ lại một bài nước miếng.

Buổi tối hôm đó, quân lính đang ăn cơm, bỗng nhiên sắc mặt họ tái xanh, hai tay ôm cổ họng ngã xuống đất, dưới da mặt gần nổi lên, rậm rạp chẳng chịt,

Giống như có vô số con sâu chui vào trong cơ thể của bọn hán.

Tất cả mọi người đều bỏ tay toàn tập, mời tới rất nhiều thầy thuốc nhưng đều vô dụng, thậm chí có thầy thuốc nhìn một thấy loại bệnh này, liền quay đầu đi.

Rốt cuộc có người lẳng lẽ nói cho quân lính biết, đây là Miêu Cương một loại bần mẫn Cổ Trùng cực kỳ đáng sợ, Cổ Sư dùng tánh mạng của mình giết đoạt quân lính.

Loại này Cổ rất ít có Cổ Sư biết dùng, bởi vì căn bản không có giải pháp chữa khỏi, hơn nữa một khi dùng Cổ này, Cổ Sư cũng chắc chắn phải chết, cho nên gọi là Tuyệt Mệnh Cổ.

Bình thường mà nói, đại đa số Cổ Độc đều là có thể giải, lợi hại hơn nữa thì chỉ cần Cổ Sư chết, Cổ Trùng cũng liền xong đời, nhưng này loại Tuyệt Mệnh Cổ này, chính là vì thi triển Cổ Độc đồng thời, Cổ Sư cũng đã chết, Cổ Trùng mang theo Cổ Sư đến trùng thiên oán giận, cho nên căn bản không có giải pháp.

Nói cách khác, người bị trúng hán phải chết.

Ba ngày sau, thân thể của quân lính liền bị mọc sạch, cả người giống như không có máu thịt, bị hành hạ chỉ còn lại hơi tàn, mời tới mấy thầy thuốc ngoại quốc liền phát hiện nội tạng của quân lính đã có trăm ngàn vết lõm loét.

Khi đó chỉ cần chưa tới bốn ngày, bọn họ chắc chắn phải chết, đây cũng là chỗ độc của Tuyệt Mệnh Cổ, cố ý cho người ta được hưởng hành hạ bảy ngày.

Nhưng lúc này vừa vận Bạch lão gia đi ngang qua, cũng chính là Bạch Thường Thái Gia Gia, hán nghe nói tới chuyện này, liền đi tới trại lính, chỉ dựa vào một chút biểu hiện bên ngoài của họ, liền nói còn có thể cứu.

Người nhà quân lính dĩ nhiên là vui mừng, hứa sẽ trả số tiền lớn, vì vậy Bạch thái gia già sẽ dùng ba ngày, đi sâu vào núi Miêu Cương, tìm nguyên liệu, sau đó làm một món ăn.

Món ăn này, chính là Tiên Nhân Chi Lộ.

Tiên Nhân Chi Lộ, được sống Trường Sinh.

Những thứ này, chính là món ăn này của thượng đế.

Lúc đó quân lính đã không thể ăn vào, miễn cưỡng rót vào cổ họng, sau đó Bạch thái gia một mình canh giữ ở phòng của quân lính.

Buổi tối hôm đó quả nhiên kỳ tích xuất hiện, lúc nửa đêm, cơ hồ tất cả mọi người đều nghe trong phòng quân lính phát ra thanh âm quái dị, giống như có mười triệu Độc Trùng bò, thời gian kéo dài ước chừng một giờ, khiến cho mọi người rợn cả tóc gáy.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch thái gia mở cửa, mọi người đi vào, chỉ thấy quân lính đã mở mắt, thân thể trần truồng, toàn thân máu me đầm đìa, giống như ngấm mình ở trong máu tươi.

Mệnh của bọn quân lính cứu được rồi, nhưng người cũng phế, nằm trên giường ba năm hay lại đi đời thì không biết trước được, bất quá Bạch thái gia già cũng coi là phá vỡ Tuyệt Mệnh Cổ thần thoại.

Ai cũng không nghĩ ra, người giải được thần thoại này lại là một đầu bếp.

Lúc ấy có một người rình xung quang liền nói lại, đêm hôm đó hán len lén nhìn thấy, vô số trùng màu máu đỏ từ lỗ chân lông chui ra, nhưng đều bị Bạch thái gia thu vào một cái bình sứ trắng.

Sau đó Bạch gia cùng "Chính đạo" mâu thuẫn, những thứ này sâu trùng nho nhỏ cũng có tác dụng, nhưng bởi vì như vậy, Bạch gia càng bị trở thành người trong tà đạo.

Những chuyện này là tuyệt đối bí mật, Bạch Thường cũng chỉ là nghe gia già nói qua, hán cũng biết, ở trong mặt thất của Bạch quán, có mẫu trùng của Tuyệt Mệnh Cổ.

Như vậy một món ăn, nói là thật người cũng không quá đáng, muốn hai triệu một phần, thật ra thì cũng không đắt.

Về phần phương pháp của món ăn này, trong thực đơn của Bạch gia cũng ghi lại rất rõ.

Cái gọi là Tiên Nhân Chi Lộ, hình dáng rất là kỳ lạ.

Trước dùng chim bồ câu cùng thịt hươu chế thành hính dáng của một con tiên hạc, phía trên dùng đậu xanh làm thành cánh, bày ra cánh chỉ đường.

Trong đó phức tạp nhất, là dùng một sợi dây đồng đem đậu xanh mốc sạch, nhét vào bên trong Tổ Yến, gà hầm các loại chồ chế nguyên liệu nấu ăn hỗn hợp mà làm thành nhân bánh, bên trên nổi chưng chín, nước sạch lọc lại, làm thành hình.

Món ăn này thứ tự làm việc rất là phức tạp, nhưng có thể bán được giá cao, Tiên Nhân Chi Lộ của Bạch quán dĩ nhiên có điểm bất đồng.

Bí quyết làm cũng không nhắc lại, điểm trọng yếu nhất, là bỏ Tổ Yến, gà luộc, đổi thành ba món đặc thù nguyên liệu nấu ăn.

Nước miếng quý tình, nắm linh chi, còn có là cây vạn niên thanh.

Từ trình độ khó hay dễ mà nói, dễ dàng nhất chính là nước miếng quý tình, khó khăn nhất là lá cây vạn niên thanh.

Cái gì gọi là nước miếng quý? Tên gọi như ý nghĩa, chính là quý chảy nước miếng.

Trong thiên hạ chỉ có một nơi duy nhất, mới có thể lấy được thứ này.

Chính là Bạch quán cơm.

Bạch quán nuôi quý, gom nước miếng quý dĩ nhiên không phải việc khó, khó khăn là đem luyện thành tinh.

Đúng dịp là, hôm nay vừa vận 15 âm lịch, thời gian ăn của quý.

Tối hôm nay, chính là thời cơ gom nước miếng quý tốt nhất.

Thư hồi công thức nấu ăn, Bạch Thường tiếp tục đi tới phòng bếp bận rộn, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn buổi tối cho những thứ kia, "Thực khách " đặc biệt.

* Đạo này ta bận đột xuất, đã vậy chươn còn hơi dài nên làm lâu tí. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cho Quý Ăn Cơm

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Đôi lời: khi Bạch Thường hoặc các nhân vật là người nói chuyện sẽ xưng tôi-anh. Còn nếu nói chuyện với ma hoặc quý hồn sẽ xưng người nhé. Cám ơn ♥□

Thiệu thị tập đoàn, vốn là xí nghiệp làm về địa ốc lớn nhất, không ai sánh bằng.

Thiệu Thiết Trụ, người sáng lập tập đoàn Thiệu thị, bốn mươi tuổi gây dựng sự nghiệp, hơn hai mươi năm, sản nghiệp đã trải rộng cả nước, ngay tại chỗ cũng là nổi tiếng thủ phủ của thành phố.

Sau giờ cơm trưa, văn phòng Thiệu thị ở Đại Hạ.

Trong phòng làm việc, có một khuôn mặt đầy vẻ tang thương, tóc hoa râm chải sáng loáng, mang theo một bộ kính mắt gọng vàng ngời ở bả làm việc làm bằng gỗ lim màu đỏ, trên tay kẹp một điều xi gà, sắc mặt tái xanh nhìn một tờ giấy gấp thành hình tam giác.

"Anh nói, sau khi hấn cảm tấm Phù liền xảy ra tai nạn xe cộ?"

Vị có tóc hoa râm dĩ nhiên chính là Thiệu Thiết Trụ, chính là cha của Thiệu Vô Ưu.

Ông đối với đứa con trai này vô cùng cưng chiều, hôm nay lại xảy ra tai nạn xe cộ, làm sao có thể không để cho hấn tức giận.

"Chú tịch là như vậy. Bất quá khi đó thiếu gia lái xe quá thật có chút nhanh, hơn nữa còn là vượt đèn đỏ..."

Người bí thư đứng trước mặt Thiệu Thiết Trụ có chút sợ hãi cúi đầu nói.

Ba!

Thiệu Thiết Trụ dùng sức vỗ lên bàn, phần nộ quát: "Vượt đèn đỏ thế nào, Lão Từ ngày mai sẽ khiến nó ngày ngày xanh ngay!"

Thư ký sợ giật mình một cái, không dám nói tiếp nữa.

Thiệu Thiết Trụ lên cơn giận dữ, sau khi gằn thét, hít sâu một hơi xi gà, làm cho mình bình tĩnh lại, nói: "Bị thương thế nào?"

"Bị thương cũng không tới nỗi nào, mặc dù xe là bị hỏng, nhưng người không có chuyện gì, chẳng qua là đầu bị thương, yêu cầu nghỉ ngơi một thời gian. Bác sĩ nói, sẽ không có di chứng gì đâu."

Thư kí dè dặt nói chuyện, rất sợ chọc giận tới Thiệu Thiết Trụ.

Sắc mặt Thiệu Thiết Trụ vẫn rất khó coi, tiện tay cảm tấm bùa kia lên, bấp thịt trên mặt nháy lên mấy cái, cắn răng nghiêng lợi nói.

"Thời Vận Phù, chính là thời vận... Lập tức đi Bạch quán, đem cái tên họ "trắng" đem tới đây cho tôi!"

*Bạch là trắng nhé:)))

Thư ký bất an do dự một chút, thử thăm dò nói: "Chú tịch tôi ngược lại cảm thấy, cái Thời Vận Phù tựa hồ rất có tác dụng. Ngài nghĩ, xe đụng bị hỏng, người lại không có chuyện gì, cái này chẳng lẽ không đúng là tác dụng của Thời Vận Phù sao?"

Thiệu Thiết Trụ vẻ mặt khê nhúc nhích, như là đang suy nghĩ.

Thư ký tiếp tục nói: "Còn nữa, bác sĩ nói, thiếu gia đại khái ba bốn ngày là có thể xuất viện, sẽ không trễ rãi ngày lễ đính hôn, đây cũng là vạn hạnh trong bất hạnh, nếu không muốn ảnh hưởng đính hôn, chuyện này coi như..."

Thiệu Thiết Trụ gật đầu một cái, vẻ mặt hơi chậm, nói: "Anh nói cũng có đạo lý, nói không chừng, cái Thời Vận Phù cứu mạng nó..."

Nghe tới đây, sắc mặt Thiệu Thiết Trụ vẻ mặt u buồn liền biến mất, ha ha cười nói: "Nếu như vậy, đem cái Thời Vận Phù đưa đến bệnh viện, để cho thiếu gia đeo ở trên người đi."

Thư Ký nhận lấy Thời Vận Phù, Thiệu Thiết Trụ lại hỏi: "Khâu Tiểu Diệp, thế nào, vẫn còn nào loạn sao?"

"Cái này... Nghe nói là vậy, nhưng là Khâu Ninh đã ký tên trên hợp đồng, nếu như vậy, Khâu Tiểu Diệp gây náo cũng vô ích, trừ phi, cô ta muốn tro mắt nhìn công ty nhà mình phá sản."

Thiệu Thiết Trụ gật đầu một cái, phất tay, thư ký xoay người rời đi.

"Ừ, xem ra ông chủ của Bạch quán, thật là có chút bản lĩnh."

Điện thoại trên bàn làm việc bỗng nhiên vang lên, Thiệu Thiết Trụ thuận tay cầm lên.

"Thiệu lão bản, chuyện kia làm thế nào?" Trong điện thoại, một thanh âm khàn khàn truyền tới.

"Đối phương đã đáp ứng, ngay tại lễ đính hôn, nhất định khiến người thấy món thức ăn đó." Thiệu Thiết Trụ thái độ có chút kính cẩn nói, cái này cùng với đáng về uy phong bá đạo vừa rồi, thật sự là tương như hai người.

"Vậy thì tốt, chờ chuyện kia hoàn thành, vận thế của Thiệu gia cũng nhất định sẽ tiến thêm một bước, phỏng chừng còn đầu tôm được thêm mấy cái công ty nữa, cũng không thành vấn đề."

Thiệu Thiết Trụ trên mặt lộ ra vẻ cười đắc ý, lấy tay che Microphone nói: "Đó là chuyện tự nhiên, phiên toái Cô lão tiên sinh. Chuyện này, tôi nhất định toàn lực đi làm."

Điện thoại cất dứt, Thiệu Thiết Trụ thở thật dài cho hả giận.

"Cũng không biết, cái Tiên Nhân Chi Lộ, rốt cuộc có bao nhiêu ma lực, hắc hắc, năm ngày sau đó, ngược lại tôi phải xem thử xem..."

Hắn xoay người, ở trên ghế ngồi xuống, chậm rãi híp mắt lại.

...

Màn đêm rất nhanh phủ xuống, một góc hẻo lánh trong thành phố, sáng lên màu đèn đỏ sậm.

Đèn này gọi là Dẫn Hồn đèn, cũng là bảng hiệu của Bạch quán.

Khách quen của quán đều biết, nếu như ở đầu hẻm thấy cái này đèn sáng rõ, đó chính là mở cửa đón khách riêng.

Bất quá hôm nay thời gian có chút khác, mỗi 15 âm lịch Quý Môn mở, Bạch quán không tiếp khách.

Chi tiếp Tử Linh*.

*Linh Hồn đã chết

Nửa đêm mười một giờ, Bạch Thường ngồi nghiêng ở phía sau quầy, vừa nghĩ tới tâm sự của mình, một bên chán đến chết chơi điện thoại di động máy bay đại chiến, đồng hồ treo trên vách tường kim giây tí tách, trên bàn, bảy mấy chậu lớn đủ loại thức ăn.

Một chậu Cháo Ngũ Cốc, một chậu Bánh Bao Chiên, một chậu Đậu Hú Chiên, cộng thêm một chậu Thịt Kho Đền Lồng Quý.

Bình thường mà nói, buổi tối Bạch quán sẽ mở vào lúc 11 giờ, 3 giờ sáng sẽ đóng cửa, cũng chính là 23 giờ đến 3 giờ sáng, là thời gian hoạt động của Quý Hồn, sau 3 giờ sáng, Quý Hồn tàn đi, hắn mới có thể đóng cửa.

Đương nhiên, những thứ quý này đều là đến ăn uống chùa, nhưng Bạch Thường cũng có con đường phát tài riêng. Bạch gia mấy đời truyền xuống, đương nhiên sẽ không để cho con cháu không có cơm ăn, bất quá cái này cũng chỉ là người ngoài nói.

Bỗng nhiên, có một đạo Thanh Yên chậm rãi từ khe cửa chui vào, giống như là một luồng gió lạnh, trong nhiệt độ trong phòng nháy mắt hạ thấp xuống.

Bạch Thường lại phảng phất không chút nào cảm giác, vẫn đang tập trung tinh thần chơi trò chơi, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

"Tám cái bánh bao, năm chén cháo, còn có..."

Trước quầy không tiếng động xuất hiện một cái bóng ông già màu đen, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, sắc mặt xanh trắng, mặt không có biểu tình, chậm rãi nói.

"Người cũng không sợ chết no, không đúng, người đã chết..." Tôi đây là một khách quen, Bạch Thường lười để ý hắn, cũng không ngừng đầu lên phất phất tay, "Đi đi đi đi, muốn ăn cái gì, cũng ở bên kia trên bàn, tự mình lấy. Nói bao nhiêu lần, quán của ta tự phục vụ."

Ông già đỡ đầu trôi dạt đến bên cạnh bàn, lấy thức ăn sau, ngồi xuống ăn.

Ngoài cửa, lại có vài khối mù phiêu vào, tiếng chói tai thiết thiết thanh âm rất nhanh đại tác, trong nhiệt độ trong phòng càng thêm lạnh.

Thời gian từng giờ trôi qua, trong tiệm cơm đã ngồi đầy muôn hình muôn vẻ "Người", khắp nơi đều tràn đầy giọng nói quái dị, giống như rất nhiều người giành ăn với nhau.

Bạch Thường vẫn là không có ngừng đầu, nhưng một lát sau, trong tiệm cơm lại càng ngày càng ồn ào.

Một lát sau, bỗng nhiên nổi cháo đậu rung rinh một trận, Bạch Thường rốt cuộc không nhịn được, ngẩng đầu lên nhìn, mới phát hiện chỉ trong chốc lát, tiệm cơm đã hồng bet, hai cái tên Âm Hồn bởi vì giành ăn mà đánh nhau.

Quý Hồn giành ăn, đây cũng là chuyện thường phát sinh, Bạch Thường bước một bước dài vọt vào, tách bảy quý ra, trong lòng bàn tay bạch quang chọi lóe, một cái liền đem hai tên gây chuyện đó tách ra.

Đây là một tiểu quý một mười mấy tuổi, mặc áo khoác dài, đầu đội mũ quả dưa, hai cái trên gò má đỏ bừng, hiển nhiên đây là một tiểu quý của Thanh triều, ở trong tay Bạch Thường không ngừng giãy giụa, khuôn mặt không cam lòng.

Người xảy ra tranh chấp với hắn, là cái tên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, cũng tròn mắt nhìn, ra vẻ muốn liều mạng.

Bạch Thường một tay chống nạnh, chỉ tên tiểu quý chửi.

"Mỗi lần đều là người cướp đồ ăn, ta nói người thế nào. Người đều chết đã bao nhiêu năm, hắn mới chết bao nhiêu năm, lớn như vậy cùng tên con nít cướp đồ ăn, người còn dám làm sao?"

*Nay ra nhanh hơn được tí, huhu mong mong khen ngợi. Sẽ cố gắng nhiều hơn trong thời gian tới. Yêuuuuuuu

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Túc Chết Mạnh Bà

*Có một số chỗ sẽ hơi khó hiểu trong cách xưng hô, nên ta nói lại lần nữa. Xưng hô với quý sẽ là ta - người, người với người là hắn - tôi - cô. Có gì không hiểu cứ để lại cmt, ta sẽ giải thích aaa ~

Sau khi mắng tiểu quý xong, hắn liền quay đầu mắng cái lão quý đó.

"Người cũng vậy, hắn chết thời gian dài hơn người, thời điểm chết lại hắn cũng nhỏ hơn người, từ phương diện kính già yếu trẻ mà nói, người cũng phải nhường hắn chứ. Nói thêm nữa người cũng là tham ăn quá đi, mỗi lần người đều là đến đầu tiên, cũng là người cuối cùng về, không cần tiền liền vào ăn à?"

Bạch Thường quờ trách nửa ngày, sau đó đem tiểu quý kia buông xuống, mặt đầy nghiêm túc nói: "Ta nói lại một lần nữa, các người ăn có thể ăn, nhưng không thể nào, chỗ này của ta là tiệm cơm, không phải là bãi tha ma, nếu như các người làm loạn bị người khác phát hiện, vậy tiệm cơm không những bị bỏ đi, các người sau này cũng không còn nơi để ăn quít, đều nghe rõ chưa?"

Quý Hồn yên tĩnh không tiếng động, cùng nhìn nhau mấy lần, cuống lên gật đầu chấp tay, sau đó ngồi xuống ăn cơm, cũng không dám... phát ra một chút thanh âm.

Bạch Thường hài lòng nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới gật đầu một cái, trở lại phía sau quầy, tiếp tục lìm đìm.

"Bạch lão bản, cứu mạng a..."

Một tên già hóa mặt mày ù dột xuất hiện ở trước quầy, Bạch Thường dụi dụi con mắt, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời giật không chỗ phát tiết.

" Xin nhớ đấy, người chết hết hơn hai trăm năm rồi, ta cứu người bằng cọng lòng chân à?"

Đây là một tên lão quý chết vì tình, nghe nói cùng tình nhân ước hẹn nhảy sông tự vạ, kết quả hần chết chìm, mà từ đầu đến cuối không có tìm thấy hồn phách của tình nhân.

Vì thế, hơn hai trăm năm nay từ đầu đến cuối không cách nào quên được, vẫn muốn tìm tới kiếp đầu thai của tình nhân, bỏ lỡ nhiều lần đầu thai.

"Thật, lần này là thật, ngày hôm qua ở thành phố Âm có một người bạn mang đến tin tức, nói tìm được tình nhân của ta, nhưng nàng đã chuyển thể đầu thai, cho nên, ta..., ta muốn đi tìm nàng."

Bạch Thường suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Được rồi, xem ra người cũng si tình, người là muốn ta đưa người đi, hay là đem nàng tới đây?"

"Đúng như vậy, con dâu của nàng ấy hai ngày nữa sẽ đẻ, ta nghĩ rằng trước khi đi đầu thai, chi cần có thể liếc nàng ấy một cái, ta hài lòng."

"À? Con dâu nàng ta? Nàng chuyển thể đầu thai đã bao nhiêu năm?"

"Nghe nói có hơn sáu mươi năm rồi..."

"Không phải chứ, người đi đầu thai, vì đi xem một cái lão thái... Hơn nữa người còn phải kêu nàng là bà nội?"

"Híc, nghe nói đời này nàng là nam..."

Bạch Thường nhất thời không nói gì, lòng nói hần thật đúng là đủ mọi khẩu vị, cái này vì trong lòng còn thương à?

"Muốn đầu thai cũng được, bất quá canh Mạnh Bà của Bạch gia đặc chế có thể tức chết Mạnh Bà giả cả có thể không rõ, người mang theo bao nhiêu tiền?"

Tức chết Mạnh Bà Thang, là món ăn nổi tiếng của Bạch quán.

Truyền thuyết món Canh Mạnh Bà là như thế này, cũng là dùng nước Vong Xuyên Hà điều chế mà thành, nhưng Bạch gia dùng phương pháp đặc thù, lọc trừ Vong Xuyên Hà bên trong để cho người âm có cái cần nhớ thì sẽ không quên được.

Đơn giản mà nói, uống chén canh của Bạch gia đi đầu thai, có thể đối với Canh Mạnh Bà sinh ra chống trả, khiến cho Canh Mạnh Bà mất đi hiệu lực, sau đó liền có thể mang theo trí nhớ của kiếp trước đi đầu thai.

Cho nên, chén canh được kêu là tức chết Mạnh Bà Thang.

Lão quý nghe Bạch Thường nói đáp ứng, mừng rỡ khôn kể xiết, liền từ trên người tháo xuống mọi túi lớn nhỏ, đi ra bên ngoài lấy tiền.

Hần có không ít tiền, tràn đầy một túi lớn tiền giấy, rất nhanh thì bày khắp nửa nhà, quý chung quanh cũng ngừng ăn cơm, tràn đầy đom đóm trên mái, nhìn như kiểu hận không được liền lập tức cướp.

Bạch Thường nhìn thô cũng toát mồ hôi mặt: "Người có thể nói cho ta, đây tổng cộng là bao nhiêu tiền?"

Lão quý vỗ ngực một cái, tự hào nói: "Hơn mấy chục trăm triệu đó, đây là toàn bộ của cải của ta, cũng cho người."

Bạch Thường đau răng tựa như hừ nói: "Người chính là quý lừa bịp, người cái này là cái quái gì vậy? Đều là tiền âm phủ, ta đi đâu mà đòi bấy giờ?"

Lão quý sững sốt, gãi đầu một cái nói: "Nhưng là, ta chỉ có tiền âm phủ mà thôi..."

"Ai, liền như vậy, tiền âm phủ là của người, người liền cầm theo đi, cũng may ta cũng có thể làm ra."

Bạch Thường thờ dài, đứng dậy từ phòng bếp múc một chén canh đưa tới.

Nói là canh, thật ra thì chỉ là một chén nước đục ngầu như nước sông gì đó, nhưng mùi rất lạ, giống như mùi nước rửa chén như thế.

Lão quý bung lên, ghé vào mép, kinh ngạc xuất thần, khó khăn nuốt xuống.

Hần biết, uống chén này sẽ tức chết Mạnh Bà Thang, đời này ân oán tình cừu, bi hoan ly hợp, cũng không còn cách nào quên mất.

"Vượt qua nước Vong Xuyên, uống Mạnh Bà Thang, kiếp trước toàn bộ quên hết, hết thảy như hóa thành mây khói. Sinh mệnh, bắt đầu lại." Bạch Thường sắc mặt trầm tĩnh nhìn hần, từ từ lại nói: "Có thể uống chén tức chết Mạnh Bà Thang, người liền..."

Hần lời còn chưa dứt, lão quý ưỡn ngực lên, cao giọng nói: "Vì tình yêu!" Dứt lời ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Một chén canh uống vào, thân hình lão quý dần dần trở nên hư ảo, Bạch Thường biết, đây là lực lượng Minh Giới kêu gọi.

Chi cần uống Vong Xuyên Hà nước của Quý Hồn, không cách nào lưu lại nhân gian.

"Ai, xin lỗi, bởi vì người không đủ tiền, ta không cho người giá vì, mới vừa rồi chén kia thật ra thì chính là nước rửa chén." Bạch Thường giơ tay ra, mặt đầy áy náy nói.

"Cái gì, người, người..." Lão quý trợn to hai mắt, tức giận gầm thét, một trận gió thổi qua, lão quý trong nháy mắt liền bị cuốn đi, biến mất không thấy.

"Thật ngại, ta chỉ là không muốn cho người thất vọng."

Bạch Thường nhún vai một cái, đi tới phía sau quầy, tiếp tục lìm đim.

Canh Mạnh Bà Thang của Bạch gia, vì quá mức nghịch thiên, nghe nói từ xưa đến nay, tổng cộng chỉ có ba tên Quý Hồn uống qua.

Huống chi, tình nhân kiếp trước của lão quý kia, bấy giờ hơn sáu mươi tuổi lại là đàn ông, cái này... Hay là thôi đi.

Tình thân chán nản, còn không bằng đi qua vòng Luân Hồi.

Dù sao con người sống một đời cũng chỉ có trăm năm, qua hết cái này trăm năm, thì phải phải đi.

Bất kể đời này tốt, hay không.

Đây là thiên đạo.

Đưa lão quý đi, Bạch Thường từ trong túi lấy ra một cái bình sứ Bạch Ngọc xinh xắn, đi tới một cái bàn cạnh, đem bình sứ nghiêng qua, miệng chai hướng về phía mặt bàn, sau đó chỉ thấy trên mặt bàn nổi lên một con gió lốc, từng luồng sương mù màu đen được thu vào trong bình.

Sau đó hần bắt chước làm theo, tại những bàn khác, thu rất nhiều sương mù, sau đó cảm lên lắc nẩy cái, bên trong liền phát ra rắc...rắc... tiếng nước chảy.

Đây chính là một trong những nguyên liệu nấu ăn của Tiên Nhân Chi Lộ, nước miếng Quý.

Chi là bất quá muốn đem nước miếng quý tinh luyện thành nước miếng tinh, hần còn phải đi một chuyến tới thành phố Âm.

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới một trận gõ cửa dồn dập, thanh âm không lớn, làm cho tim Bạch Thường thoáng cái liền nhảy cồm lên.

Có người đến?

Các quý hồn đang ăn cơm cũng đều ngẩn ra, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía Bạch Thường, Bạch Thường trầm mặc, phát phát tay, những quý hồn kia trong nháy mắt an tĩnh lại, lặng lẽ gấu thân hình.

Bấy giờ là nửa đêm một giờ sáng, nếu như là Quý Hồn tới ăn cơm, thì không thể nào gõ cửa.

Nếu như là khách quen, đều biết quý cụ của nơi này, càng không thể nào chọn ngày này mà tới.

Bạch Thường đưa tay đẩy cửa ra, một cô gái quần áo xốc xếch, trực tiếp té nhào vào ngực của Bạch Thường.

"Cứu tôi, van cầu anh, mau cứu tôi..."

Cô gái ấy mặt đầy đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, không dừng được thở gấp ra, đầu tóc rối bời, hai tay thuận thế ôm cổ Bạch Thường, ánh mắt quẩn rũ như tờ nhin hấn.

Điều này thật sự là quá ngoài dự đoán của mọi người, mặt Bạch Thường không khỏi khó hiểu, cô gái này nhìn như là đang cầu cứu, nhưng tại sao hấn lại cảm thấy như là đang quẩn rũ hấn nhi...

Giời ạ, đây là cái gì quý gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Cửa Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cô Nường, Xin Tự Trọng

*Mau khen ta đi, lâu lắm mới tranh thủ ra được hai chương liên tục. À mấy ngày tới sẽ có truyện mới, mong mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ. Yeoooooooo

Edit: Hân Hân Bảo Bối và cũng là Rainbowie. Mị có hai tên nhé keke

"Cô gái, tôi nhiều năm gặp quý như vậy, lần đầu gặp được người, quá lãng con mẹ nó luôn..."

Bạch Thường gặp qua rất nhiều cách khách hàng bước vào quán, có thể vừa vào cửa liền hướng ngực hấn mà té, người này là đầu tiên.

Cô gái này mặc một bộ đồ bó sát màu đen, vóc người có lồi có lõm, hai chân dài thẳng tắp, lúc này không ngừng thờ hồn hên, ánh mắt mê loạn nhìn Bạch Thường, lòng mi chớp động, ngực không ngừng được lên xuống, cả mắt đều là vẻ khao khát.

Một luồng thơm dịu xuyên vào chớp mũi, Bạch Thường có chút mê mẩn, cúi đầu nhìn một cái, cổ áo mở rộng ra lúc nào không hay, lộ ra một ít nở nang.

Phi lễ chó nhìn phi lễ chó nhìn...

Bạch Thường vội vàng tập trung ý chí, hấn đã nhìn ra, đây là người sống, không phải là quý.

Nhưng cái trạng thái này, tựa hồ giống như là ăn phải loại làm cho người có Dục Niệm*.

* nhu cầu sinh lý

Nước ngoan ngoan?

Thuốc Mê Hồn?

Dịch vui vẻ?

Hay lại là... Sắc quý nhập?

Bạch Thường quan sát mấy lần, rất nhanh liền hiểu, nhìn tình trạng của cô gái, trên người cô vô cùng có khả năng bị sắc quý nhập, cũng không thể so sánh với cái con quý đầy dơ Khâu Tiểu Diệp được.

Sắc quý này, một khi ở trên người, ban ngày cũng còn đỡ, đến buổi tối sẽ bùng cái dục vọng ẩn nấp trong lòng ra, nhẹ thì làm người khác ngượng ngùng, nghiêm trọng một chút, chính là giống trước mặt hấn bây giờ.

Bạch Thường thờ dài, thành phố này rốt cuộc là thế nào, năm nay lưu hành sắc quý sao?

"Cứu tôi, van cầu anh, mau cứu tôi..." Thiếu nữ tiếp tục ní non.

"Yên tâm đi, nếu có tìm đến tôi, nhất định tôi sẽ giúp cô giải quyết." Nói xong câu đó, mặt Bạch Thường đỏ lên, bởi vì đối với sắc quý ở trên người mà nói, phương pháp giải quyết có hai cách, một là đuổi quý, mà một cái khác chính là...

"Giúp tôi một chút... Người tốt..." Thiếu nữ một lần nữa để tay lên trên cổ của Bạch Thường.

"Cô gái xin tự trọng, tôi đây là chủ tiệm com đứng đắn..."

Bạch Thường đưa tay muốn đem cô đẩy ra, thiếu nữ vừa vặn đụng đến, tay của Bạch Thường đụng tới liền mềm nhũn, vội vàng rút về, cánh tay của cô ấy lại vươn tới.

Hai người đang dây dưa, bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân nhón nhào, tựa hồ có rất nhiều người chạy qua bên này.

"Cứu tôi, bọn họ... Bọn họ là... Người xấu..." Thiếu nữ kinh hoàng, dứt khoát nhào vào ngực của Bạch Thường.

Bạch Thường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem cô gái đỡ dậy ôm vào phòng ngủ của mình, sau đó trở lại bên ngoài, cửa tiệm com lại lần nữa bị mở ra, mấy đại hấn xông vào.

"Này, có phải có một đứa con gái chạy đến chỗ này phải không, mau đưa nó ra đây!" Tên cầm đầu nói to.

"Tôi không biết mấy người đang nói gì. Chỗ này của tôi là tiệm com, nếu như các anh muốn ăn đồ ăn, tôi hoan nghênh, nếu như là tới quấy rối, vậy thì mời đi ra ngoài, còn nữa, đem cửa đóng kỹ lại hộ tôi."

Bạch Thường đứng ở trước cửa, lạnh lùng nói.

Mấy người kia còn muốn nói gì nữa, bỗng nhiên nhận ra chung quanh từng trận gió thổi qua, bầu không khí vô hình quý dị, hấn nhìn chung quanh, khí thế nhất thời chùn xuống.

Trên bàn bừa bãi, hiển nhiên có rất nhiều người đang ăn com, nhưng tại sao một người cũng không nhìn thấy?

--

"Không đúng, có tờ ở đây." Một người đột nhiên chỉ trên mặt đất nói, nguyên lai mới vừa rồi cô gái ấy làm rơi một chiếc giấy trên mặt đất.

"Tiểu tử, tao khuyên này thức thời một chút, không muốn xen vào việc của người khác, nếu không nửa phút nữa tụi tao phá nát tiệm com này." Người đứng đầu một cước đem cửa đá trật, ánh mắt giống như một cây đao, hung hăng nhìn chăm chăm Bạch Thường nói.

"Ai, thật ra thì tôi không muốn xen vào việc của người khác, bất quá các người không phải khách hàng của ta, lại làm hư cửa quán, như vậy, chuyện này liền cùng tôi có quan hệ rồi... khụ, quý tắc cũ."

Bạch Thường vừa dứt lời, nhiệt độ chung quanh lại đột nhiên một lần nữa hạn xuống, mấy người kia rung mình một cái, liền thấy chung quanh chẳng biết lúc nào một đám người mặt không cảm xúc, trên người tản ra từng luồng khí đen quý dị.

"Cái này thì không thể trách tôi. Trên Kinh Phật có nói, quấy rầy người khác ăn com là phải xuống địa ngục."

Bạch Thường nhún vai một cái, miệng hơi cười nói.

"Mọi người đừng sợ... Nó chỉ có một người mà thôi..."

Đại Hấn dẫn đầu can đảm kêu một câu, sau đó trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái đám rất to.

Rắc rắc một tiếng. Đại Hán che mũi khó sở lui về phía sau, miệng kêu la thảm thiết, một giây sau, liền có thêm hai cái tay khác đồng thời bịt kín miệng và mắt của hắn.

Mấy người đó trong nháy mắt liền bị một màu khói đen bao phủ, vô số Quỷ Hồn ném chén com trong tay đi, cùng nhau nhào tới.

Bất quá, dựa theo quy củ cũ của Bạch Thường, mấy người này miệng bị che, không thể phát ra một chút âm thanh nào hết.

Trong bóng tối, đèn Dẫn Hồn bên ngoài lóe lên màu hồng ghê sợ.

"Không sai, đích thực ở đây chỉ có một người."

Bạch Thường ngồi ở trước quầy, một bên vuốt quả đấm, lười biếng nhìn một màn đáng sợ trước mặt.

...

Uớc chừng nửa tiếng sau, cô gái kia mới rốt cục tỉnh lại.

Mở mắt ra, liền phát hiện quần áo trên người xốc xếch còn đang nằm ở một nơi xa lạ.

Trước mặt hoảng hốt ngồi dậy, trực tiếp nhìn Bạch Thường.

Nhất thời hét một tiếng chói tai, giọng tay lên chính tát hắn.

Bạch Thường duỗi tay nắm lấy cổ tay của cô gái nói: "Mới vừa rồi còn gọi ông đây là người tốt, bây giờ giọng tay lên liền đánh, phụ nữ các người trở mặt thật nhanh..."

Thiếu nữ này mới lấy lại tinh thần, phát hiện trước mặt mình là người đàn ông khá đẹp trai, nhìn không giống người xấu.

*mặc định dạo không phải là người xấu nhé:))

"Mới vừa rồi... Là anh đã cứu tôi?" Cô đỏ mặt lên một chút, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Thường.

"Nếu không phải thì sao? Mới vừa rồi trên người của cô bị sắc quỷ chiếm mà phá tác, tôi không thể làm gì khác hơn là ra tay giúp cô." Bạch Thường nhún vai một cái mặt đầy bất đắc dĩ nói.

"Anh giúp tôi..." Cô liền nhìn quần áo trên người, phát hiện vẫn còn mặc đồ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Những người đuổi theo cô là ai, tại sao phải đuổi theo cô?" Bạch Thường hỏi.

"Tôi, tôi không biết..." Cô gái mặt đầy mờ mịt.

"Không biết? Cô sẽ không bị mất trí nhớ chứ... Cô tên là gì?"

"Tôi, tôi không biết..."

Bạch Thường tròn tròn mắt, lại gặp phải cô gái mất trí nhớ?

"Đúng rồi, những người mới vừa rồi đuổi theo tôi đâu?" Cô gái nhìn xung quanh đánh giá hỏi.

"Không có gì, tôi chỉ là đem bọn họ ném ra ngoài mà thôi, chỉ là vút có chút nặng, không chừng phải ở bệnh viện mấy tháng."

Bạch Thường từ tốn nói.

Hắn cũng không có nói cho cô gái này biết, mấy người kia, mỗi người ít nhất gây năm cái xương trở lên, tên đầu tiên còn bị gãy mũi, còn gây thêm một cái tay ---- đó là bồi thường của cho hắn.

Hắn dĩ nhiên cũng sẽ không nói, hắn chỉ nhớ lấy ác quy làm quả ăn vật, ở trong cơ thể hắn nuôi một bản mệnh Sát, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể điều động sát khí trong cơ thể.

Bất quá, hắn rất ít khi làm như vậy, bởi vì lúc đó trong cơ thể hắn âm dương sẽ mất thăng bằng, cho nên mỗi lần hắn đều chỉ có thể khống chế ở trong vòng năm phút, nếu không, hắn cũng sẽ bị ác sát khí cắn trả lại.

"Kia... Anh nói sắc quỷ gì chứ..." Thiếu nữ nhớ tới đáng về thất thổ của mình lúc trước, mặt lại đỏ lên.

"Vật kia còn ở trên người cô, bất quá cô yên tâm, tôi có hai cách đối phó với nó." Bạch Thường khẽ mỉm cười nói, "Một là tôi trực tiếp đem nó lấy ra, thu lệ phí 30. Thế nhưng đạo hạnh sắc quỷ khá sâu, tôi một mực không nhìn ra nó mai phục ở đâu, cho nên cô phải cởi hết quần áo ra, để cho tôi chắc chắn được chỗ ẩn thân của sắc quỷ, cách này cô đồng ý sao?"

Thiếu nữ theo bản năng bưng kín ngực, liều mạng lắc đầu một cái.

"Ừ, Tôi đoán cô cũng sẽ không đồng ý, tôi cũng không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho nên, cách thứ hai là..."

Bạch Thường bưng ra một chén canh thịt, để lên bàn.

"Chén này canh thịt cũng có thể trừ Tà quỷ, chính là nấc tiền một tí, 5000 một chén."

"Ồ nha..." Thiếu nữ vội vàng sờ khắp nơi trên người, Bạch Thường lắc đầu một cái nói: "Được rồi, khỏi tìm, tôi đã thay cô tìm qua rồi, trên người của cô một đồng cũng không có."

"Vậy làm sao bây giờ..." Mắt thiếu nữ tựa hồ ngán lệ chớp động.

"Không sao, chén này canh thịt cô uống trước đi, sau này có tiền rồi đưa tới cũng được."

Thiếu nữ vui mừng, nói cảm ơn liên tục sau đem canh thịt uống vào.

Bạch Thường lấy ra một cái chậu để sẵn, đợi cả nửa ngày, nhưng trên mặt thiếu nữ đầy vẻ mờ mịt, không có động tĩnh chút nào.

Cái này thì thật sự kỳ quái, bí quyết làm canh thịt của Bạch gia, lại có tên Hồn nguyên rùa, có thể nói trăm lần hiệu quả cả trăm, không có lý do nha.

Bạch Thường buồn bực lại đợi một hồi, lại không có phản ứng gì, hắn tự tay bắt mạch, chỉ cảm thấy mạch của thiếu nữ rối loạn, một cái gì đó quái dị tựa hồ đang bay tán loạn trong cơ thể cô ấy.

Sắc của hắn dần dần nghiêm túc, loại tình huống này chưa bao giờ có, điều này nói rõ, chính mình gặp phải một tên gia hoả khó đối phó.

"Muốn, nếu không... Anh chính là thử một chút cách thứ nhất đi..."

Thiếu nữ bỗng nhiên cắn môi, trên mặt hồng hồng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ấn Cửa Quý (Tiệm Ấn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Âm Dương 72 Huyệt Vị

* Cảnh báo nhẹ: hơi có thịt không nhiều nhưng chắc đủ làm khao vị. Một người bạn cũ? Là ai đây?

Đêm càng khuya, Bạch quán chìm trong một màu đen kịt.

Ngay cả đèn Dẫn Hồn, cũng bị miếng vải đen bao lại, thu vào.

"... Thế nào lại tối như vậy, có phải hay không là do ma quỷ lộng hành?"

"Dĩ nhiên là nó, ngày nào ma quỷ cũng lộng hành."

"A, tôi, tôi có chút sợ hãi... Nếu không chính anh mở đèn đi."

"Hay là liền như vậy, mở đèn, tôi cũng sợ..."

"Tôi như vậy, anh có thể thấy rõ sao?"

"Im miệng, xem ra chính là quý, cũng không phải là người..."

Trong phòng ngủ nhỏ, trần Bạch Thường đỏ đẫy mồ hôi ngồi ở mép giường, bàn tay khi thì diêm vào, ở trong bóng tối nhanh chóng di chuyển, mỗi một lần đều rơi, đều là ở các huyệt vị trên người cô gái.

Trung y có nói, huyệt người, là chỗ khí huyệt giao nhau trong cơ thể con người, thân thể con người có 720 cái Huyệt Vị, trong đó 108 nơi Yếu Huyệt, có 36 nơi là Tử Huyệt Trí Mạng, 72 nơi còn lại chính là Phi Trí Mạng.

* theo thứ tự: huyệt yếu nhất - huyệt dụng vô là chết - huyệt bình thường, huyệt ẩn

Bạch Thường lúc này đập vào các huyệt Vị, chủ yếu chính là chỗ 72 huyệt Phi Trí Mạng.

Thủ pháp, gọi là Đánh Âm Dương 72 Huyệt Vị.

Phạm là loại quý nhập vào người, phần lớn tồn tại ở bảy mươi hai cái huyệt vị này, Bạch Thường cá những ai đập những huyệt vị này, chính là vì tìm nơi sắc quý trốn vào, bức bách nó hiện ra, từ đó đạt tới mục đích đuổi quý.

Cho nên, bị sắc quý nhập, phải còi hết đồ ra.

Nhưng nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên Bạch Thường làm chuyện này cho một cô gái mười tám mười chín tuổi, vì để tránh cho không phải quá mức lúng túng, không thể làm gì khác hơn là tắt đèn.

Trong bóng tối, các huyệt vị trên người cô gái, ở trong mắt Bạch Thường lóe lên màu hồng yếu ớt nhìn không sót một cái gì.

Hơn mười phút, những chỗ cần đánh cũng đã sắp đánh xong, nhưng cái con quý đó, vẫn không có chút nào dấu hiện hiện hình nào.

Bởi vì bị đập vào huyệt vị toàn thân, cô gái phát ra tiếng rên ư yếu ớt, nhưng ở trong tai của Bạch Thường là một cái cảm giác khác, hẳn cố gắng kèm chế đáy lòng đang xao động khác thường, bàn tay dễ nhẹ nhàng huyệt Thiên Trung bên trên ngực của cô gái đó.

Cái huyệt Thiên trung trên cơ thể con người là một đại tử huyệt, cũng là cái đánh âm dương cuối cùng.

Đây cũng là đại chiêu cuối cùng, nếu như vậy còn chưa được để bắt con quý đó hiện thân ra, vậy cũng chỉ có thể nói rõ, con quý này đạo hạnh ở trên Bạch Thường rất cao, hẳn thì không còn cách nào diệt được.

Có thể đạt tới đến loại trình độ đó, ít nhất cũng là đạt tới cấp bậc Tử Sát, nếu như loại này nhập vào trên người cô gái, sớm hẳn đã sát khí trùng thiên, người lạ không dám tới gần rồi, như thế nào lại bị mấy người lạ đuổi khắp nơi?

Ở trong Đạo Môn, cấp bậc Sát ác của đại quý cũng phân làm mấy cái khác nhau, theo thứ tự là: Bạch Sát, Chu Sát, Hắc sát, Tử Sát, Thanh Sát.

* Theo thứ tự trắng, đỏ, đen, tím, xanh lam

- - - - -

Trước mắt đạo hạnh của Bạch Thường, muốn một mình đối phó với một con Chu Sát hoàn toàn không thành vấn đề, nếu là Hắc Sát liền muốn ăn thêm chút lực, nếu như gặp phải Tử Sát cùng Thanh Sát, vậy cũng chỉ có thể chạy mau thôi.

Cho nên, trước khi hành động Bạch Thường do dự một chút, cúi đầu nhìn một cái, trong mắt toàn là hoạt sắc sinh hương, bạch hoa hoa một mảnh*.

*mấy bạn hiểu ý tôi mà đúng không.

Trong lòng hẳn một trận rạo rực, bận rộn tập trung ý chí, nhắm ngay huyệt đan trung, vỗ xuống...

"Úm..."

Trong bóng tối thiếu nữ bỗng nhiên rên ư thật thấp.

Thanh âm này chính là hồn xiêu phách lạc, tâm lý Bạch Thường rung động, không kim hãm được tay run một cái, một tát này liền chụp lệch ra, trực tiếp rơi trên ngực thiếu nữ trên ngực...

Thiếu nữ thở một hơi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nguy rồi nguy rồi, một tát này thật giống như chạm tới tử huyệt của cô, lần này đánh vào tim, không chết thì cũng trọng thương a.

Bạch Thường sợ hết hồn, vội vàng mở đèn ánh sáng, sau đó mắt hẳn nhất thời hoa một cái.

Đương nhiên, làm cho hẳn thấy hoa mắt không phải là vì ánh đèn sáng lên, mà là thân thể trắng như tuyết của cô gái kia, ở dưới ngọn đèn nhìn không sót một cái gì...

Nhưng lúc này tính mạng đã đi du lịch, cũng không để ý nhiều như vậy, Bạch Thường kiểm tra cẩn thận một chút, mới phát hiện mới vừa rồi một chương kia cũng không vỗ vào tử huyệt bên trên, mà là suối Huyệt.

Hồ, hẳn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bất quá một tát này có chút nặng.

Phòng chừng trong thời gian ngắn không tỉnh lại.

Nhìn trước mắt một màn hương diễm, Bạch Thường cũng không tâm tư gì đuổi quý nữa rồi, vội vàng đem thiếu nữ đặt lên giường, đắp chăn, mình thì khép cửa ra ngoài.

Hôm nay là mười lăm tháng bảy, Quý Môn mở rộng ra, sức lực của quý hồn sẽ có được tăng cường, xem ra, không thích hợp bắt quý.

Bạch Thường thật lâu mới ổn định tinh thần lại, trong đầu nghĩ có gái này lai lịch không rõ ràng, có thể lại mất trí nhớ, xem ra chỉ có thể để cho cô ấy ở lại đây một đêm, ngày mai hãy nói.

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến thời gian trời vừa rạng sáng, Bạch Thường nhớ đi có chuyện cần đi thành phố Âm, cuối cùng nhìn lên giường lần nữa, lặng lẽ đi ra phòng ngủ.

Mới vừa rồi những người ăn cơm kia, sớm bị hẳn đuổi đi, có mấy người chưa ăn xong, cũng đều bỏ túi mang về...

Sau đó, nên đi đến thành phố Âm, bất quá trước lúc này, Bạch Thường còn có chút chuyện phải làm.

Tắt hết đèn trong tiệm cơm, Bạch Thường bên tay trái cầm lấy một chuỗi chìa khóa, tay phải xách một con gà sống, đi tới phòng bếp.

Đẩy chiếc ghế cũ kỹ ra, liền thấy phía sau cửa sắt đen nhánh.

Dùng chìa khóa mở cửa sắt ra, xuất hiện một bậc thang đi xuống, Bạch Thường dè hai ngón tay ở giữa chân mày một chút, mở Linh Nhãn, dè đặt đi vào.

Đây là một cái mật thất không lớn lắm ở dưới đất, bốn phía trần ngập khí lạnh mờ mờ, hơi lạnh sâm sâm, trên vách tường rậm rạp chằng chịt cơ quan ngầm.

Cơ quan ngầm trên dưới tổng cộng có năm tầng, mỗi một tầng đều treo một cái khóa lớn bằng đồng, dán hai tờ phù chú trấn giữ..

Những thứ này là những cái hộp bên trong đều là hàng tích trữ của Bạch gia, chính là bột quý, cũng có ác quý, cũng đủ loại hỗn phách khác nhau.

Đương nhiên, ở trong mắt Bạch Thường, nơi này cất giữ đều là nguyên liệu.

Chỉ là bất quá, năm tháng trôi qua, bây giờ những cái hộp này phần lớn đều trống không rồi.

Cho nên, cái vấn đề nghiêm trọng đã đặt ở trước mặt Bạch Thường.

Đó chính là những nguyên liệu đang còn thiếu, nếu như không nhanh chóng làm, sợ rằng...

Trong bóng tối, chuỗi chìa khóa nhỏ nhẹ đung, phát ra rắc...rắc... Thanh âm ở trong mật thất truyền ra tiếng quý dị.

Phảng phất như có vô số phong ấn linh hồn phát ra tiếng không cam lòng kêu lên, muốn từ từng cái hộp bị kín chạy ra khỏi.

Bạch Thường dừng bước, ánh mắt định ở phía bên trên cái hộp đó, cầm lên chìa khóa, mở ra hộp ra, cẩn thận lấy ra một cái bình sứ màu xanh.

Loại màu sắc này của bình sứ, bình thường là dùng để chứa nguyên liệu cao cấp.

Cất bình sứ đi, Bạch Thường khóa hộp lại, liền rời khỏi, phía trên bên trái có một hộp ngậm, bỗng nhiên phát ra một trận tiếng động lạ.

Nhiệt độ chung quanh cũng trong nháy mắt xuống, trong bóng tối, tiếng vang càng ngày càng lớn, giống như có vật gì rất đáng sợ, không cam lòng trôi buộc, muốn từ bên trong lao ra.

Bạch Thường cũng lộ ra ý cười, không chút hoang mang tiêu sái đi đến cái hộp trước mặt, nắm con gà sống kia lên, dùng sức vặn một cái, liền đem đầu gà bẻ gãy.

Máu tươi phun ra ngoài, Bạch Thường đem đầu gà đặt ở trước cái hộp, nói đến cũng kỳ quái, con gà kia không ngừng giãy giụa, cánh ục ục đập loạn, lại không cách nào di chuyển, giống như trước mặt có một đại cao thủ, vững vàng đem con gà này bắt đi.

Nhiệt độ lần nữa hạ xuống, trong bóng tối, bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm quái dị, giống như có người đang tham lam nuốt cái gì.

Bạch Thường lui về phía sau mấy bước, hip mắt, bịt tai không nghe.

Qua một hồi lâu, nghe bên tai tiếng con gà kia giãy giụa từ từ yếu đi, lúc này mới tiến lên, tay nhẹ nhàng đặt lên trên hộp.

"Cần đây có chút bận rộn, rất nhiều ngày không tới thăm người, người sẽ không tức giận chứ?"

Thanh âm của hắn rất là ôn nhu, mang theo một loại thu hút đặc biệt, giống như trấn an một người bạn cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Của Quý (Tiệm Ẩn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 18: Đường Phố Âm Ty

* Đường phố Âm Ty, Âm Ty phố, Thành Phố Âm đều là một nhé. Chỗ nào đọc thấy lủng củng cần sửa thì cmt lại cho tui biết nha.

Bên trong chiếc hộp dần dần yên tĩnh lại, không còn tiếng thở nữa.

Bạch Thường thu hồi con gà chết, cầm ở trong tay nhẹ nhẹ khô đét, giống như là chỉ còn lông, máu thịt hoàn toàn không có.

Mới vừa rồi chỉ trong chốc lát, con gà đã bị hút cạn máu thịt!

Bạch Thường không nói gì thêm, lặng lẽ đi ra khỏi mật thất.

"Lần này tốc độ hút máu thật nhanh."

Đóng cửa mật thất lại, sắc mặt Bạch Thường dần dần nghiêm túc.

Thật ra thì, Bạch Thường cũng không biết, trong mật thất kia là thứ gì.

Hắn nhớ khi còn bé có một lần len lén đi vào mật thất, thiếu chút nữa thì mất mạng, sau đó ông nội hắn thường để hắn đi vào cùng một con vật còn sống để cung cấp máu nuôi thứ đó.

Bạch Thường từng rất nhiều lần hỏi, nhưng ông nội lại nói, ngay cả chính ông cũng chưa từng thấy ở trong đó đến cuối cùng là cái gì.

Đi tới phòng bếp, hắn lại thuận tay cầm một túi giấy dầu, sau đó mới ra khỏi nhà.

Bên ngoài thành phố, cách đó mười dặm là một ngọn núi, có một cây Hộc rất to trong rừng cây.

Bạch Thường đi vào rừng cây, mở Linh Nhãn, chỉ thấy vừa rồi xung quanh còn tối đen như mực nhưng bây giờ trong rừng cây xuất hiện vài chiếc đèn lồng màu đỏ, ở giữa có một con đường mòn.

Bạch Thường đi thẳng về phía trước đi, đường đi cũng không dài, rất nhanh thì đến cuối con đường, trước mặt xuất hiện một trụ tạ cao màu đỏ, khí thế bất phàm, phía trên cũng treo đèn lồng màu đỏ, còn có ba nhánh chữ to.

Âm Ti Phố.

Từ xưa đã có đôi lời nói, gọi là âm dương cách biệt, nhưng ở Âm Ti Phố là một ngoại lệ.

Những thứ như Quý Hồn trong âm phủ, khi lấy được sự cho phép, liền có thể xuất hiện ở đây.

Một số người có bản lãnh, cũng có thể dựa vào khế ước của mình mình và Âm Phủ, đi tới nơi này.

Nói trắng ra, nơi này chính là một cái trạm nằm giữa âm và dương.

Thông thường người đạo sĩ phải thông qua Âm, chính là hỗn phách rồi thân thể mới có thể tới Âm Ty phố, mà Bạch Thường chính là nhục thân, nếu như không phải như vậy, hắn liền không cách nào mang đồ từ Thành Phố Âm ra ngoài cả.

Đi qua đền thờ của Âm Ty phố, trước mặt xuất hiện một đoạn đường lát gạch xanh, chung quanh đều là sương mù, cách một đoạn đường thì có một chiếc đèn lồng màu đỏ.

Trên đường phố có nhiều người đang đi chuyển, đều mặc quần áo màu đen, kiểu nhìn không khác nhau lắm, không tiếng động đi chuyển ở trên đường.

- - - - -

Hai bên đường phố còn có một vài sạp hàng, trong gian hàng đều là những thứ loè loẹt đủ mẫu mã, kỳ lạ.

Có bảy nhiều cổ thư và cổ vật cũ kỹ, có cả nhang đèn và tiền giấy, còn có rất nhiều quần áo màu đen, có cả chỗ bán thức ăn, bất quá đều là bánh bao, cùng với đồ cũng bình thường không khác biệt lắm.

Những cái sạp đó chỉ im lặng không một tiếng động, đi dạo phố cũng không nói chuyện, trên đường thỉnh thoảng có sương mù bay nhẹ qua, bay xuyên qua những cái lồng đèn u ám, cả con đường yên tĩnh khiếp người, hết thấy đều lộ ra vẻ vô cùng thần bí và quý dị.

Bạch Thường mỗi tháng đều phải tới thành phố Âm một lần, đã sớm nhìn quen, hắn hoàn toàn làm như không thấy những Quý Hồn đi chuyển xung quanh, thẳng một đường tiến về phía trước.

Sập đồ ăn ven đường, đều bày ra một ít com Âm Phủ, có người âm, cũng có đạo sĩ, thấy Bạch Thường liền có mấy người quen nhau rồi rít găt đầu tò ý, còn có một người cười rạng rỡ chào hỏi.

"Bạch lão bán đến, hôm nay mang theo thứ gì thứ tốt tới đây?"

Bạch Thường khẽ mỉm cười: "Thứ tốt mà, đương nhiên là có."

Hắn lấy ra một cái bình sứ, hướng về phía người kia quơ quơ nói: "Chiêu Tài Quý 82 năm tuổi, có thể chế tác thành các loại phù Chiêu Tài, làm ăn là thích hợp nhất rồi, thế nào, có muốn lấy một phần không?"

"Được được, Chiêu Tài quý, đây chính là hàng hiếm thấy, Bạch lão bán, ra giá đi."

Người kia vừa nói vừa xõng tới, cười hi hi đưa cho Bạch Thường một điều thuốc.

Người này ở thành phố Âm nổi tiếng với tài buôn bán, là người Tứ Xuyên, tên là Tiền Lão Vượng, người ngược lại không xấu, hàng trong tay cũng nhiều, chính là lòng dạ có chút đen tối, giá cả hay dè thấp, làm ăn với ông ta phải đề ý nhiều một chút.

"Xin lỗi, tôi không hút thuốc."

Ở thành phố Âm chỉ có Quý Hồn mới có thể sử dụng đồ ở đây, người âm cũng có thể dùng, nhưng Bạch Thường là nhục thân, đương nhiên không thể dùng loại đồ cúng cho quý này được.

"Nếu là nhìn trúng, vậy thì nói một chút về giá cả, Chiêu Tài quý này bây giờ không dễ làm, hơn nữa đồ của tôi có đến 82 năm tuổi, hiệu quả cao hơn, cho nên sáu vạn đi."

"Sáu vạn? Tôi nói này Bạch lão bán, giá tiền này cũng có chút cao đi, vật này giá thị trường cũng chỉ chừng ba vạn, 82 năm đến bây giờ cũng chỉ hơn ba mươi năm, không đáng giá sáu vạn nha, phải nói, ba mươi lăm đi, giá tiền này không thấp."

*vạn = chục nghìn. 35 có nghĩa là 35 nghìn hay 3 vạn 500

"Ba mươi lăm? Đùa gì thế, Tiền lão ca, bây giờ một tờ Chiêu Tài Phù, đã là 18000, huống chi còn là Chiêu Tài quý chưa qua chế tác, bán mấy tờ Phù người liền huê vô lại, vẫn còn suy nghĩ tới việc lỗ sao? Lại nói, Chiêu Tài phù đầu phải lúc nào cũng có mà dùng tới."

"Nhưng như vậy cũng quá đắt, người quen với nhau không à, bốn vạn như thế nào?"

"Nếu lão ca đã lên tiếng, năm vạn đi, đây là giá thấp nhất, nếu như không chịu, tôi liền giữ lại dùng vậy."

Bạch Thường vừa nói xong liền xoay người muốn đi, Tiền Lão Vượng vội vàng kéo hắn, cắn răng một cái, nói: "Được, năm vạn thì năm vạn, vì mặt mũi của Bạch lão bán thế nào cũng đáng. Đây là âm phiếu, năm vạn."

*âm phiếu giống như chi phiếu của mình ấy nhưng âm phiếu thì âm phủ xài có thể đổi qua tiền người bình thường xài.

Bạch Thường nhận lấy tờ âm phiếu, nhìn lướt qua, phía trên ghi đúng là năm vạn.

Loại này âm phiếu là tiền thông dụng của thành phố Âm, dĩ nhiên thứ này không thể trực tiếp xài được, cần phải đến một ngân hàng đặc thù để đổi, sau đó liền là chân chính là Tiền Tệ rồi.

Bạch Thường thu cất tấm âm phiếu, cười híp mắt đem bình sứ đưa tới.

"Tiền lão ca cắt kỹ, Chiêu Tài quý 82 năm, đồ thiệt."

Tiền Lão Vượng không kịp đợi liền mở ra bình sứ, nhìn một cái, trực tiếp trợn tròn mắt.

"Uy uy uy, cái này còn chưa được nửa bình, cần bán không đủ, cái này, chuyện này... Ta muốn trả lại hàng!"

Đâu chỉ là không tới nửa bình, bên trong chính xác là Chiêu Tài quý, nhưng chỉ còn lại một ít dưới đáy, nhiều lắm là cũng chỉ có thể vẽ năm, sáu tấm Phù.

"Aiz, Tiền lão ca, cái này thì không đúng, tôi nói là một phần Chiêu Tài quý, không nói là một chai, cũng không nói một... Cái này, thật ra là ít một chút, nhưng nếu ông dùng tiết kiệm một chút, dùng nhiều son Sa một chút, cũng đủ cho hơn mười cái Phù rồi, nói thế nào cũng có lợi hết mà, ha ha, cảm ơn Tiền lão ca đã chiếu cố, gấp lại sau, tạm biệt."

Tiền Lão Vượng trợn to hai mắt, nhưng á khẩu không trả lời được, người chung quanh cười lên, cái tên Tiền Lão Vượng trước sau đều thích chiếm tiện nghi của người khác, thật ra thì như vậy một cái Chiêu Tài quý 82 năm, sáu vạn xác thực là giá bình thường, kết quả Tiền Lão Vượng nóng lòng muốn lấy, nhưng lại bị Bạch Thường làm cho thua thiệt.

Bạch Thường tiếp tục đi về phía trước, đi tới một căn nhà xám gạch ngói xanh cũ, ngừng lại.

Nơi này cũng có một cái sạp nhỏ, phía trên bày đều là vật cổ quái, ngồi phía sau là một lão đầu gầy nhom mặc áo dài màu xanh, mặt mũi nhăn nheo, sắc mặt xanh lét, híp mắt lìm đim.

Lão đầu này, là một lão quý, họ Hình, vốn không có tên, có một biệt hiệu là Hình lão Lục.

Gian hàng của hắn lại nằm ở chỗ khuất của thành phố Âm, làm ăn cũng nhất là âm đạm, bởi vì thứ hắn bán, cơ hồ không ai biết đó là gì.

Đương nhiên, cũng có thể nói thứ hắn bán quá mức mộc mạc, làm cho người ta nhìn còn không muốn nhìn nói chi mua.

Đưa mắt nhìn lại, một cây bút lông, nửa cái lông gà, một miếng vải đen rách nát, chuông đồng bị gỉ sét, quạt giấy bị rách, còn có một vài cái chai lọ không rõ có gì bên trong.

Bất quá, ông ta lại là bán họ tác với Bạch quán, nguyên nhân rất đơn giản, Bạch gia có nước miếng của quý, người khác cũng không muốn có, duy chỉ có Hình lão Lục ra giá cao thu mua.

Đến khi đó ông ta muốn dùng nước miếng quý này làm gì, sẽ không ai biết.

Bạch Thường chỉ biết là, nếu như muốn đem nước miếng quý luyện ra tinh hoa, trong thiên hạ, chỉ có vị Lục gia này mới có thể làm được.

"Nước miếng quý thượng đẳng ba lượng bảy tiền, Lục gia cho một cái giá đi."

Bạch Thường lấy ra một cái bình sứ nhỏ, cười đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Của Quý (Tiệm Ẩn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cực Phẩm Nước Miếng Quý

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Hình lão Lục ngẩng đầu nhìn là Bạch Thường, lộ ra vẻ mặt đầy bi thảm, không cười, cũng không nói chuyện, cầm lấy đi mở ra liếc mắt nhìn.

Trong bình sứ, là có hơn nửa thứ nước màu đen, màu sắc bên ngoài thuần khiết, hương vị hơi ngọt, mơ hồ còn có một sợi tơ màu trắng lơ lửng trong đó, quả nhiên là thượng phẩm nước miếng quý, hơn nửa tối thiểu cũng được cất vài chục năm trở lên.

"Không tệ không tệ, nước miếng này là cực phẩm của cực phẩm a, so với mấy lần trước đưa tới còn tinh khiết hơn rất nhiều, có vật tốt như vậy, thế nào bây giờ mới đưa tới cho ta?"

"Cái này hà, cực phẩm nước miếng quý, dĩ nhiên muốn cất dấu lâu hơn một chút, Lục gia cũng biết mà."

"Ừ, có đạo lý." Hình lão Lục bỗng nhiên hạ thấp giọng, thần bí nói: "Cái này cực phẩm nước miếng quý, tiền âm có thể không đủ để thế cân nhắc. Chỗ này của ta vừa tới nước mắt nữ quý một trăm năm, máu cương thi ù hai trăm

năm, còn có Hồ yêu Nội Đan ba trăm năm, muốn cái gì làm giao dịch, Bạch lão bán cứ việc nói."

Lão đầu này tuyệt đối biết nhìn hàng, nước miếng quý mặc dù không là vật quý hiếm gì, nhưng đây là một chai cực phẩm nước miếng quý, cũng không phải là Quý Hồn có thể thu thập được, ít nhất phải trên trăm cái oán linh gom mấy thập niên mới được.

Phải biết, từng cái oán linh trong này, đều đã bị Bạch gia thu phục, như vậy có thể thấy cái chai này cực kì trân quý, nếu so với nước mắt nữ quý, hay máu cương thì còn càng hiếm thấy.

Đương nhiên, mấy thứ đồ đó cũng đã là hàng hiếm thấy ở nhân gian, là nguyên liệu cực phẩm, cũng không biết lão đầu từ này lấy từ đâu gây ra.

Bạch Thường lại thờ dãi nói: "Aizz, lão nhân gia người nói cái gì đó tốt thì đương nhiên nó tốt, nhưng đều là đồ chơi dễ vỡ búa, ta là đầu bếp, cũng không dùng được a."

Hắn bèn tỉ nhìn chung quanh một chút, lại hạ thấp giọng nói: "Không vòng vo với người, nói thật, ta muốn làm phiền người, giúp ta đem thứ này tinh luyện một chút, ta chỉ muốn hai phần nước miếng quý tinh, còn lại, cho người."

"Hai phần?" Lão đầu nhủ mảy một cái, lắc đầu nói: "Luyện thứ này đã được ít, người còn muốn hai phần, phỏng chừng cũng không thừa nổi cái gì. Lâm ăn này... Không có lợi a. Nhưng nếu chịu trao đổi, ba món đồ ta mới vừa nói, đều có thể cho người."

Thật ra thì chỉ bằng nước mắt nữ quý cùng cương thi máu, còn có Hồ Yêu Nội Đan, tùy tiện cái nào ở trên chợ, cũng có thể bán mấy chục vạn, thậm chí trăm vạn trở lên, bởi vì mấy thứ này đều là có tiền mà không mua được đó, coi như trao đổi, Bạch Thường cũng không thua thiệt.

Nhưng lúng túng là, mấy thứ đồ này căn bản sẽ không có người mua.

Không có lý do gì khác, ở bây giờ cái thời đại này, đã không còn nhiều người sẽ ra giá cao mua đồ thiệt.

Bây giờ ở đây cũng đã sớm tràn đầy các loại hàng giả, theo thứ tự kiểm tiền mới là trên hết, trên taobao cũng có cái gọi là đồ trừ ma, sợ rằng đã sớm là một câu nói đùa rồi.

Bạch gia Tiên Nhân Chi Lộ muốn giá hai triệu thật ra thì không mắc chút nào.

- - - - -

Bất quá lúc Hình lão Lục nói chuyện, có vẻ rất đắc ý, nháy nháy mắt, nếp nhăn trên mặt trong đều là nụ cười.

Bạch Thường hiểu rất rõ về ông ta, cũng hi hi cười một tiếng, từ trong túi lấy ra đồ đã chuẩn bị trước trong túi giấy.

"Hắc hắc hắc, những nước miếng quý chỉ là ít một chút, bất quá còn có cái này, ta cố ý làm biểu người già..."

Bạch Thường đem túi giấy tầng tầng mở ra, bên trong lại là một con gà quay bọc lá sen, mùi thơm bay sộc vào mũi.

Mắt Lão đầu ngay lập tức sáng lên, mùi thơm bay vào mũi, nếp nhăn hẳn giống như đang mở ra, thiếu chút nữa thì chảy cả nước miếng, cười hắc hắc nói: " Gà ta tháng sáu ở Trương Nam, ít nhất ướp cũng với bí quyết hai giờ trở lên, lại dùng lá trà thơm, đường đó, lá sen, bên trong đó hồng, màu sắc bên ngoài vàng óng, thịt tươi đẹp, hương vị thật nồng a..."

"Hắc hắc, rốt cuộc là lão nhân gia người cũng biết hàng, bất quá cái này ta quay nhanh một chút, chỉ cần lão nhân gia người gạt đầu, ngày khác ta nhất định đưa tới tám món khác, để bày tỏ cảm ơn."

"Cái này hà... Ta là người có nguyên tắc... Dù sao, nước miếng quý này cũng quá thực quá ít..." Hình lão Lục bắt đầu nói, Bạch Thường cười, lần nữa lấy ra một cái bình sứ trắng.

"Đây là nước miếng quý của tháng này, chất lượng là kém nhiều một chút, cũng đồng thời tặng cho lão nhân gia người."

"Nếu nói như vậy, vậy cũng được!" Hình lão Lục đậm chân, ra vẻ bị thua thiệt, đưa tay cướp lấy gà lá sen vào tay.

Bạch Thường âm thầm cười trộm, Lão đầu này bình sinh yêu ăn uống, nếu không cũng sẽ không cùng Bạch gia giữ vững mối quan hệ này hơn một trăm năm, cho nên, lúc hắn quay con gà này, cố ý tăng thêm ít gia vị, mùi thơm so với bình thường nồng nặc hơn gấp mấy lần.

Túi giấy dầu vừa mở ra, mùi gà bay khắp nơi, hơn nữa cái Âm Tí phổ đều là mùi thơm, rất nhanh, Âm Hồn chung quanh liền bị hấp dẫn tới.

Bọn họ phần lớn đều là những người không được cung viếng gì, là Du Hồn Dã Quý, quần áo không đủ che thân, bụng ăn không no, ở nơi này dựa vào một ít đồ ăn của người khác bỏ mà sống qua ngày.

Lão đầu thấy vậy vội vàng đem gà quay cắt đi, nói: "Nước miếng quý này tinh luyện không phải là vấn đề, nhưng là có chút phiền phức, đại khái cần ba ngày."

"Được, vậy thì nhờ cậy lão nhân gia người, ba ngày sau ta sẽ tới lấy."

Hai người thương nghị xong, bốn phía cũng đã có rất nhiều Âm Hồn đang chảy nước miếng, mặt đầy thèm thuồng xông tới.

Những người này phần lớn đều là Du Hồn Dã Quý, hay Cô Hồn, thời gian qua cũng rất thê thảm, chỉ dựa vào bố thí mà sống qua ngày.

Ở thành phố Âm, vì cạnh tranh hay giành ăn mà đánh nhau là chuyện thường phát sinh, Bạch Thường sớm có dự liệu, lập tức móc ra mười mấy cái bánh bao.

"Hôm nay tôi hơi vội vàng, mang thức ăn theo không nhiều, mọi người chia nhau nhé."

Bạch Thường đem bánh bao ném ra ngoài.

Cái này nặc dù là bánh bao thông thường, cũng là Bạch gia bí pháp làm ra, những Âm Hồn kia đại khái đều biết Bạch Thường, tự nhiên nhường đường, bắt đầu tranh đoạt.

Bạch Thường rời khỏi, bên trên gian hàng của Hình lão Lục bỗng nhiên có cái gì đó rớt xuống, Bạch Thường thuận tay nhặt lên nhìn một cái, là một cái kiếm đồng dài hơn một thước, nhưng không biết là của niên đại nào, phía trên rỉ loang lỗ, nhìn như mới lượn từ trong đồng rác nhặt ra.

Bạch Thường gạt mình, cười nói: "Lục gia, đồ chơi này ta thấy thuận mắt, người xem..."

Hình lão Lục chính xé một cái gà bắp đùi bỏ vào trong miệng, mơ hồ nói: "Nhìn trúng thì đưa người, ngược lại cũng không ai muốn."

Bạch Thường cũng không khách khí, đem kiếm đồng tiền cho vào túi rồi rời đi, lúc này trong đám cướp đồ ăn bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, đứng ở trước mặt Bạch Thường.

"Muốn ăn đồ qua bên kia, không nên cản đường." Bạch Thường phát phát tay nói, thế nhưng người ấy vẫn không động, Bạch Thường ngẩng đầu nhìn lên, người ở trước mặt hắn, lại là Khâu Tiểu Diệp.

Hắn sợ hết hồn, lòng nói làm sao cô ta có thể tới đây, chẳng lẽ Khâu Tiểu Diệp đã chết?

"Cô tại sao lại ở đây?" Bạch Thường kinh ngạc hỏi.

Khâu Tiểu Diệp đứng ở đó, cả người đều tràn đầy một cỗ u buồn, cô nhìn Bạch Thường, mặt đầy kinh ngạc và mờ mịt.

"Là anh... Tôi, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, tôi ngủ một chút sau khi tỉnh lại thì ở nơi này, nơi này là nơi nào, tại sao tôi lại ở đây?"

Bạch Thường hết ý kiến, hắn quan sát Khâu Tiểu Diệp mấy lần, mới nhìn ra, Khâu Tiểu Diệp cũng không phải là chết, mà là hồn lìa khỏi xác.

*Sẽ cố gắng làm thêm nhiều cho mấy bạn đọc, dạo này bận quá bận. Thông cảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hồn Lìa Khỏi Xác

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Thân thể con người có tam hồn, gọi là Thiên Hồn, Địa Hồn, Nhân Hồn, hay còn được gọi là Chủ Hồn, Giác Hồn, Sinh Hồn.

Đạo kinh có nói, thể gian vạn vật, có cây chi chích chi có một Hồn, tên là Sinh Hồn, chỉ biết sinh sôi kết quả, không biết khổ vui.

Chim bay muôn thú thì có hai Hồn, vừa là sinh hồn, biết sinh trưởng đi đi lại lại, hai là Giác Hồn, dù sao cũng biết đau đớn vui vẻ, thấy khó mà tránh, biết yêu cầu, biết ám no, nhớ ân hay trả thù.

Bởi vì vạn vật sinh trưởng, thân có tam hồn, đầu hướng lên trời, cho nên con người có ba hồn bảy vía, biết thiện ác, thiên địa chính là như vậy.

Nói trắng ra là, Sinh Hồn chính là Chúa Tể sinh mạng, cũng chỉ người sống có hồn phách, hoặc là đem hồn phách ra khỏi người chết, một khi Sinh Hồn rời thân thể, vậy đã nói rõ người này đại hạn không xa, muốn chết.

Bất quá nhìn tình trạng Khâu Tiểu Diệp bây giờ, tạm thời hẳn không có việc gì.

Bạch Thường thở phào nhẹ nhõm nói: "Nơi này là một nơi có không nên tới, bất quá cô yên tâm, tôi sẽ dẫn cô rời đi. Nhưng là có chuyện cô phải nói cho tôi biết trước mới được... Ngày hôm qua ở bên ngoài nhà của cô, tại sao lại nói tôi vô lễ?"

"Bởi vì, bởi vì tôi không muốn để cho anh ta thấy tôi cùng với anh..."

Bạch Thường thiếu chút nữa thì thổ huyết, đây là cái gì lý do gì vậy, không muốn để cho người khác thấy, liền muốn hô to bắt hắn làm lưu manh? Vị đại tiểu thư này tính khí thật đúng là khác người.

"Ha ha, cô không muốn để cho người kia nhìn thấy tôi à, là bạn trai cô?" Bạch Thường nhớ lại cái đó đáng vẻ ngông cuồng của Thiệu Vô Ưu, tự nhiên lại thấy khó chịu.

"Xin lỗi, chuyện này có chút phức tạp, nhưng anh tin tôi, tôi sợ có một số việc, sẽ gây bất lợi cho anh."

"Được rồi, không cần quan trọng hoá lên như thế. Nhưng mà lần này cô bệnh không nhẹ, ngay cả hồn phách cũng rời thân thể, nếu như không phải là gặp phải tôi, hồn phách của cô rời thân thể bảy ngày liền sẽ chết."

"Cái gì, hồn phách của tôi rời cơ thể?" Khâu Tiểu Diệp mặt đầy kinh ngạc, "Anh nói, linh hồn của tôi xuất ra khỏi cơ thể. Bây giờ tôi không phải là người sống? Vậy nơi này rốt cuộc là nơi nào?"

"Không sai, cô bây giờ không phải là người sống, cô có thể cho là như thế. Nơi này chính là Âm Ti phủ, là nơi âm dương giao nhau, người sống thì không cách nào tới chỗ này."

"A, vậy tại sao anh lại ở chỗ này, anh cũng đã chết sao?"

"Tôi không chết..."

"Vậy anh ở nơi này làm gì?"

Khâu Tiểu Diệp lập tức hiếu kỳ hỏi liên tục, Bạch Thường không còn gì để nói, vì để tránh cho Khâu Tiểu Diệp không ngừng nghi hỏi tiếp, dứt khoát không thể làm gì khác hơn là nói thật.

"Là như vậy, hôm nay Thiệu thiếu gia của tập đoàn Thiệu thị có tới tìm tôi, nói sau năm ngày có một buổi yến hội, mời tôi đi làm đầu bếp chính, tôi tới nơi này chính là để tìm nguyên liệu làm đồ ăn, về phần tại sao muốn tới nơi này tìm, cô không cần hỏi, bởi vì đây là bí mật..."

Hắn lời còn chưa dứt, Khâu Tiểu Diệp liền há to miệng, mặt đầy giật mình cùng với biểu cảm bức tức.

"Không cho đi, không được đi, cái gì yến hội, chó má thật chứ, anh không thể đi."

"Tại sao không được đi?" Bạch Thường có chút ngoài ý muốn, vị đại tiểu thư này chú ý tới việc hắn tới làm thức ăn sao?

Khâu Tiểu Diệp cúi đầu, cắn môi nói: "Vì đó là sinh nhật của tôi, đồng thời cũng là lễ đính hôn của tôi."

"Cái gì, mà lễ đính hôn của cô? Là chuyện tốt mà, sao phản ứng của cô lớn như vậy?" Bạch Thường có chút ngoài ý muốn, theo lý thuyết lễ đính hôn là vui chuyện, mà biểu cảm của Khâu Tiểu Diệp, thật giống như người chết?

"Bởi vì này hôn sự này là cha mẹ tôi đồng ý, tôi không muốn, hơn nữa... Đối tượng đính hôn chính là tên phế vật Thiệu gia kia, Thiệu Vô Ưu."

"Thì ra là hắn."

Bạch Thường bùng tỉnh, khó trách lúc ban ngày Thiệu Vô Ưu tỏ thái độ đối với mình, thì ra là ăn phà giấm của Khâu Tiểu Diệp.

- -

"Nếu như là hắn, cô không cần tức giận như vậy."

Bạch Thường sờ lỗ mũi một cái, nín cười nói: "Hắn lấy một tấm Phù xui xẻo ở chỗ tôi, có thể gần đây vận khí sẽ rất kém, cho nên lần đính hôn này, tám chín phần sẽ không thành công."

Khâu Tiểu Diệp lại lắc đầu một cái rồi nói: "Lần này không giống như vậy, chỉ cần hắn không chết, chỉ sợ tôi sẽ rất khó khăn để tránh khỏi tiệc đính hôn."

Khâu Tiểu Diệp tức giận nói ra ngon ngành vấn đề, trước đây Thiệu gia cùng Khâu gia vốn là bạn bè làm ăn với nhau, nhưng những năm gần đây Khâu gia thất thế, làm ăn không lớn bằng lúc trước, gần đây càng là vì một cái hạng mục vốn nghèo rất mỏng tôi, mà cũng cần thêm vốn.

Lúc đó cái tên Thiệu Vô Ưu, một mực dây dưa với Khâu Tiểu Diệp, hắn là con một trong nhà, mượn cơ hội này, Thiệu gia nhân cơ hội lấy kết hôn làm điều kiện, dùng tài khoản kénch xù làm điều khoản, đòi hỏi, Khâu gia bắt buộc đi đồng ý ý lời cầu hôn của Thiệu gia.

Không nghi ngờ chút nào, lần này kết hôn có thể cứu được Khâu gia, nhưng Khâu Tiểu Diệp sống chết đều không đồng ý, tới ngày hôm qua cô và Bạch Thường từ núi Tùng Phong trở lại, Thiệu Vô Ưu chạy đến tìm cô, lại có ý đồ đen tối đối với cô, kết quả cô ở ngay trước hai bên gia đình đại náo một trận.

Cho nên, tới ngày hôm qua cô lo to vô lễ, không muốn ở nhà gây phiền toái, bây giờ lại nghe Bạch Thường nói sẽ đến lễ đính hôn làm đầu bếp chính, đương nhiên là càng mất hứng.

"Tôi vì phản kháng mối hôn sự này, đến mức tự tử, anh nói xem, tôi làm sao có thể đồng ý đính hôn với hắn?"

"Tự sát a, khó trách có lại tới nơi này." Bạch Thường bùng tỉnh, có chút buồn cười, lại nhịn được, đánh giá Khâu Tiểu Diệp nói: "Ngược lại tôi rất muốn biết, Khâu đại tiểu thư, cô tự tử như thế nào?"

"Tôi tuyệt thực, một ngày không ăn gì hết."

"Phốc... Chỉ như vậy, một ngày không ăn gì hết, không thể chết đói đúng không?"

"Đúng vậy, tôi cũng thấy thế. Hơn nữa tôi cảm thấy, cho dù tôi không ăn gì hết thì cũng không thể chết đói, không phải là tôi muốn chết đói, mà là muốn chết..."

"Được rồi, sau đó cô tự tử thế nào?"

"Tôi ăn nửa chai thuốc ngủ."

"A, cô thật có dũng khí, sau khi ăn thuốc ngủ thì sao?"

"Sau đó... Tôi cảm thấy ăn thuốc ngủ cũng không ngon lắm."

Bạch Thường hết ý kiến, dở khóc dở cười nói: "Cho tôi xin, tôi không hỏi cô ăn có ngon hay không, ý tôi là, sau đó có người cứu cô sao?"

Khâu Tiểu Diệp nghiêng đầu rồi nghĩ: "Chắc là có, sau đó tôi mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết, tỉnh lại thì đang ở nơi này... Ngược lại, ngược lại không cho phép anh đi, nếu anh không đi, yến hội cũng không làm được, tiệc đính hôn cũng không làm được..."

Bạch Thường nhìn không được bật cười: "Cái này có quan hệ gì với tôi, trên đời này cũng không phải là chỉ mình tôi là đầu bếp... Không đúng, hohn phách của cô đã rời cơ thể đi tới Âm Tí phổ, ở dương gian chính là cô đang ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, như vậy cũng không có cách đính hôn a."

"Ồ, anh nói đúng a..." Khâu Tiểu Diệp vui vẻ, "Tôi cũng không nên trở lại, đợi ở nơi này, xem bọn hần đính hôn như thế nào."

"Nhưng cô ở nơi này đợi mấy ngày thì sẽ chết thật, nếu không thì như vậy, lễ đính hôn là năm ngày sau, trước tiên cô chờ ở đây, chờ qua lễ đính hôn, tôi quay lại đón cô trở về, như thế được không?"

Bạch Thường có chủ ý tốt, Khâu Tiểu Diệp ở Âm Tí phổ lưu lại năm ngày, sau đó tôi đưa Khâu Tiểu Diệp trở về, thời gian vừa vặn.

Khâu Tiểu Diệp suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có thể được, nhưng nhìn chung quanh một chút, lại nhút nhát nói: "Nhưng là, chỗ này âm u đáng sợ, thật sự phải ở chỗ này đợi năm ngày sao?"

"Cô gần đây không phải là ga đã lớn lên rồi sao?" Bạch Thường buồn cười nhìn nàng, suy nghĩ một chút còn nói: "Như vậy đi, ở nơi này tôi có một người quen, trước hết cô ở chỗ của hần đợi tôi, đừng sợ, hần mặc dù là một lão quý, nhưng lại là người tốt, hơn nữa giống với cô, đều là kẻ tham ăn."

Đúng là, trước mắt đây là biện pháp né tránh buổi đính hôn duy nhất, phỏng chừng Thiệu gia suy nghĩ nát óc cũng không đoán được, Khâu Tiểu Diệp tự sát xong rồi hôn mê, bất tỉnh nhân sự, thật ra thì hohn phách lại đang được giấu ở Âm Tí phổ.

Vì vậy Bạch Thường liền đem Khâu Tiểu Diệp đưa cho Hình lão Lục, vốn là Khâu Tiểu Diệp còn có chút kháng cự, dù sao cũng là một lão quý trăm tuổi, đừng nói Khâu Tiểu Diệp, đối thành ai cũng phải sợ hãi.

Cùng nhau ăn một cái đùi gà, Khâu Tiểu Diệp đối với Hình lão Lục tựa như thân thiết hơn, đối với gian hàng bên trên cảm thấy rất hứng thú, riu riu muốn Hình lão Lục chỉ cho cô xem.

Thấy cảnh tượng này, Bạch Thường yên tâm, đồng thời cũng cảm khái: Ở trên thế giới này, so với một kẻ tham ăn không đáng sợ bằng hai cái kẻ tham ăn.

"Xem ra lễ đính hôn năm ngày sau, sẽ có một trận náo nhiệt đây."

Bạch Thường tự mình cầm nắm, đi tới một đầu khác của Âm Tí phổ, đưa tay ra trước mặt, sương mù màu xám dần dần tan đi, lộ ra tòa đền thờ treo lồng đèn đỏ.

Hần vừa sai bước ra, liền đi tới phía trong rừng cây, lăm lăm nhìn trái phải lại, phải về nhà, liền bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh một gốc cây có cái bóng đen.

Khóe miệng của Bạch Thường nở nụ cười, cây Lâm Bình này rất hiếm xuất hiện, lúc này xuất hiện ở nơi này, dĩ nhiên là gặp phải quý rồi.

Hần đột nhiên nổi lên tâm trạng muốn chơi đùa, lặng lẽ đi đến chỗ đó, thỉnh linh đá lên con "Quý" đó một cái.

Một cục này chính là đá vào móng của con "Quý", liền nghe con "Quý" gào lên một tiếng thét chói tai, nhảy cẫ lên, tay ôm móng bỏ chạy.

Tiếng thét chói tai này, ngược lại giống như là của nữ, hơn nữa động tác lại nhanh chóng vô cùng, trong chớp mắt liền biến mất ở phía sâu bên trong rừng cây.

Bạch Thường tròn mắt há mồm nhìn phía xa, mặt đầy kinh ngạc.

"Bây giờ quý... Lá gan cũng nhỏ như vậy?"

Bạch Thường không nhịn được cười ra tiếng, nhưng rất nhanh thì lại nhần lại lông mi.

Nước miếng quý tinh tuy nói là một trong ba nguyên liệu chính của Tiên Nhân Chi Lộ, nhưng hai cái còn lại một cái so với một cái càng khó tìm hơn.

Sau đó, còn phải đi tìm nắm linh thi, nghe nói loại thực vật này, chỉ sinh trưởng ở Cửu Âm Chi Địa trăm năm mới có một lần linh thi.

Vậy thì càng là thứ tồn tại trong truyền thuyết rồi.

Đương nhiên, Bạch Thường vẫn có lòng tin, trong vòng năm ngày, dựa theo cách nấu được Bạch gia ghi lại, đem những nguyên liệu nấu ăn này gọt đủ.

Rời đi rừng cây sau khi, Bạch Thường trực tiếp trở về nhà.

Mở cửa tiệm com đi vào, một cỗ gió quất thẳng vào mặt.

Bạch Thường không kim được liền rung mình, định thần nhìn lại, cả người đều sợ ngây ra.

Trong tiệm com bữa bọn, khắp nơi đều là bị người động vào, ngay cả quầy trong cũng bị người mở ra.

Chẳng lẽ là ăn cướp?

Bạch Thường vọt vào tiệm com, chỉ thấy mặt đất rất bữa bãi, nhưng hần vội vã kiểm tra một phen, phát hiện không có gì mất cả.

Vốn cô gái đang mê man trong phòng ngủ cũng không thấy đâu.

Còn nữa,bức tranh hần đem từ nhà Khâu Tiểu Diệp cũng bị mở ra, rơi xuống đất.

Chẳng lẽ có người thừa dịp chính mình không có ở đây, xông vào tiệm com, mang đi cô gái kia?

* Sẽ ráng mỗi ngày một chương cho tới hết tháng

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Cửa Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ân Mạng Trong Trường Học

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Bạch quán mở vài chục năm nay, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám xông vào lúc tối khuya như thế này.

Nguyên nhân rất đơn giản, trong tiệm com có bố trí kết giới, bất luận là người hay là yêu, cũng không thể xông vào tiệm com khi hần không ở đây.

Cũng còn khá là không có gì bị đập phá, vậy khả năng duy nhất, chính là cô gái sau khi tỉnh lại, chính mình tự trốn.

Bất quá cũng tốt, nếu như vậy, chính mình liền tiết kiệm thời gian, đỡ gặp phải phiền toái rồi.

Nhưng trong tiệm com bị lật bữa bọn, hần thật vất vả thu thập sạch sẽ, trời liền tờ mờ sáng rồi.

Một đêm này trôi qua đủ kỳ diệu và đặc sắc rồi, Bạch Thường rửa mặt, tâm tình mới dần dần bình phục lại.

Đối với hần mà nói, hiện tại bước tiếp theo, cần gấp gáp tìm được nắm linh thi trong truyền thuyết.

Vật này ở trong thực đơn ghi lại, là một loại nắm sinh trưởng trên một loại nắm thức vật khác.

Linh thi, chỉ ở Cửu Âm Chi Địa mới xuất hiện.

Bạch Thường chưa từng thấy qua nắm linh thi, cũng không biết Cửu Âm Chi Địa ở đâu.

Bất quá hẳn biết, có một người chắc chắn biết.

Nhưng ngay lúc hẳn chuẩn bị ra ngoài, đi tìm người kia thì điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Cầm điện thoại di động lên nhìn một cái, tiểu Đại Hoàng gọi tới, hẳn bấm nhận cuộc gọi mới vừa "ừ" một tiếng, trong điện thoại truyền tới âm thanh lo lắng.

"Lão Bạch, mau tới trường học, lại xảy ra chuyện, mau mau nhanh lên, hết sức khẩn cấp..."

Bạch Thường sững sốt một chút, đang muốn cẩn thận hỏi, trong điện thoại lại truyền tới âm thanh cúp máy.

Trường học lại xảy ra chuyện?

Thật ra thì trường đại học này, cũng là một trường học có tiếng ở cả nước.

Về phần nguyên nhân, thì có hai điều.

Nguyên nhân thứ nhất, là cái trường học này số lượng nữ nữ cùng chất lượng ở cả nước cũng coi là đứng đầu trong danh sách, ở trong trường học ở các nơi khác có truyền nhau một câu nói.

"Nếu muốn cáo biệt độc thân, phải đi đại học H một chút."

Như vậy có thể thấy, đây là một trường học mà nữ nữ nhiều như mây, là một địa phương tốt.

Nguyên nhân thứ hai, thật ra thì người biết cũng không tính nhiều, đó chính là trường học này có tỷ số tử vong khá cao.

Dựa vào thống kê không tròn vẹn, trường này được xây hơn hai mươi năm, cơ hồ mỗi năm đều có học sinh chết ngoài ý muốn, nhất là trong những năm gần đây, có tới năm người chết trong một học kỳ được ghi chép lại.

Trong số năm người này, ba người nhảy lầu, một người treo cổ, còn có một người quỳ dị nhất, đó là lão sư truyền thông, ở giờ học đột nhiên nổi điên, đang sống sờ sờ tự nhiên nuốt lấy một hộp phấn viết bảng, sau đó dùng đầu đụng vào tấm bảng đen, mấy học sinh cùng nhau kéo cũng không dừng được.

Nghe nói lão sư kia cuối cùng đụng nát tấm bảng đen, não tương ra máu tươi chảy lênh láng khắp bục giảng.

Có người nói, bởi vì trong trường học nữ sinh quá nhiều, âm khí quá nặng.

Cũng có người nói, trường học này lúc trước chính là một bãi tha ma, người ở đó không chết mới là lạ.

Ngược lại bất kể là chuyện gì xảy ra, tóm lại trường học ban ngày náo nhiệt nhưng đến buổi tối, liền tĩnh mịch giống như là một phần của bãi tha ma vậy.

Tất cả mọi người nói, ở cái trường học này, ít nhất có mấy chục oan hồn không cam lòng, đến ban đêm, nơi này chính là nơi để bọn họ kêu gào.

Bình thường cũng còn đỡ, nếu ai nhưc đầu, cảm mạo hay đau bụng, ngay cả nhà vệ sinh cũng không dám đi, bởi vì có người nói, thời điểm bị bệnh dương khí yếu, mà trong nhà vệ sinh, là nơi những thứ Âm Hồn kia thích đi lại.

Âm Hồn tại sao thích đi đến nhà vệ sinh đây?

Không có ai biết.

Bất quá, Bạch Thường biết.

Trong trường học này có quý, hẳn đều biết.

Vào giờ phút này, Bạch Thường đang đứng tại một cái nhà dạy học bỏ hoang đã lâu, trước mặt đã kéo tuyến cảnh giới, chung quanh nhiều người vây lại tò mò, hò hét loạn cào cào, rất nhiều an ninh cùng cảnh sát cũng đang cố duy trì trật tự.

Bạch Thường đứng bên cạnh một người mặt bóng loáng mập mạp, chính là tiểu Đại Hoàng.

"Anh không thấy tình cảnh kia đâu. Nữ sinh kia bị phanh thây, đầu cắm ở trong bồn cầu, miệng thì bị xe to ra, trong miệng đều là máu đen, đáng sợ nhất là lỗ tai cũng bị cắt, con mắt cũng bị móc đi, chỉ còn lại hai cái lỗ thủng đen..."

Hắn một bên mặt mày hờn hờ nói, vừa dùng tay ra dấu lớn nhỏ.

"Đại Hoàng, anh có thể nói vào trọng điểm, làm sao tìm ra được thi thể?" Bạch Thường nhủ một cái, ngắt lời hắn.

"Tôi nói này lão Bạch, anh có thể không gọi tôi là Đại Hoàng được không, nghe giống như tên của con chó vàng vậy, kêu tiểu Hoàng thì anh chết à?" Đại Hoàng liếc mắt, biểu thị kháng nghị.

"Được rồi... Tiểu Hoàng, màn hình giám sát điều tra ra sao, cảnh sát nói như thế nào?"

"Vẫn có chút không được tự nhiên... Là như vậy, tôi mới vừa rồi nghe, đó là một cái nhà vệ sinh bị bỏ hoang, xung quanh không có camera theo dõi, thì thể chỉ tìm được một số bộ phận, mấy thứ còn lại trên người cũng bị mất đi. Aizz, nữ sinh kia tôi biết, dáng đẹp còn rất đẹp, trước mắt tích hơn một tuần, không nghĩ tới..."

"Còn có đầu mới gì sao?" Bạch Thường cắt đứt lời hắn nói.

"Tôi đây cũng không biết, cảnh sát còn đang điều tra, cũng không thể cái gì cũng đều nói cho tôi biết."

"Vậy mà cậu còn ở đây nói nhảm được à."

Hai người ở nơi này to nhỏ nói chuyện, cách đó không xa hai ba cảnh sát đi tới, bắt đầu giải tán đám đông, mở rộng tuyến cảnh giới.

Nhưng Bạch Thường và Đại Hoàng cũng không chú ý tới, tới khi phát hiện ra ngừng đầu nhìn lên, liền cùng nhau đi vào bên trong.

"Hai người các anh, mau tránh ra, ở đây có cái gì để nhìn hả? Có gan vào mà xem."

Một cái cảnh sát trẻ tuổi đi tới, không nhận được vẫy tay, tỏ ý bảo hai người rời đi.

Bạch Thường cũng không nói lời nào, Đại Hoàng lại không rời đi.

"Ai ai ai, anh đang đuổi vệt đấy à? Không phải là thi thể sao, lão Bạch nhà tôi thấy nhiều rồi, bót ở đây hù dọa người khác đi."

"Các người thấy qua bao nhiêu người chết không có liên quan tới tôi, lui về phía sau đi." Cảnh sát trẻ tuổi sắc mặt rất khó nhìn, cũng không đem lời Đại Hoàng nói là chuyện to tát, lại vẫy tay để cho hai người mau rời đi.

"Anh có làm hay không, chúng tôi nhưng là..."

Đại Hoàng còn muốn nói thêm nữa, Bạch Thường lại nháy mắt ra hiệu, kéo Đại Hoàng lui ra ngoài tuyến cảnh giới.

Sau đó, Bạch Thường mới nhìn cảnh sát trẻ tuổi nói: "Cho anh một lời khuyên, nếu như không thường tới hiện trường vụ án, vẫn nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Có thể ngấm một mảnh gừng, ngoài ra, cố gắng để bụng rỗng, cũng không cần ăn nhiều quá đâu."

Cảnh sát trẻ vênh vào tự đắc liếc Bạch Thường nói: "Anh coi anh là gì vậy, chuyện này không cần anh bận tâm." Nói xong xoay người muốn đi.

Bạch Thường khẽ cười lại, còn nói: "Bất quá, nếu như không nhận được mà ỏi, nhất định phải lau sạch đấy."

Cảnh sát trẻ tuổi sững sốt một chút, mặt nhất thời đỏ ửng, vội vàng xoay người lau khô miệng.

Thật ra thì lúc hắn mới đi tới, Bạch Thường đã nhìn thấy bên trên cằm của hắn có một chút cặn thức ăn, rõ ràng cho thấy mới vừa ói xong.

"Ồ còn nữa, mới vừa rồi anh đeo lộn gang tay rồi, cái này không phù hợp với quy định của cảnh sát hình sự, ngoài ra bộ cảnh phục này kích thước rõ ràng lớn hơn anh, có thể là mặc lộn quần áo, cũng có thể là vừa lãnh đồ mới nên không vừa vặn, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng công tác nhà." Bạch Thường nghiêm trang nói.

"Anh quản việc vớ vẩn không ít a, sinh viên chuyên ngành nào, tên gì?" Cảnh sát trẻ tuổi chỉ Bạch Thường mặt đầy tức giận nói.

"Cái gì mà chuyên ngành nào? Thật ngại tôi không phải là sinh viên ở đây, tôi chỉ là người đi ngang qua." Bạch Thường nhún vai một cái, nhàn nhạt cười nói.

"Đi ngang qua... Đây là gây trở ngại công vụ có biết hay không?" Lòng mảy của cảnh sát trẻ tuổi ngay lập tức sẽ dựng lên, sẵn bước chạy tới chỗ Bạch Thường.

Bạch Thường cũng không yếu thế, hai người mắt đối mắt, trong không khí tràn đầy mùi thuốc súng, đúng lúc này, có một người đứng cách xa đi tới chào hỏi: "Tiểu Bạch a, cậu cuối cùng cũng tới, thật là xin lỗi, lần này lại làm phiền cậu."

Người đi tới chính là Phó hiệu trưởng trường học, họ Lưu.

Ở bên cạnh của ông là một nữ cảnh sát đại khái chừng hai mươi tuổi, ngũ quan xinh xắn, vóc người đều đặn, một thân cảnh phục làm nổi bật lên vẻ anh khí, nếu như đổi bộ quần áo khác, chắc chắn đây chính là một mỹ nữ.

Chẳng qua là ngực của nữ cảnh sát tựa hồ có chút quá phình, bộ cảnh phục cũng sắp chống đỡ không được mà bung ra.

"Tiểu Vương, đây là người Lưu phó hiệu trưởng mời tới giúp chúng ta phá án, cậu ở đây làm loạn gì vậy, còn không mau nói xin lỗi."

Nữ cảnh sát mắng cảnh sát trẻ tuổi, cô nói không quá lớn nhưng lại có phần nghiêm nghị, cảnh sát trẻ tuổi ngáy ngẩn, lúng ta lúng túng nói: "Mã đội trưởng, em, em không biết..."

Bạch Thường không để ý hắn có nói xin lỗi hay không, hắn nhìn lên trước mặt của nữ cảnh sát, tròn to hai mắt, nửa ngày không dám chớp.

Cái này, đây không phải là cô gái tôi ngày hôm qua sao?

* Ta come back rồi đây. Sẽ cố gắng ra thật nhiều, nhớ ủng hộ ta nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Cửa Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cảm Giác Trong Phòng Ăn Có Người Chết

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Giời ạ, đây là cái gì quý, cô ta lại là cảnh sát?!

Nhưng là, tối hôm qua ngực của cô ấy không có lớn như vậy mà, thế nào trong một đêm liền...

Bạch Thường mặt đầy vẻ khó hiểu, Lưu hiệu phó ở bên cạnh giới thiệu nói: "Đừng rồi, tôi giới thiệu một chút, vị này là Mã Cảnh Quan, đội trưởng đội hình cảnh phụ trách lần này vụ án, vị này là..."

"Chào cô, Mã Cảnh Quan, tôi tên là Bạch Thường." Bạch Thường cười chủ động đưa tay ra, ánh mắt chăm chú nhìn nữ cảnh sát.

Bất quá nữ cảnh sát lại không có phản ứng, Mã Cảnh Quan nhìn Bạch Thường, nói mà không có biểu cảm gì: "Lưu hiệu phó có nói mời người giúp đỡ phá án, tôi cũng không biết, anh là người thuộc cục nào, hoặc là ban ngành nào?"

Kỳ quái, cách Mã Cảnh Quan nhìn mình, giống như không biết mình là ai.

Bạch Thường sờ lỗ mũi một cái, không biết trước mặt hắn nữ cảnh sát này đang ngại nên giả vờ không biết mình, hoặc có thể là chuyện tối hôm qua quên nhanh vậy sao?

"Xin lỗi, Mã Cảnh Quan, thật ra thì, tôi chỉ là đầu bếp." Bạch Thường nói thật.

"Đầu bếp?"

Vị Mã Cảnh Quan này liền thay đổi biểu tình trên khuôn mặt một cách thật vi diệu, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu.

Lần này muốn không chú ý tới cũng không được, cúc áo trước ngực Mã Cảnh Quan cũng sắp bung ra, Bạch Thường theo bản năng nhìn tới, trong đầu không ngừng nhớ lại, tối ngày hôm qua, rõ ràng là B, bây giờ ít nhất cũng là D...

Hắn nhất thời đã xuất thần, kinh ngạc nhìn Mã Cảnh Quan.

Mã Cảnh Quan trên mặt dần dần lộ vẻ tức giận, nhìn Lưu hiệu phó, nói: "Lưu hiệu phó, tôi bây giờ không muốn biết anh ta là đầu bếp gì, bắt kẻ hắn có bối cảnh ra sao, bây giờ là thời gian tra án, mời các ngài phối hợp, không nên ở chỗ này gây trở ngại."

Thái độ của cô nàng xoay tới 180 độ quẹo cua đi rất xa, xoay người ra đầu với hai cảnh sát khác, liền vội vã rời đi.

Lưu hiệu phó mặt đầy lúng túng, nhìn Bạch Thường nói: "Thật ngại. Tiểu Bạch, có ấy là người mới vừa tới để thay thế, tôi sẽ giải thích lại với Mã Cảnh Quan giải thích, cậu xem..."

Bạch Thường lúc này mới phục hồi tinh thần lại, khoát tay nói: "Được rồi, không có gì, có ấy không biết tôi cũng đúng thôi, Lưu hiệu phó, vụ án này tôi thấy là bên đội hình cảnh tới trước, tôi không tiện nhúng tay vào."

Nói xong, Bạch Thường xoay người rời đi.

Đại Hoàng bận rộn đuổi theo nói: "Ai ai chứ đi, chuyện này anh định bỏ mặc sao?"

"Tôi biết quần thể nào, tôi cũng không phải là cảnh sát." Bạch Thường nhìn thời gian, nói: "Sắp đến giờ cơm rồi, tôi phải nhanh đi về nấu cơm."

Trên thực tế, trong trường học mỗi lần có án mạng gì lạ, Bạch Thường đều có mặt tham dự.

Thực sự mà nói, lúc Bạch Thường mới vừa lên năm thứ nhất đại học, liền tra ra được ba vụ án không đầu mối, bắt được năm ác quỷ quanh quần ở trong trường học, còn thuận tiện cứu một người bị quý nhập thiếu chút nữa nháy mắt.

Trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, mặc dù Bạch Thường không muốn khoe khoang, nhưng trong trường học lại là có rất nhiều người biết, nhất là vị Lưu hiệu phó, càng đối với bản lĩnh của Bạch Thường mà phục sát đất.

Bởi vì, người mà Bạch Thường cứu, chính là con gái của Lưu hiệu phó.

Học ba năm đại học, có thể nói nơi đâu xảy ra chuyện, nơi đó có thể nhìn thấy Bạch Thường giúp đỡ phá án.

Bạch Thường ở trong trường học cũng coi là uy danh hiển hách, hiện tại hắn không còn ở trường học, nhưng trong trường học vẫn lưu truyền rất nhiều truyền thuyết của hắn.

- - - - -

Nhưng bây giờ vật đổi sao dời, ba năm qua đi rồi, bọn học sinh một nhóm rời đi, một nhóm mồm miệng khác lại tới, số người biết Bạch Thường không còn nhiều, ngay cả cảnh sát mới tới, cũng không có mấy người biết hắn.

Nhưng mà, hôm nay nữ cảnh sát này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu óc Bạch Thuờng khá mơ hồ, không biết đây rốt cuộc là chuyện gì.

"Tôi nói này lão Bạch, anh muốn để nữ sinh kia chết thảm vậy sao." Đại Hoàng lần nữa đuổi theo, dậm chân vô cùng đau đớn nói.

"Ha ha, anh cho rằng là cảnh sát đều là ăn chay à, lại nói không nên đem chuyện gì cũng đều cho rằng là ác quỷ quấy phá, nếu quả thật là án mạng thông thường, tôi thực sự không giúp được gì."

"Không đúng nha. Lão Bạch, cái này không giống như phong cách của anh, anh không phải đã nói, muốn phá án thì cách đơn giản nhất chính là để cho người chết tự mình nói ra chân tướng sao?"

"Ngu ngốc, anh gấp cái gì, anh không thấy đã kéo tuyến phân cách sao, ban ngày chúng ta không được vào kí túc xá nữ. Không đi về nấu cơm, tôi còn có thể làm gì?"

Đại Hoàng lúc này mới chợt hiểu ra, vỗ đầu nói: "Anh xem đầu óc tôi này, đúng đúng đúng, được phải đợi buổi tối. Bất quá... nữ cảnh sát vừa rồi, anh xem kia ngực, bấp đũa, chep chep..."

"Anh, mẹ nó, trong đầu của cũng biết những thứ này." Bạch Thuờng nhắc chân cho Đại Hoàng một đá.

Đại Hoàng cười hắc hắc, bỗng nhiên áp a áp úng còn nói: "Cái đó... Anh có thể về trễ một chút không?"

"Làm gì? Anh muốn mời tôi ăn cơm à?"

"Ăn cơm dĩ nhiên không thành vấn đề, hắc hắc, thật ra thì tôi có chuyện nhờ anh giúp. Tôi cái đó... tiệm nhò gần đây cũng không biết thế nào, làm ăn kém muốn chết..." Đại Hoàng xoa xoa tay, có chút ngượng ngùng nói.

"Làm ăn không khá? Điều này sao có thể." Bạch Thuờng buồn bực nói.

Tên Đại Hoàng này, là bạn cùng lớp lớn với Bạch Thuờng, cũng là bạn tốt của hắn, quan hệ của hai người cũng không tệ.

Khi còn bé, có một lần hai người ở bờ sông chơi, Đại Hoàng bị Thủy Quý kéo chân, thiếu chút nữa chết chìm, may sao Bạch Thuờng cứu hắn, đem cái tên Thủy Quý đó từ trong sông đẩy ra ngoài, hành hung một trận.

Từ đó về sau, Đại Hoàng liền đối với hắn đầu rạp xuống đất.

Sau đó hai người lên đại học, cũng là chung một chỗ lẫn lộn, cho đến khi Bạch Thuờng tốt nghiệp liền làm đầu bếp, Đại Hoàng cũng đi theo tham gia náo nhiệt, ở trong trường học thuê một gian trong phòng ăn, đặc biệt làm món bún cay Tứ Xuyên.

Nhất tới cái tên Đại Hoàng này nhìn từ bề ngoài tuy có chút tùy tiện, thật ra thì cũng không ngốc, có Bạch Thuờng làm bấp đũa cho ôm, hắn mở tiệm ăn nhò đều không có gặp quá nhiều khó khăn.

Nhưng là gần đây đúng là có chút kỳ quái, chừng nửa tháng đổ lại đây, đột nhiên liền không có người đến chỗ tiệm của Đại Hoàng ăn cơm trưa, thậm chí có nhiều khi khách trở lại, vừa đi đến thì lại quay về không vô ăn.

Đại Hoàng cũng làm rất nhiều biện pháp, đi lôi kéo khách hàng, cũng đều không hiệu quả gì.

Những ngày qua gặp Đại Hoàng cũng làm thêm món mới, hôm nay vừa vận dụng phải Bạch Thuờng, liền muốn lập tức đem hắn kéo qua đi xem rõ ngọn ngành.

Bạch Thuờng nghe chuyện này, cũng có chút kỳ quái, nhìn thời gian một chút vẫn còn kịp, liền cùng Đại Hoàng đi tới nhà ăn.

Trên đường đi, Đại Hoàng nháy nháy mắt, cười hắc hắc nói: "Lão Bạch, vừa mới cái kia, anh nói xem có phải là cup D hay không?"

Bạch Thuờng khinh bỉ nhìn hắn một cái: "D cái đầu anh, tôi đã nói với anh, đừng có chú ý gì khác."

"Tôi đây không phải chỉ nói một chút sao, bất quá nói thật, có đó tuổi còn trẻ, có một tí bản lĩnh a, Quý mới tin là có ta đi lên không phải là dựa vào ngực mà lên chức."

"Đầu óc người nên có nhiều nếp nhăn hơn một chút có được không. Đó là cảnh sát hình sự, không phải là ngực to liền có thể làm, ngược lại tốt nhất chớ chọc vào cô ta."

Bạch Thuờng vừa nói chuyện, nhưng vẫn là nghi ngờ không hiểu, chẳng lẽ trên đời này thật sự có người giống người như đức sao?

Hai người đi tới nhà ăn, lúc này còn chưa tới giờ cơm, trong phòng ăn không có người nào, bất quá mỗi gian đều đã chuẩn bị xong, vừa đi vào nhà ăn, các loại mùi thức ăn thơm liền xông vào mũi.

Nhưng mà mới vừa đi mấy bước, hắn liền bỗng nhiên ngửi được một mùi hôi thối khó ngửi.

Nếu đây là mùi hồn chết, liền xen lẫn ở trong phòng ăn cơm đầy mùi thức ăn thơm phức như vậy nếu như không phải là khứu giác đặc biệt nhạy cảm, căn bản là không ngửi thấy.

Dọc theo cái này mùi hôi này, Bạch Thuờng ở trong phòng ăn đi vòng vo một vòng, rất nhanh liền đã xác định nguồn của mùi này từ đâu ra.

Ngay tại gian hàng của Đại Hoàng.

"Đại Hoàng, anh gần đây không có chuyện gì xảy ra chứ?" Bạch Thuờng hỏi.

Đại Hoàng sững sốt một chút, suy nghĩ một chút mới nói: "Không có chuyện gì xảy ra, thật tốt. Lại nói trong phòng ăn có thể xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ còn có thể có người chết đuối ở trong nồi bún cay sao?"

Hắn vốn là thuận miệng đùa giỡn, Bạch Thuờng quay đầu nhìn gian đồ ăn, lãnh đạm nói: "Chẳng lẽ những ngày qua đều không ngửi được mùi gì sao, có một mùi người chết?"

"Cái gì, mùi người chết?"

Đại Hoàng sợ hết hồn, vội vàng dùng sức ngửi mấy cái, sau đó mặt đầy mê muội nói: "Cái đó, mùi người chết là cái vị gì?"

Cái này ngược lại không thể trách hắn, đối với đại đa số người mà nói, đúng là không biết trên thân người chết có mùi mục nát.

Loại mùi kia, có lúc có thể ở một buổi xế chiều một người ông già có thể ngửi được, hoặc có lẽ là cảm thụ được.

Bởi vì người già, trong cơ thể âm khí sẽ tăng thêm, nhất là những người trên tám chín mươi tuổi, thậm chí ông già trăm tuổi, tuổi tác càng lớn, nhìn lại càng không thoải mái, móng tay cũng vượt quá bình thường, cùng móng tay của người bình thường hoàn toàn khác nhau.

Đây là bởi vì người sống lâu, âm khí càng ngày càng nặng, bị âm khí ảnh hưởng lâu sẽ dần dần xuất hiện Yêu Tính, khí tức cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Lúc này Bạch Thuờng ngửi được mùi người chết cảm giác nghiêm trọng hơn bình thường nhiều lắm, hơn nữa khoảng cách càng gần gian hàng đồ ăn càng gay mũi, giống như có một cỗ thi thể đặt ở nơi này mấy ngày, đã bắt đầu tản ra mùi làm người ta nôn mửa thối rửa mũi.

"Thật giống như, hình như là có chút mùi kỳ quái." Đại Hoàng nhàu mày một cái, "Người không nói, ta còn thực sự không chú ý."

"Vậy thì đúng rồi, người ta không đến chỗ nơi này ăn cơm, liền là bởi vì nơi này có cảm giác của người chết."

"Nhưng tôi thế nào một mực không ngửi được a, chẳng lẽ là tôi vì bán bún cay quá nhiều sao? Cũng không cảm thấy được người chết gì cả?"

Bạch Thuờng khẽ cười lại, không nói gì, ánh mắt rơi vào trong góc.

Nói đó bên trên một cái ghế, có một nữ sinh sắc mặt u tối ngồi đó.

* Sau bao ngày vắng mặt, nay mới up được một chương. Mong bà con gần xa thông cảm. iuuu

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Quỷ mà cũng đi ăn bún cay sao?

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Bạch Thường đi tới trong góc, ngồi xuống, đối diện với nữ sinh đó.

Nữ sinh này vẻ ngoài thanh tú, thuộc loại ngoan ngoãn, nhưng không biết tại sao, tóc ướt nhẹp, sắc mặt xám xịt, ánh mắt dờ dẩn, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

"Cô là ai, làm sao lại ngồi ở đây?" Bạch Thường hỏi nhỏ.

Nữ sinh không nói gì cả, cô quay đầu lại nhìn, tò mò nhìn Bạch Thường.

"Tôi nói này lão Bạch, anh có bị bệnh không, nhanh như vậy liền không biết tôi là ai?"

Đại Hoàng mặt đầy nghi ngờ, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Thường đối diện một mặt tường xuất thần, nhát thời liền ngảy ngẩn.

Tên này đang nói chuyện với ai?

Bạch Thường nhìn nữ sinh kia nói: "Cô tên là gì, nếu như có tâm nguyện gì chưa dứt, cô có thể nói cho tôi biết, để cho tôi giúp cô hoàn thành. Nhưng ở lại chỗ này, đối với cô là không tốt, dù sao cô cũng đã chết."

Đại Hoàng ở một bên nghe Bạch Thường nói, lông tóc cũng dựng hết lên.

"Lão Bạch, anh đừng làm tôi sợ, cái này, đang là ban ngày mà..."

Nữ sinh kia mê man nhìn Bạch Thường, rồi cuộc cũng mờ mờ mịt.

"Tôi đã chết, anh nói là tôi đã chết rồi sao?"

Bạch Thường gạt đầu một cái: "Đúng, hơn nữa còn đã qua bảy ngày, không có cách nào để Hoàn Hồn, cho nên, cô sẽ được đến nơi cô nên tới."

"Nhưng là, tôi, tôi cần bán không biết tôi đã chết như thế nào, ít ngày trước tôi tới ăn bún cay, không người nào để ý tôi, tất cả mọi người đều giống như là không nhìn thấy tôi, tôi ở nơi này ngồi chờ, tôi chỉ muốn ăn một chén bún cay..."

Nữ sinh nói có chút lời không mạch lạc, Bạch Thường biết, một người đã chết từ bảy ngày trở lên không thể vào cửa Địa Phủ, sẽ ở lại nhân gian, sẽ từ từ lãng quên chính mình, quên hết mọi thứ, kết cục sau này liền trở thành một Du Hồn Dã Quỷ.

Cho nên, bất kể cô đã chết thế nào, đều phải giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện trước khi chết.

"Đại Hoàng, làm một chén bún cay."

"Anh muốn ăn bún cay?"

"Không phải là tôi, mà là cô ấy. Cô ấy nói muốn ăn bún cay của anh, đã ngồi ở chỗ này chờ nhiều ngày rồi." Bạch Thường chỉ chỉ chỗ nữ sinh đang ngồi mà nói.

Đại Hoàng nhìn chỉ thấy cái ghế tro tro, liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình giảm xuống, chân liền mềm nhũn ra.

Đại Hoàng biết Bạch Thường có thể nhìn thấy quỷ cũng biết Bạch Thường có bản lĩnh, nhưng bây giờ là ban ngày, Bạch Thường đột nhiên nói trong tiệm mình có quỷ, hơn nữa đã ngồi đây rất nhiều ngày.

Vậy, đây chẳng phải là nói, mình ở trong tiệm mấy ngày nay, đều có một con quỷ ngồi sau lưng mình mỗi ngày sao?

Tay chân Đại Hoàng cứng lại, cuống cuống mờ mờ lờ lờ, một bên đảo lung tung lên tìm thức ăn, một bên ráng ổn định tâm trạng quay lại phía sau nhìn.

"Cái đó... Tôi nói này lão Bạch, tôi chưa từng làm bún cay cho quỷ ăn, anh hỏi cô ấy một chút, có muốn bỏ nhiều tiêu, hay là cho nhiều đậu chua?"

- - - - -

"Hột tiêu cũng không cần bỏ vào, làm đơn giản một chút, đậu chua có thể thả nhiều một chút, à dìm nó xuống nhé."

"Ồ..."

Đại Hoàng trán đầy vạch đen, quay đầu sang đang muốn bắt đầu hâm nóng thức ăn, trước mặt bỗng nhiên lòi ra một gương mặt, mặt không thay đổi cảm xúc nhìn hắn.

Đại Hoàng tay run một cái, trực tiếp đem cái muối múc đồ ăn thả ra, xem tí thì rót luôn vào trong nồi.

"Cho tôi một phần bún cay, bỏ nhiều tiêu."

Người kia đem thê com ném qua, nói nhưng mà không có biểu cảm gì cả.

Đại Hoàng biết hắn, người nọ là chủ tiệm bán com gà bên cạnh, tên là Dương Hải.

Vì trên phương diện làm ăn, hai nhà từng qua ráo lại mấy lần, cho nên nhìn nhau cũng không thuận mắt cho lắm.

Kỳ lạ là tại sao hôm nay Dương Hải lại qua đây ăn bún cay?

"Được rồi, một phần bún cay, bỏ nhiều tiêu." Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng Đại Hoàng vẫn quét qua thê ăn com, phải làm hai phần thức ăn, bắt đầu bận rộn.

Dù sao mâu thuẫn là mâu thuẫn, gặp mặt nhua ở ngoài vẫn không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng là, Dương Hải không nghĩ thấy mùi người chết sao?

Ngay vào lúc này, nữ sinh kia bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt trở nên hung ác nhìn chằm chằm Dương Hải, con mắt biến thành hai cái lỗ thủng đen, khoe miệng chảy ra máu đen, vốn là một khuôn mặt thanh tú trong nháy mắt sưng vù lên.

Trên người cũng tản ra mùi nồng nực hôi thúi khiến người ta khó chịu.

Tốt thật là một cô gái, lại trong chớp mắt biến thành một con ác quỷ.

Bạch Thường thấy tình thế không ổn, vội vàng mở bàn tay ra vẽ một đạo trói quỷ, liền vẽ một cái vào trán của nữ sinh, sau đó từ trên người lấy ra một cái túi, quay đầu liền đem nữ sinh đó thu vào.

Tôi báo chứ ai ya, ban ngày mà thu được quỷ hóa hình, cái này hiếm à.

Bạch Thường đem túi cất lại, ngẩng đầu nói: "Anh làm một phần thôi là được, cô ta đi rồi."

Đại Hoàng sững sờ, quay đầu nói: "Đi? Thật sao? Bà nội của tôi, làm tôi sợ muốn chết..."

Bạch Thường đi tới, đứng ở trước quầy, cau mày đánh giá Dương Hải.

Bình thường mà nói, có thể làm cho Quỷ Hồn trở nên khác thường, lộ ra hình dáng sau khi chết, phần lớn cũng là bởi vì tâm tình đột nhiên kích động.

Cái tên Dương Hải này với nữ sinh kia có quan hệ gì đây?

Đại Hoàng thở phào nhẹ nhõm, tò mò hỏi "Tôi hỏi anh này, ác quý vừa rồi là nam hay nữ, hình dạng như thế nào? Ban ngày thế này, mà nó cũng có thể đi khắp nơi sao?"

"Đó là một nữ quý, tóc dài, mắt to, rất đẹp. Nhưng là mới vừa rồi không biết được cái gì kích thích, con mắt biến thành hai cái lỗ thủng đen, miệng kia mở to như thế này, trong miệng còn toàn là máu đen..."

Bạch Thường nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại, hắn cùng Đại Hoàng nhìn nhau một cái.

"Những lời này tại sao giống như tôi từng nghe qua một lần?"

Đại Hoàng mặt mũi trắng bệch, há miệng run rẩy nói: "Tôi hỏi này, tên nữ quý đó có phải vóc dáng không cao, trên mặt có hai má lúm đồng tiền?"

"Không sai, vóc dáng không cao, có hai cái má lúm đồng tiền. Ồ, tiểu tử, anh bây giờ cũng có thể nhìn thấy quý sao?"

"Tôi thấy được cái rắm, câu anh mới nói mới vừa rồi, chính là tôi nói, tên nữ quý đó... Chắc là Ninh Đan Đan."

"Ninh Đan Đan lại là ai?"

"Ông nội của tôi ời, Ninh Đan Đan là cô gái hôm nay bị phanh thây, lúc trước khi chết có tôi đẩy ăn bún cay, tôi biết cô ấy."

Đại Hoàng không dừng được dặm chân, tay run run, cái muỗng mức đồ ăn rơi vào trong nồi rồi..

Bạch Thường bùng tỉnh, thì ra đó là nữ sinh vừa rồi bị phanh thây, sau khi chết còn nhớ tới việc ăn bún cay, cho nên ở nơi này bởi hồi chừng mấy ngày, quá là đáng thương.

"Phản bún cay của tôi làm xong chưa, sao lại lâu như thế?" Chờ cả nửa ngày, Dương Hải không nhận được vỏ bún la lên.

"Ài, tốt lắm tốt lắm, lập tức tới ngay."

Mới vừa rồi cái muỗng mức đồ ăn rơi vào trong nồi rồi, Đại Hoàng vội vàng cầm một cái muỗng khác, vớt thức ăn qua loa, sau đó mức ra chén, lại mức thêm một muỗng tiêu bò bảo rồi bùng đi ra ngoài.

Cái này hột tiêu được điều chế riêng, chính là Bạch Thường cho hắn, đây cũng là nguyên nhân trước giờ hắn buồn bán rất chạy.

Bởi vì bên trong hột tiêu tăng thêm một loại chất phụ gia đặc thù, tên là "Quý Quay Đầu", người đến ăn đều sẽ trở lại.

Bách Quý Chí Dị ghi lại, Quý Quay Đầu chính là thời điểm ban đêm bị kẻ người khác điên đảo gọi tên mình, nếu quay đầu lại nhìn liền bị trúng tà, nên có tên là Quý Quay Đầu.

Bún cay bày ra trên bàn, Dương Hải cầm đũa lên, ngậy người ra cả nửa ngày, thờ dài, vui đầu ăn.

"Hắn là bạn trai của Ninh Đan Đan?" Bạch Thường nhìn ra cái gì, quay qua hỏi Đại Hoàng.

"Không phải đâu, nhưng hắn gần đây một mực theo đuổi Ninh Đan Đan." Đại Hoàng nói khẽ với Bạch Thường, "Không chừng hôm nay nghe nói Ninh Đan Đan xảy ra chuyện, tâm tình không tốt, tới ăn một chén bún cay để buông ký niệm xuống. Ài, anh thử xem một người đột nhiên liền..."

Hắn còn chưa dứt lời, Dương Hải đột nhiên thét lên một tiếng thét chói tai, từ trên ghế nhảy cồm lên, ngay cả chén cũng đổ, mùi bún cay bay bốc lên, tràn ra cả sàn nhà.

Dương Hải ngồi sập xuống đất, cả người cũng đang phát run, mặt đầy kinh hãi nhìn chén kìa bún cay trên bàn.

Trong không khí tràn ngập một mùi thơm cay nồng, trong chén bát ngơ lơ ra một cái lỗ tai.

Lỗ tai người.

* Ta đã trở lại, hoan nghênh hoan nghênh

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lỗ Tai Ai

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Trong bún cay lại một cái lỗ tai người!

Trong phòng ăn cũng chẳng có bao nhiêu người, đều bị tiếng thét chói tai của Dương Hải làm giật mình, đồng loạt nhìn về phía bên này.

Bạch Thường lạnh lẽ, bước dài tiến lên một bước, nhanh chóng đem đồ ăn bị đổ ra trên bàn quét lại vào tô, cái lỗ tai đó cũng được thu lại, mới quay lại nhìn Dương Hải cười nói: "Xin lỗi, chắc tại đồ cay quá khiến anh giật mình."

Dương Hải sợ choáng váng, thì thào nói: "Tai... Tai... Trong chén..."

Bạch Thường làm bộ vỗ xuống ốt: "À, anh nói chúng tôi quên cho nắm mè vô sao, được, làm lại một chén khác."

"Không... Không phải là... Nắm Mè... Là... Là..."

Bạch Thường lộ ra nụ cười, cố ý hạ thấp giọng nói: "Xin lỗi, chúng tôi chỉ có nắm mè, không biết anh còn muốn nắm gì khác?"

Người chung quanh nhất thời ngưng lại, liền nở nụ cười, lo lắng xoay qua chỗ khác tiếp tục ăn cơm.

Có người biết Dương Hải, còn đùa nói: "Lá gan của anh cũng quá nhỏ, chén đồ thôi mà có thể sợ đến như vậy."

Cũng có người nhỏ giọng nói: "Ninh Đan Đan mới xảy ra chuyện, đoán chừng là bị kích thích rồi, ăn cơm ăn cơm, haizz, thật là thế sự vô thường..."

Bạch Thường đem Dương Hải đỡ lên, đồng thời hít mũi một cái, nhủ mảy.

Trên người tên Dương Hải này, cũng có mùi quái dị của người chết.

Hắn bùng chén trở ra gian hàng quán ăn, Đại Hoàng buồn bực nhìn trong chén nói: "Không đúng, tôi nhớ là tôi thả nắm mè rồi mà, sao hắn có thể nói là tôi không cho vào. Liền như vậy, tôi đi làm thêm một chén đi..."

"Không cần làm, đóng cửa đi, từ giờ trở đi tạm ngừng buôn bán." Bạch Thường mặt lạnh nói.

"Tại sao?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy, bảo anh đóng cửa thì đóng cửa đi."

Đại Hoàng khó hiểu, nhưng vẫn dựa theo lời Bạch Thường nói, đóng cửa gian hàng, sau đó Bạch Thường kéo Dương Hải, vội vã đi ra khỏi nhà ăn.

"Nói đi, Ninh Đan Đan rốt cuộc là chết thế nào."

Bạch Thường đi thẳng vào vấn đề, mặt đầy nghiêm túc nhìn chằm chằm Dương Hải hỏi.

"Tôi, làm sao tôi biết được, tôi cũng mới nghe được tin ngày hôm nay thôi..." Đột nhiên nghe Bạch Thường hỏi một câu như vậy, Dương Hải trợn mắt hốc mồm, sững sốt một chút mới phản ứng được, "Anh có ý gì, Đan Đan chết thế nào thì anh hỏi tôi làm gì? Chuyện này có quan hệ gì tới anh?"

"Há, chuyện này với tôi không liên quan, nhưng với anh lại có quan hệ."

Bạch Thường lạnh lùng nhìn Dương Hải nói, "Mới vừa rồi lúc anh ăn bún cay, Ninh Đan Đan liền đứng ở bên cạnh anh, nôi gần dùng dùng nhìn anh. Ánh mắt của cô ấy chỉ còn hai cái lỗ thủng đen, miệng cũng giương lên, bởi vì lúc chết đầu bị tách rời nên trong miệng chảy toàn máu đen..."

"Anh nói cái gì, anh, anh... Làm sao biết..." Dương Hải liền tiếp lui về phía sau mấy bước, mặt đầy vẻ kinh hãi.

"Đương nhiên tôi biết, hơn nữa tôi còn biết, hôm nay anh ăn phải lỗ tai, chính là lỗ tai của Ninh Đan Đan, cô ấy quanh quẩn ở quấy bún cay không đi, cũng không phải là bởi vì muốn ăn bún cay, mà là cơ thể của cô ấy, có một bộ phận ở trong nôi bún cay."

"Anh nói bậy, cô ấy, tại sao cô ấy lại ở trong nôi bún cay, tôi muốn biết, tôi biết thì sao dám đi ăn..." Dương Hải hiển nhiên bị dọa sợ, con mắt liếc chung quanh, tựa hồ chạy trốn.

Thấy hẳn như vậy, Bạch Thường càng kiên trì tin suy nghĩ của bản thân mình, hừ lạnh một tiếng nói: "Trên cái thế giới này người tốt không nhiều, biến thái cũng không ít, chẳng lẽ anh chưa nghe nói, đã từng có một người vì ái sinh hận, đem vợ của mình giết chết, vì muốn giữ vợ mình bên cạnh hẳn đem vợ mình làm thành thịt ướp, mỗi ngày ăn một chút xù?"

Nhìn Dương Hải cả người vô thức, ánh mắt Bạch Thường nhìn chăm chăm hẳn, từng bước ép sát.

"Anh giết Ninh Đan Đan sau đó lại đem cô ấy phân thấy, sau đó thừa dịp Đại Hoàng không có ở đây, lén đem Ninh Đan Đan ném vào trong nôi bún cay, cứ như vậy, vừa có thể thỏa mãn sự biến thái của anh, còn có thể làm hỏng quầy đồ ăn của Đại Hoàng, tôi nói có đúng hay không?"

"Tôi không có... Không phải là tôi... Không phải là tôi..." Dưới sự uy hiếp của Bạch Thường Dương Hải ấp úng dáo,

Dương Hải cả người tựa hồ muốn tan vỡ, hai tay không ngừng run rẩy.

"Ha ha, hung thủ đến tận cùng là ai, thật ra rất đơn giản, chỉ cần tôi hỏi Ninh Đan Đan là sẽ biết. Thế nào, là chính bản thân anh nhận tội, hay là để tôi gọi cô ấy ra?"

Dương Hải biết Bạch Thường, cho nên hẳn biết Bạch Thường tuyệt đối không phải đùa, càng không phải là hù dọa hẳn.

Vì vậy, Dương Hải nhanh chân chạy.

Nhưng hẳn mới vừa chạy ra xa mấy bước, bỗng nhiên một trận gió xẹt qua, Dương Hải rùng mình một cái, theo bản năng dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt chẳng biết lúc nào xuất hiện một nữ sinh u ám

"Đơn giản.. Là anh..."

Dương Hải bấp chần mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

"Không phải là tôi, thật không phải là tôi à, cô đừng có trách tôi, tôi, tôi cũng không muốn như vậy, van cầu cô bỏ qua cho tôi đi..."

Dương Hải dập đầu như gà tới cầu xin tha thứ, Bạch Thường đi tới, đứng bên cạnh Ninh Đan Đan nói: "Là hẳn sao?"

Ninh Đan Đan tức giận nhìn chăm chăm Dương Hải, ánh mắt tựa hồ muốn xé nát hẳn, nghe Bạch Thường hỏi, suy tư chốc lát, cố gắng đang nhớ lại chuyện gì đó, hồi lâu, mới rốt cục thờ dãi.

"Không phải là hẳn."

Bạch Thường có chút ngoài ý muốn, lại nói: "Không phải là hẳn? Vậy cô còn nhớ là ai sao?"

"Tôi không biết, bọn họ có mấy người, tôi không biết..."

Ninh Đan Đan dùng sức lắc đầu, cả người lại bắt đầu run rẩy.

Kỳ lạ, tình huống này có chút khác thường, theo lý thuyết, Quý Hồn chỉ có nhìn thấy chính mình khi có quan hệ mật thiết với người sống mới có loại trạng thái này, Ninh Đan Đan nói Dương Hải không là hung thủ, vậy thì là ai chứ?

Bây giờ là ban ngày, Quý Hồn không thể ở dưới ánh mặt trời quá lâu, Bạch Thường thu hồi Ninh Đan Đan lại, nghiêm túc nhìn Dương Hải nói: "Coi như không phải là anh làm, chuyện này anh cũng không thoát được quan hệ, nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, bây giờ anh tự nói ra cũng còn tốt hơn cảnh sát điều tra đến anh."

"Tôi, tôi..." Dương Hải vẻ mặt hốt hoảng, ánh mắt lóc lên, muốn nói lại thôi, do dự hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm tựa như, cắn răng một cái nói: "Được rồi, tôi nói..."

Phòng tuyến trong lòng Dương Hải bị phá vỡ, đang muốn nói ra bí mật trong lòng, đang lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên có người hướng về phía bên này lớn tiếng hô lên.

"Dương Hải, tiểu tử anh có bệnh a, quý ở đó làm gì chứ?"

Dương Hải nghe được câu này, cả người giật mình một cái, ngay lập tức ngậm miệng lại, cuống cuống đứng lên.

Bạch Thường nhàu mày một cái, nhìn ra chỗ phát ra âm thanh, dẫn đầu là một tên già hoá đáng vẻ lưu manh, đi theo phía tầm sau năm sáu người, vẻ mặt không hiền lành gì tới.

Mấy người này, Bạch Thường cũng không nhận ra, chẳng qua là đối với tên dẫn đầu có chút ấn tượng, là người trong trường học một tên lưu manh, kêu Trịnh Hà, ý vào trong nhà có một chút tiền, hoành hành ngang ngược.

Trịnh Hà mặt không cảm giác nhìn Dương Hải, đưa tay chụp cái mặt của hẳn.

"Nhớ, thành thật một chút, đối anh như vậy mới có lợi"

Vừa nói, hẳn vô tình có ý liếc mắt nhìn Bạch Thường.

Dương Hải hiển nhiên rất sợ người này, không dám lên tiếng.

Bạch Thường cũng không nói gì, nhưng vào lúc này, túi buộc hồn trên người hẳn đột nhiên kịch liệt nhảy lên hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Của Quý* (Tiệm Ăn Âm Dương) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bản Mệnh Sát

Edit: Hân Hân Bảo Bối

Ừ?

Quý Hồn của Ninh Đan Đan ở bên trong có phản ứng, chẳng lẽ người trước mặt, chính là người đã giết cô ấy?

Bạch Thường kín đáo quan sát Trịnh Hà mấy lần, người này mặc dù coi như không phải loại người tốt, nhưng Bạch Thường nhìn người luôn luôn chính xác, chỉ bằng loạicái tên này, kể cả có thêm mấy tên đi theo bên cạnh, giết người phanh thấy loại việc này, sợ rằng hù dọa bọn chúng đi cả ra quần cũng không dám làm

Nhưng ở trong mắt Bạch Thường, tên Trịnh Hà trước mặt, còn thêm mấy tên bên cạnh hắn, đều mang một tia nhàn nhạt màu huyết khí, bao phủ ở trên ấn đường.

Bạch Thường trong lúc mơ hồ biết đó là cái gì, khẽ mỉm cười.

"Mấy lại là từ đâu chui ra ngoài? Mấy cười cái gì, có phải chán sống rồi phải không?"

Trịnh Hà bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Thường, khuôn mặt hiện lên hai chữ ngoan ngoãn.

Bất quá cái này, nhìn một cái liền biết là giả vờ.

Bạch Thường vừa cười, nói: "Không có gì, chỉ là tôi nhìn thấy chó xông tới kêu ưong ưong, cảm thấy khá buồn cười mà thôi."

Đây rõ ràng là đánh thẳng vào mặt Trịnh Hà, về mặt Trịnh Hà nhất thời thay đổi.

"Con mẹ nó mày dám nặng lời từ."

Trịnh Hà thẹn quá thành giận, một quyền chạy tới chỗ Bạch Thường đánh tới.

Nhưng một quyền này của hắn chỉ mới ra tay, liền cảm thấy hoa mắt, cổ tay của mình cũng bị nắm lấy.

Một khí lực vô cùng lớn truyền tới, tựa hồ đem xương tay của hắn trong nháy mắt bóp vỡ.

"A..."

Trịnh Hà tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, căn bản là không có cách phản kháng, bị Bạch Thường dùng một tay, liền đem cả người ép té xuống.

Nhiệt độ chung quanh vào lúc này phảng phất mùi quỷ dị, Trịnh Hà không nhịn được rung mình một cái, chỉ cảm thấy một tia lạnh lẽo từ sống lưng vọt lên, trong nháy mắt liền trải ra toàn thân.

Ừm!

Hắn khí này khiến Trịnh Hà không có cách nào chống đỡ, hai chân như nhũn ra, từ từ sụp lỵ xuống, mà một tay của Bạch Thường còn đang bị gắt gao giữ lấy, tùy thời đều có thể bẻ gãy.

"Ồ trong trường học, dám động thủ với tôi, anh là người thứ nhất. Còn nữa, anh mới xưng là ông với ai thế?"

- - - - -

Ánh mắt Bạch Thường bỗng nhiên trở nên lãnh khốc, giống như đang nhìn một con cẩu.

Hắn từ nhỏ không có cha, hận nhất, chính là người khác ở trước mặt hắn tự xưng lão tử.

Lúc này chung quanh đã tụ tập rất nhiều người xem náo nhiệt, nhìn thấy một màn này đều sợ ngây người, bọn họ tro mắt nhìn Trịnh Hà mặt đầy thống khổ, quỳ ở trước mặt Bạch Thường.

Ông trời của tôi, đây chính là Trịnh Hà, trong trường học là một bá chủ, phải biết Trịnh gia có tiền tài mạnh mẽ, ở thành phố này cũng có tiếng là đại gia, ngay cả trong trường học, cũng có nhiều hạng mục là Trịnh gia phía sau màn đầu tư ủng hộ.

Bạch Thường lại dám động thủ với Trịnh Hà, hắn chán sống sao?

Trịnh Hà đau đến mức mặt vặn vẹo, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng mất mặt như vậy, liều mạng âm ỉ "Con mẹ nó, lên cho tôi, giết chết hắn, lên a..., mấy người các người mù hết rồi sao!"

Người của Trịnh Hà đã nhìn ngu, mới vừa rồi bọn họ căn bản không nhìn thấy Bạch Thường di chuyển, Trịnh Hà liền bị ép quỳ trên đất.

Bọn họ đứng cách đó tương đối gần, cũng cảm nhận được hắn khí trên người Bạch Thường phát ra, đủ để cho người ta hít thở không thông.

Trong lúc hoảng hốt, bọn họ tựa hồ thấy trên người Bạch Thường tản ra từng luồng khí quỷ dị.

Trịnh Hà kêu lên, một tên đầu mào gà rớt cuộc cũng vọt tới, trong tay móc ra một con dao xếp, hướng về phía Bạch Thường hung hăng đâm tới.

Bạch Thường không tránh không né, mắt thấy dao ở ngay trước ngực.

Đám người chung quanh kinh hô lên, nhưng sau một giây, con dao xếp kia không biết làm sao lại ở trong tay Bạch Thường.

Tên đầu gà mặt đầy máu, mũi lệch qua một bên, hiển nhiên sống mũi đã gãy, không thể tưởng tượng trứng mắt to nhìn Bạch Thường, mặt đầy thống khổ, thân thể lung lay té xuống.

"Tốc độ xuất thủ quá chậm, do dự không quyết, vị trí cũng nhìn sai, không khác biệt cho lắm"

Bạch Thường lẳng lặng đứng ở nơi đó, mặt không chút thay đổi, giống như chỉ là một người đứng xem kịch bên đường.

Trịnh Hà ngơ ngác nhìn một màn này, cả người tựa hồ sợ đến choáng váng, té xuống đất, cả người run rẩy không ngừng. Bạch Thường mặt lạnh, từng bước một hướng về phía hắn đi tới, Trịnh Hà sợ vỡ mật, sắc mặt hắn trắng bạch nhìn Bạch Thường, một chút tuyệt vọng từ đáy lòng dâng lên.

Giờ khắc này, hắn thậm chí hoài nghi Bạch Thường rốt cuộc là người, hay lại là một con quỷ đến từ địa ngục.

"Tha mạng a, đại ca, không, đại gia... Chú à... Ông nội... Đau chết mất, tha mạng, tha mạng..."

Bạch Thường mặt không cảm giác nhìn hắn, sát khí trên người đã từ từ tan đi.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, không có ai phát ra một chút âm thanh nào cả.

Cũng không người nào biết, Bạch Thường luôn luôn khiêm tốn vì sao lại nổi điên, giống như là đột nhiên hóa thân thành Ác Ma.

Mạng của Trịnh Hà đã bay đi hơn phân nửa, làm gì còn có thể nói ra lời, con mắt không dừng chớp.

Tất cả mọi người đều nhìn đến choáng váng, Bạch Thường lại yên lặng lắc đầu, đem Trịnh Hà ném trên mặt đất.

Bạch gia Độ Quý, nói là nuôi quý cũng không quá đáng, làm sao có thể không bị chiếm lấy thân thể mới là bản lĩnh thật sự, mới vừa rồi Bạch Thường thả ra, chính là Bản Mệnh Sát của hắn.

Bản mệnh Sát này hắn nuôi từ nhỏ, nguyên lý khá giống việc nuôi Cỏ Trùng.

Nói trắng ra là, Bạch Thường từ nhỏ đã lấy ác quý làm thức ăn, ác quý ở trong cơ thể hắn lại đánh nhau, cuối cùng chỉ còn lại một con lợi hại nhất, chính là Bản Mệnh Sát của hắn bây giờ.

Nhưng mà vật này quá mức hung dữ, Bạch Thường phải dùng tu vi của bản thân để áp chế, cho nên đây cũng là một điểm sáng trong việc tu hành, để tránh cho con cháu Bạch gia lười biếng không chịu tu hành, bởi vì một khi bản thân yếu đi, bản mệnh Sát sẽ cắn trả kí chủ.

Đương nhiên Bạch Thường không dám hoàn toàn thả bản mệnh Sát, hắn chẳng qua là chỉ thả một ít sát khí ra, cho đối phương hoảng sợ, nhưng kết quả, cái tên Trịnh Hà này chỉ là một cái bánh bao ướt, mấy tên thù hã cũng đều không chịu nổi một kích.

Bạch Thường thậm chí cũng hoài nghi, dao trong tay bọn họ căn bản cũng không có sắc nhọn gì cả.

Cho nên, giết người bầm thây như vậy, chỉ sợ không phải mấy tên phế vật này làm.

Đang lúc này, Bạch Thường chợt phát hiện, ở trước ngực Trịnh Hà, có đeo một miếng ngọc bội cổ xưa.

Hắn thuận tay kéo xuống, nhìn kỹ một chút.

Cái này lại là một miếng Ích Tà Bảo Ngọc cực phẩm, hơn nữa đồ vật này bình thường chỉ có người trong môn đạo chân chính mới có.

Trịnh Hà chỉ là một Phú Nhị Đại, trong trường học là cận bã, hắn làm sao lấy được thứ đồ tốt này?

Bỗng nhiên, túi Buộc Hồn lần nữa bắt đầu nhảy lên, hơn nữa so với mới vừa rồi càng thêm kịch liệt.

Một tia khác thường nổi lên trong lòng, Bạch Thường phát giác điều gì đó, ngừng đầu hướng bên cạnh nhìn, chỉ thấy mờ mờ một bóng người sau thân cây, lóe lên ngay sau đó liền không thấy.

Hắn giật mình, muốn đuổi theo, lại bị một người ngăn cản giữa đường đi.

"Xuất sắc, thật là xuất sắc. Bạch lão bản thân thủ giỏi như vậy, thật là không một chút nào giống như đầu bếp."

Người này, chính là người phụ trách bán ăn bằm thịt, Mã cảnh sát.

- Sau hơn mấy ngàn năm không xuất hiện, hôm nay tui đã trở lại rồi đây. Mong bà con thông cảm nhẹ nhàng cho em nó. Bận quá bận huhu

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ăn Cửa Quý (Tiệm Ăn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tiền chôn theo người chết

Edit: Hân Hân Bảo Bối

* Mã Cảnh Quan được đổi lại thành Mã cảnh sát nhé.

"Có giống đầu bếp hay không, phải xem thức ăn làm ra có ăn được hay không mới biết."

Bạch Thường ngừng lại, trách móc cười một tiếng.

"Ha ha, thức ăn ăn có ngon hay không thì không biết, nhưng tay nghề đánh nhau của Bạch lão bản ngược lại không tệ."

Mã cảnh sát đi tới chỗ đám người, cúi đầu kiểm tra cho Trịnh Hà, ngừng đầu nói:

"Chỉ cần bóp chặt thêm một tí, thì cái tay này của hắn sẽ bị phế đi. Bạch lão bản, tôi chỉ nghe nói lực tay dùng để đảo chảo vô cùng khỏe, không nghĩ tới công phu cũng như vậy."

Bạch Thường cười một tiếng: "Không có gì, chỉ là khi còn bé hay cùng với ông nội của tôi lên núi đào rau củ dại, có lúc thấy heo rừng hay chó hoang gì đó cũng sẽ dùng tay bóp chặt nó, thói quen rồi."

Mã cảnh sát không nói gì nữa, phát phát tay nói: "Không sao, tất cả giải tán đi. Nhóc con, bớt già võ nằm trên đất tàn phế đi."

Trịnh Hà chống tay ngồi dậy, mở miệng trách móc nói: "Hắn là cố ý làm tôi bị thương, cô, cô phải bắt hắn lại chứ."

Mã cảnh sát tròn mắt: "Cái gì là cố ý làm anh bị thương, tôi chỉ thấy mấy người các anh tụ tập đánh nhau, các người năm sáu người đánh có một người, còn bị đánh cho thành cái này dạng này, anh còn có mặt mũi mà nói à?"

Trịnh Hà á khẩu không trả lời được, chỉ đành tức giận bỏ dậy, cắn răng nguyền rủa nói: "Tiểu tử người được lắm, chờ đó, chuyện này chưa xong đâu..."

Nói ra mấy lời đe dọa, Trịnh Hà rời đi, mấy tên lâu la cũng rời theo.

Những người vây xem thấy không còn gì nào nhiệt, cũng rất nhanh giải tán.

Mã cảnh sát cùng Bạch Thường mắt lớn trừng mắt nhìn, nhìn nhau nửa ngày, Bạch Thường không nhận được, sờ sờ mặt nói: "Chẳng lẽ tôi lại toát ra vẻ đẹp trai sao?"

Mã cảnh sát hừ một tiếng: "Anh có đẹp trai hay không, không liên quan tới tôi, tôi chỉ biết là, chỉ bằng những hành động vừa rồi của anh, thì tôi đã có thể làm cho anh từ đang ở đây biến thẳng đến cục cảnh sát ngồi xỏm một đêm."

Bạch Thường cười một tiếng, nói: "Như vậy cũng không được, bây giờ đã đến giờ làm cơm trưa, tôi còn phải trở về làm thức ăn."

Mã cảnh sát không nói gì nữa, lại đưa tay ra nói: "Hiệu trưởng Lưu mới vừa rồi đã đem mọi chuyện của anh nói với tôi rồi, làm quen lại lần nữa, tôi tên là Mã Dao Quang, mới nhậm chức đội phó đội hình cảnh."

Bạch Thường nhìn Mã Dao Quang đưa ra tay, trong đầu lại nhớ lại tối hôm qua, chính mình giúp cô ta đuổi quý ra khỏi cơ thể.

"Cô thật sự không nhận ra tôi?" Bạch Thường rót cuộc không nhận được, nghi ngờ nói, "Tối ngày hôm qua cô, tôi còn tưởng cô bị người bắt đi, không nghĩ tới cô..."

"Tối ngày hôm qua làm sao, tôi không biết anh đang nói gì cả, ngày hôm qua tôi ở trong cục trực, căn bản chưa từng gặp anh." Mã cảnh sát chối không thừa một mống.

Bạch Thường lần nữa nhìn lướt qua ngực của Mã Dao Quang, giấu đầu một cái, cũng đưa tay ra nói: "Vây cũng tốt, có thể là ngày hôm qua tôi bị mất trí nhớ... Tôi tên là Bạch Thường, ở phố sau trường học mở một quán cơm nhỏ, hoan nghênh cô rảnh rỗi tới chơi."

Hai người nhẹ nhàng bắt tay nhau, Mã Dao Quang liền rút tay về, nhìn Bạch Thường nói: "Được, Bạch lão bản yên tâm, tôi nhất định sẽ tới."

Những lời này phảng phất có ý khác, Bạch Thường hơi sững sờ, Mã Dao Quang nói tiếp: "Bất quá nghe Lưu phó hiệu trưởng nói, giá món ăn ở chỗ anh rất đắt, tôi không có khả năng ăn."

"Mã cảnh sát thật biết nói đùa, cô đến làm khách, dĩ nhiên là tôi mời rồi." Bạch Thường thuận miệng ứng phó, tâm lý càng ngày càng buồn bực, nhìn bộ dáng kỳ lạ của Mã Dao Quang, không biết trong hồ lô rốt cuộc muốn bán cái gì? Còn nói là, chính mình nhận làm người?

"Được, cứ quyết định như vậy đi, bây giờ nói tới chính sự."

Mã Dao Quang sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc lại: "Nghe nói anh ở trong phòng ăn, phát hiện bộ phận của người chết bị giấu đi?"

"Ừ, là như vậy." Bạch Thường gật đầu một cái, "Nói chính xác là, lỗ tai người."

"Làm sao anh biết đó chính là lỗ tai của Ninh Đan Đan?"

"Ày... Tôi đoán thế, bởi vì vụ án gần đây là bị bằm thịt, chỉ có thể là của cô ấy chứ sao nữa?"

"Như vậy thì sao có thể chứng minh lỗ tai kia là của cô ấy sao?"

Bạch Thường giấu đầu một cái, đứng là, chỉ bằng một lỗ tai, cũng không thể chứng minh đó chính là Ninh Đan Đan, nhưng là trừ Ninh Đan Đan, còn có người khác sao?

Hắn chợt nhớ tới cái gì đó,

Hướng chung quanh nhìn một chút, quả nhiên không thấy Dương Hải đâu cả.

"Dương Hải đã nói gì với cô à?" Bạch Thường đã đoán được, là Dương Hải đi tìm Mã Dao Quang.

"Toàn bộ."

"Cô tin tưởng bao nhiêu?"

"Ngoại trừ gặp quý ra, còn lại đều có thể coi là làm chứng cứ. Nhưng bây giờ phải đem chiếc tai kia trong nồi vớt ra, mới có thể làm bước kế tiếp mà kết luận."

Bạch Thường thăm thử phào nhẹ nhõm, cũng còn may là Mã Dao Quang không có hỏi quá cận kề, hẳn cũng không muốn giải thích nữa một lần, tại sao mình sẽ nhìn thấy quý.

"Được rồi, vậy cô coi là khi nào thì làm được?"

"Bây giờ."

"Không được, bây giờ là thời gian ăn cơm, cô có còn muốn bọn học sinh đến đây ăn cơm không?"

Bạch Thường lắc đầu liên tục nói, đùa gì thế, lúc này mà vớt cái lỗ tai từ trong nồi bún cay ra, đừng bảo hôm nay, sợ rằng sau này nhà ăn của trường học sẽ chẳng có ai dám tới gần chứ đừng nói là tới ăn.

"Vậy thì buổi tối, sau khi nhà ăn đóng cửa thì sao?" Mã Dao Quang cũng cảm thấy ban ngày mà làm việc này cũng không ổn, lỡ như vớt ra được thêm mất hay tay chân gì đó, những học sinh kia sẽ xuất hiện bóng ma trong lòng mắt.

Bạch Thường gật đầu đồng ý, hai người thỏa thuận tốt sau khi, Bạch Thường lại nói lại yêu cầu, buổi tối lúc tới vớt thì thế, tối đa chỉ có thể mang hai người, nếu không chuyện này nếu là tiết lộ ra ngoài, ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Còn nữa, bây giờ lập tức thăm vấn Dương Hải.

Mã Dao Quang đồng ý, quyết định nhanh chóng, ngay lập tức sẽ đi làm chuyện này.

Nhìn Mã Dao Quang rời đi, Bạch Thường giải đầu một cái, mặc dù lòng tràn đầy nghi ngờ, cũng chỉ có thể tạm thời buông xuống.

Bất quá nói thật, vị này Mã cảnh sát này làm việc dứt khoát lạnh lẽ, lại không sắp xếp những thứ kiểu cách nhà quan, một điểm này đáng đề cho hắn đồng ý làm việc cùng.

Nhưng nhìn tuổi tác, nhiều lắm là hai mươi tuổi, tuổi trẻ như vậy lại là một cô gái, tiến vào cảnh đội cũng chỉ có thể là một cảnh sát thực tập, làm thế nào mà lên làm được đội phó?

Mang theo nghi ngờ, Bạch Thường ra khỏi trường học, về nhà lấy tiền, sau đó chạy thẳng tới Thành Tây, con đường bán đồ mai táng.

Dù sao bây giờ việc cần kíp trước mắt, là gộp đủ nguyên liệu nấu món Tiên Nhân Chi Lộ.

Phúc Duyên phố, hay được gọi là con đường bán đồ mai táng. Ở đây bán đủ thứ người chết cần, ví dụ như vòng hoa, vàng mã nhang đèn, còn có đủ loại giấy chám, cái gì Đồng Nam Đồng Nữ, xe hơi, điện thoại di động máy tính, nơi này có đầy đủ mọi thứ.

Sau khi xuống xe ở đầu phố, Bạch Thường đi thẳng tới một cửa hàng.

Cửa hàng này kích thước không nhỏ, bảng màu đen trên viết ba chữ to: Phúc Trạch Đường.

Bạch Thường vén rèm cửa, đi vào, thì có nhân viên tới tiếp lời.

"Bạch lão bản, hôm nay làm sao tới sớm như vậy, giờ này không phải là giờ cơm sao?"

Bạch Thường khẽ mỉm cười: "Không sao hết, về trễ một chút cũng được."

Nhân viên kia cười nói: "Ngài tự mình mua bán, chính mình quá cực khổ, muốn người phục vụ cũng tốt."

"Chỗ của tôi nhân viên đâu có dễ muốn như vậy. Đầu tiên là không được sợ quý" Bạch Thường vừa nói chuyện, vừa trong túi lấy ra năm chục ngàn mà tối hôm qua bán đồ được đưa cho nhân viên.

"Âm phiếu năm chục ngàn, làm phiền đổi thành tiền hiện tại"

Bạch Thường mỉm cười nói.

Không sai, cái Phúc Trạch Đường, chính là cửa hàng bán đồ, đổi đồ trên trời dưới đất, nhân gian Địa Phủ, tam giới lục đạo, còn là cửa hàng duy nhất đổi tiền của người chết.

Bất quá, mục đích của Bạch Thường hôm nay tới đây, cũng không đơn thuần chỉ là đổi tiền, mà còn là vì tìm một người.

Nếu như trên đời này chỉ có một người biết Cửu Âm Chi Địa ở đâu, như vậy nhất định chính là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Cửa Quý (Tiệm Ẩn Âm Dương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27-1: Lão Quách què (1)

"Lão Quách có ở đây không, hôm nay tôi có đồ tốt đến tìm ông ấy."

Bạch Thường lấy tiền mặt ra, cười híp mắt với tiểu nhị hỏi.

Nghe thấy có đồ tốt, mắt của tiểu nhị cũng sáng lên, vội nói: "Quách lão gia từ mới vừa bí mật trở lại, đang ở hậu viện uống trà. Bạch lão bản không phải là người ngoài, trực tiếp đi vào là được."

Thật ra thì Bạch Thường cũng chỉ khách khí một tí, nghe tiểu nhị nói một chút, cũng liền đi thẳng vào, đi tới hậu viện nhìn một cái, một cặp mắt đỏ lừ lừ, tóc hoa râm nửa đầu, đang đứng tản ở đó vịn khí.

Bạch Thường vui vẻ: "Tôi nói này lão Quách, ông đi đứng được là phải cảm ơn thần Phật, đừng có mà không cẩn thận nhanh chân, đem cái chân tốt còn lại cũng thành què rồi."

Lão Quách này là một người què, thuở nhỏ bị tê liệt, chân trái không lớn được, người cũng có chút già mà còn không đứng đắn, người quen cũng gọi ông ta là lão Quách què, Bạch Thường quen biết ông cũng khá lâu, thường xuyên đùa giỡn với nhau.

Lão Quách què nghe ra thanh âm của Bạch Thường, vẫn không động dậy, mí mắt nhỏ vén lên một chút, bĩu môi một cái nói: "Nhóc con người biết cái đếch gì, đừng nhìn lão đây què đi đứng không được, thức dậy sớm, ngủ sớm, ngày ngày luyện tập cho thân thể khỏe mạnh, chỉ bằng hai người chúng ta tới đấu một cái thử một chút?"

Bạch Thường cười ha ha một tiếng: "Hai người chúng ta đấu, ông thắng thì chế giễu tôi, ông thua lại bảo tôi không nhường, lại nói tôi vẫn là tiểu bối, không dám đấu với ông."

Lão Quách què lúc này mới gật gù đắc ý đứng lên, vịn bàn ngồi xuống, uống một hớp trà mới nói: "Hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây rồi à, chẳng lẽ là thằng nhóc nhà người lấy được hàng tốt gì rồi, vội vã mang đến cho ta sao?"

Bạch Thường vỗ đùi: "Phải nói gừng càng già càng cay, cái này cũng bị ông nhìn ra, haha, không gạt ông, thật có món hàng tốt."

Vừa nói từ từ ở trong lòng ngực móc ra một tấm tranh cổ, đưa cho lão Quách.

Lão Quách què nhận lấy mở ra, chỉ nhìn một cái, nước trà trực tiếp liền phun ra ngoài.

"Khu... Cái này, cái này là ở đâu mà nhóc con nhà người lấy được?" Lão Quách hai mắt tỏa sáng, mặt đầy biến hoá gấp gấp nói.

Bạch Thường cười hắc hắc nói: "Ồ đâu thì ông không cần biết, tấm này là tranh Địa Ngục, dù để ông nhìn chứ?"

"Thằng nhóc này, đây không phải là tranh Địa Ngục, đây là, đây là..."

Lão Quách bỗng nhiên ngậm miệng lại, vội vàng đem tranh cuốn lại, giống như là sợ bị người khác nhìn đến.

Bạch Thường sững sốt một chút, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cái này chỉ là thuận tay lấy ở nhà Khâu Tiểu Diệp, không ngờ là bảo bối?

Lão Quách thở phào nhẹ nhõm, khôi phục bình tĩnh, lúc này mới cười híp mắt nói: "Thật ra thì cũng không có gì, chính là một tấm tranh hoạ lâu năm, nói đi, món này muốn bao nhiêu tiền?"

Bạch Thường nhìn một cái cũng biết là ông ta cố ý giả vờ, len lên cười thầm, mọi người đều lão Quách chính là một con hồ ly. Lão ta tưởng hắn là trai mới lớn không hiểu sự đời chắc?

"Món đồ này là đem biếu cho ông." Bạch Thường cọt nhà nói, "Bất quá, tôi có chuyện muốn hỏi thăm một chút."

"Hắc hắc, lão bảo mà, thằng nhóc nhà người sẽ không chỉ là đưa cho ta, nói đi, muốn hỏi cái gì. Lão đây không phải bịa chuyện chứ lão trên thông thiên văn dưới tường địa lý, trong nước hay ngoài nước, âm dương phong thủy, ngũ hành bát quái, cũng chưa có gì là lão không biết..."

"Tôi muốn hỏi, Cửu Âm Chi Địa trong truyền thuyết là ở đâu?"

Hắn lời còn chưa nói hết, lão Quách què cọ quẩy đứng lên, đem bức tranh trả lại cho Bạch Thường, chỉ tay ra cửa nói.

"Tiễn khách!"

"Aizz, tiễn khách cái gì, tôi còn chưa nói xong mà..."

- Quên nói tui ở Mỹ. Thứ 7 của tui là chủ nhật của ông bà ahiihihi

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Của Quý* (*Tiệm Ẩn Âm Dương*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27-2: Lão Quách Què (2)

Edit: Ishanny

Lão Quách bỗng nhiên hạ lệnh đuổi khách, cái này làm cho Bạch Thường đột nhiên thấy ngoài ý muốn, liền nói: "Ông đây là ý gì, không biết liền nói không biết, cũng không cần đuổi người ta như vậy chứ."

Lão Quách què trợn mắt, râu mộp vểnh lên nói: "Nói bậy nói bạ, ta sao lại không biết Cửu Âm Chi Địa? Thật là chuyện hài, nhưng đó là nơi người muốn là có thể đi sao? Cho nên thừa dịp còn sớm cầm đồ rồi rút đi, cũng đừng cố hòi, ta cũng sẽ không nói cho người biết."

Bạch Thường biết, trong truyền thuyết Cửu Âm Chi Địa, chính là nơi cực kì nguy hiểm, ông nội đã từng nói, nếu như người nào đạo hạnh không đủ mà đi vô đó thì chi có đi mà không có về.

"Tôi nói này lão Quách, ông là bạn tốt của ông nội của tôi, tôi biết ông làm như vậy là vì muốn tốt cho tôi, nhưng là cũng không cần phải sợ đến như vậy chứ?"

Lão Quách kích động, chỉ hai cái bắp đùi nói: "Thằng nhóc nhà người là gan cũng lớn quá rồi, tởm máu còn không có chút tạp chất, thì đi chịu chết đi, người biết ông đây vì sao bị què như thế nào không?"

"Chân này, không phải là do hồi còn trẻ bị tê liệt sao?"

"Tê liệt cái đầu người! Thằng nhóc tê liệt!"

"Aizz ông đừng mắng chửi người ta như thế chứ..."

Lão Quách bỗng nhiên ngồi xuống, lộ ra bộ dạng vô cùng đau đớn, thở dài.

"Nhóc con, người biết Cửu Âm Chi Địa là cái gì không?"

"Là cái gì?"

"Cửu Âm Chi Địa, so với Bát Âm Chi Địa chi nhiều hơn một Âm."

"Ông đây không phải là đang nói nhảm sao, ngũ hoàng nhiều hơn tứ hoàng một vòng đấy..."

"Không, không, không, trước tiên ta hỏi người, người biết Bát Âm Chi Địa không?"

"Tôi chỉ nghe nói qua Tam Âm Chi Địa, còn có Tứ Âm Chi Địa."

Lão Quách cười ha ha, bẻ ngón tay nói.

"Cái gọi là Tứ Âm Chi Địa, có loại đạo, ngày không có mặt trời, đất khô cằn, nước không động, không có người nào còn sống, tức là Tứ Âm Chi Địa, này, Cực Âm Cực Sát..."

"Ông nói chuyện thật dễ nghe!"

"... Ngày có âm dương, lại có thêm bát quái, trong bát quái có âm dương bát quái, âm bát quái không bao giờ thay đổi, kết hợp với Âm bát quái phương vị, liền kêu thành Bát Âm Chi Địa."

Bạch Thường chợt nói: "Nói như vậy, Bát Âm Chi Địa chính là cực hạn, Cửu Âm Chi Địa là cái gì nữa?"

"Cửu Âm Chi Địa so với Bát Âm Chi Địa nhiều hơn một Âm, nhìn mặt dù đơn giản, thật sự là đã khó lại càng khó hơn, bởi vì Bát Âm đã là cực hạn, cho nên, chi có thể dùng mạng người bù vô phần còn thiếu."

"Lấy mạng người bù?" Bạch Thường ngược lại hít một hơi khí lạnh, lão Quách què lại nói: "Cho nên, Cửu Âm Chi Địa thật ra là Đoạt Thiên Địa biến hóa, Ngũ Hành biến âm dương, không biết hao phí bao nhiêu năm tháng, mới có thể thành hình. Theo ta được biết, chỗ như vậy trên thế giới này cũng chỉ có năm cái."

Lão Quách quả nhiên biết nơi đó, Bạch Thường vui mừng, hỏi vội: "Ông đã biết, vậy thì nói cho tôi biết đi chứ, cách chỗ này có sao?"

Lão Quách hé mắt, rung đùi đắc ý nói: "Cầu Bất Lý (chỗ không để ý tới) đường hẻm, Bạch Quán..."

"Cái gì? Nhà tôi!"

Bạch Thường thiếu chút nữa nhảy cõn lên, lão Quách lấy cái cón đập vào trên đầu hắn, nói: "Ý của ta là cho người về nhà đợi, cái loại địa phương đó đều ở núi sâu đầm lầy, độc chương giăng đầy, xà trùng mãnh thú vô số, chỉ bằng người bảy giờ mà đi đến đó? Không chừng chưa tìm được người đã ngủ rồi."

Bạch Thường ôm đầu, sầu mi khổ nói: "Nhưng mà lần này tôi thật sự cần tìm tới Cửu Âm Chi Địa, bởi vì, bởi vì tôi đã cùng người ta đánh đánh cược, trong vòng năm ngày nếu là không tìm được nắm linh thi ở Cửu Âm Chi Địa, tôi phải mang bằng hiệu quán cơm đập đi..."

"Ai, đúng là người trẻ tuổi, xúc động, quá xúc động, tổ tông cơ nghiệp, nói đập liền đập sao?"

Lão Quách què bực mình, đứng lên ở trong phòng đi vòng hai vòng, khóa chặt chân mây, nửa ngày mới thở dài, nói: "Như vậy đi, ta chỉ cho người một chỗ, nhưng cái này cũng không phải là Cửu Âm Chi Địa, mà là Bát Âm Chi Địa, người muốn tìm nắm linh thi, nơi đó cũng có thể sẽ có."

"Chỗ đó ở đâu?"

"Ngay tại trường đại học của người."

Lão Quách nói những lời này xong, Bạch Thường nhất thời trợn mắt hốc mồm.

Cái gì, ở trường học?

Hello, lâu rồi không gặp. Mọi người có khoẻ không? mấy nay dọn nhà đi nơi khác, chuyện trường, chuyện công việc, cộng thêm vô rùng ở nên không có mạng. Mong bà con thương cho huhu. sẽ cập nhập lại đều đặn hơn. loveeee

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Ẩn Của Quý* (Tiệm Ẩn Âm Dương) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.